

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

ELIZABETH HOYT

*Yabancı
Âşık*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Vahşi bir adam Kibar bir kadın İmkânsız bir aşk

Reynaud St. Aubyn yedi yıl boyunca bir Kızılderili kabilesinin
tutsağı olarak yaşar. Unvanını geri almak için evine
döndüğündeyse ateşler içinde ve yarı delirmiş haldedir.
Bu vahşi görünümkü adam sabiden de yıllar önce
Kızılderililer tarafından öldürüldüğü düşünülen,
kontluğun son varisi midir?

Beatrice Corning tam bir İngiliz soylusudur.
Fakat onun da bir sırrı vardır: Hiçbir erkek onu amcasının
evinde asılı tablodaki yakışıklı Kont kadar etkilememiştir.
Reynaud kontluk unvanını almak için geri döndüğünde
onun o vahşi görüntüsünün ardındaki asil ruhu sadece
Beatrice görmeyi başarır.

Reynaud da bu güzel hanımefendiden etkilenmektedir fakat
Beatrice, unvanını geri kazanmak için her şeyi yapmaya
hazır bu adamı, masumiyetini kaybetmek pahasına
ehlileştirebilecek midir?

"Elizabeth Hoyt büyük çaplı tarihlî romansların en usta isimlerinden."

- Nanette Donahue, *Historical Novels*

Kapak Tasarımı © Dönem Logo
Açık Etiketleme © Alan Ayar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Pegasus Yayınları: 648
Bestseller Roman: 277

Yabancı Aşık
Elizabeth Hoyt
Özgün Adı: To Desire A Devil

Editör: İlker Sönmez
Düzeltili: Çiçek Eriş
Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız
Kapak Baskı: Gündüz Ofset
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2013
ISBN: 978-605-343-081-0

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2013
Copyright © Nancy M. Finney, 2009

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları ONK Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla
Grand Central Publishing New York, USA'den alınmıştır.

Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler kurumdan izin
alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi
bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 50
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

ELIZABETH HOYT

YABANİ ÂŞIK

İngilizceden Çeviren:

Gizem Onat

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

PEGASUS YAYINLARI

“Beni baştan çıkarman hiçbir şeyi kanıtlamaz.”

“Öyle mi?” Reynaud’nun sesi oldukça umursamaz çıkıyordu.
“Bunu göreceğiz.”

Beatrice çoraplarını, dar pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarırken onu izledi. Bakışlarını gözlerine doğru kaldırdığında onun da kendisini izlediğini gördü. Adam başını sallayarak önünü kapattı.

“Bu senin için. Kaldırdığın şeye bak.”

“Ya onu istemiyorsam?”

“Yalan söylemiş olursun.”

Bu sözler içini öfkeyle doldurdu. “Sanırım bir şeyi isteyip istemediğimi bilme yetisine sahibim.”

Adam başını iki yana salladı. “Bu sefer değil. Bir kadın ile erkek arasında neler olabileceğini yeterince bilmiyorsun.”

Isınmıştı ve ıslanmıştı ama ona hâlâ alaycı bir şekilde yaklaşıyordu. “Sen neler olabileceğini bana gösterebilirsen ve ben yine de bununla ilgilenmezsem işin peşini bırakacak mısın?”

“Hayır.” Ona doğru yürüdü. İnanılmaz derecede kendinden emindi. “Sen bana aitsin ve sana bunu kanıtlayacağım.”

Anlayış ve sabrıyla bu kitabı çok daha yüksek bir seviyeye çektiği için editörüm, **Amy Pierpont’a...**

Teşekkür

Fransızca kalıplar konusunda yardımlarından dolayı teyzem Kay Kerr'e (hata varsa benimdir); güleryüzlülüğünden ötürü yayın hakları temsilcim Susannah Taylor'a; bu kitabı topladığı için editörüm Amy Pierpont'a, Bob Levine da dâhil olmak üzere tüm GCP satış ekibine; Melissa Bullock, Anna Balasi ve Tanishia Christie'den oluşan muhteşem GCP tanıtım departmanına; hayranlık uyandıran işler ortaya çıkaran GCP sanat departmanına ve özellikle de Diane Luger'a ve yine en son utanç verici dilbilgisi hatalarımı bulup düzelttiği için redaktörüm Carrie Andrews'a teşekkür ederim.

Giriş

Bir zamanlar isimsiz bir ülkede, savaştan evine dönmekte olan bir asker vardı. Kilometrelerce yolu üç arkadaşıyla birlikte yürümüştü ama bir kavşağa geldiklerinde hepsi kendine bir yol seçmiş ve bizim asker eğilerek ayakkabısına girmiş olan taşı çıkarırken yollarına devam etmişlerdi. Asker artık yalnız başına oturuyordu.

Ayakkabısını yeniden giymişti ama hâlâ yoluna devam etmekle ilgilenmiyordu. Yıllardan beri savaşıyordu ve onu evde bekleyen kimse- nin olmadığını biliyordu. Onu karşılayacak olanlar yıllar önce ölmüştü. Ölmemiş olsalar da artık onu tanıyabileceklerini sanmıyordu, yıllar onu çok değiştirmişti. Savaşa giden bir adam asla aynı kişi olarak geri dönmezdi. Korku ve istek, cesaret ve kayıp, öldürme ve bezginlik anbean, günbegün, sinsice onu takip eder ve sonunda tamamıyla değiştirir, bu değişim onu bir zamanlar olduğu adamdan daha iyi ya da daha kötü yapabilirdi.

Rüzgâr yanaklarına doğru serin serin eserken ve asker kayanın üzerinde otururken bunları düşünmeye devam etti. Uzun kılıcı yanında duruyordu ve asker adımı bu kılıçtan almıştı.

Uzun Kılıç...

— Uzun Kılıç'tan

Birinci Bölüm

*Uzun Kılıç'ın kılıcı sıradışıydı. Bunun nedeni sadece ağır,
keskin ve ölümcül olması değildi. Bu kılıç sadece onun
tarafından kullanılabilirdi...*

— Uzun Kılıç'tan

LONDRA, İNGİLTERE

EKİM, 1765

Politika konuşulan çay partisi kadar sıkıcı çok az etkinlik vardır. Böyle bir etkinliğe ev sahibeliği yapan biri çay partisi biraz daha heyecanlı olsun diye *her şeyi* yapabilir.

Gerçi daha sonra Beatrice Coming çay partisine ölü birinin gelmesinin biraz *fazla* heyecanlı olduğunu düşünecekti.

Çay partisi ölü adam ortaya çıkana kadar diğerlerinden farksız bir şekilde ilerliyordu. Yani son derece *sıkıcıydı*. Beatrice mavi salonu seçmişti ki burası hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde maviydi. Sakin, huzurlu, *sıkıcı* mavi. Tavana uzanan *beva*z sü-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

tunlar mütevazı kıvrımlarla son buluyordu. Masa ve iskemleler oraya buraya serpiştirilmişti, odanın tam ortasını üzerinde vazo içinde saraypatları bulunan oval bir masa süslüyordu. Üzerinde ince dilimlenmiş, küçük yağlı ekmekler ve soluk pembe pastalar aperitif olarak yerlerini almıştı. Beatrice en azından ortama *renk* katabilmek için ahududulu turtaların olmasını istemişti ama diğer herkesin Blanchard Kontu diye hitap ettiği Reggie amca fikirden hiç hoşlanmamıştı.

Beatrice içini çekti. Reggie amca çok şekerdi ama son derece cimriydi. Şarabın gül pembesi bir renk alıncaya kadar sulandırılması ya da çayın, fincanların dibinin görülebileceği kadar açık olması bu yüzdendi. Odaanın diğer ucundaki amcasını izledi. Amcası tombul bacaklarını iki yana açıp ellerini beline koymuş ve Lord Hasselthorpe’la ateşli bir münakaşaya girişmişti. En azından pastaların tadına bakmuyordu ve Beatrice boşalan kadehinin sadece bir kez yenilenmesini gözetim altında tutuyordu. Reggie amcanın öfkesi perüğünün yamulmasına sebep olmuştu. Beatrice dudaklarına bir tebessümün konduğunu hissetti. Ah, canım. Uşaklardan birine tabağını almasını işaret ettikten sonra amcasını sakinleştirmek için odanın diğer tarafına doğru ilerlemeye başladı.

Yolun dörtte birine geldiğinde dirseğine yapılan hafif bir dokunuş ve kulağına fısıldanan dedikoducu sözler onu durdurdu. “Sakin şimdi bakma ama Ekselansları o ünlü kızgın morina taklidini yapmakla meşgul.”

Beatrice döndü ve parlayan kızıl-kahve gözlere baktı. Bir elliden biraz daha uzun boylu, hafif tombul, siyah saçlı Lottie Graham’ın zekâ fışkıran gözleri, çilli yuvarlak yüzünün masumiyetiyle hiç uyuşmuyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Olamaz,” diye mırıldanan Beatrice irkildikten sonra başını yavaşça o tarafa çevirdi. Lottie her zamanki gibi haklıydı, Lister Dükü gerçekten de öfkeli bir balığa benziyordu. “Bir morina neye sinirlenebilir ki?”

“Bence de,” dedi Lottie esas konunun bu olduğunu belirtircesine. “Bu adamı sevmiyorum, hiç sevemedim, bu durumun onun siyasi görüşleriyle de bir alakası yok.”

“Şişşt,” diye tısladı Beatrice. Yanlarında kimse yoktu ama birkaç adım ötelerinde sohbet etmekte olan erkek grubundan biri onları duyabilirdi. Salonda bulunan bütün erkekler koyu birer muhafazakâr parti üyesiydi ve kadınlar bu nedenle diğer partiye duydukları sempatiyi gizlemek zorunda kalıyorlardı.

“Ah, sakın ol Beatrice, hayatım,” dedi Lottie. “Bu iyi eğitilmiş beyler söylediklerimizi duysalar bile bu güzel kafalarımızın içinde birkaç düşüncemiz olabileceğine, özellikle de onlarınkiyle gelişen fikirler olabileceğine asla inanmazlar.”

“Bay Graham bile mi?”

İki kadın da kar beyazı peruğuyla köşede durmakta olan yakışıklı adama dönüp baktı. Yanakları pembeleşmişti, gözleri parlıyordu, etrafındakileri hikâyesiyle mest ederken dimdik duruyor ve son derece güçlü görünüyordu.

“Özellikle de Nate,” dedi Lottie kocasına bakarken kaşlarını çatarak.

Beatrice başını arkadaşına doğru eğdi. “Onu bizim taratmuza çekmek için çalışmalara başladığını sanıyordum.”

“Yanılmışım,” dedi Lottie kısık sesle. “Diğer muhafazakârlar nereye, Nate de oraya, görüşleri uyuşsa da uyuşmasa da bu böyle.”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Hiçbir konuda kararlı davrandığı söylenemez. Bay Wheaton'ın hazırladığı, Majesteleri'nin ordusundan emekli askerlere emekli maaşı bağlanmasına dair tasarıya karşı oy vereceğinden endişeleniyorum."

Beatrice dudaklarını ısırdı. Lottie'nin tonlaması oldukça uçarıydı ama Beatrice arkadaşının hayal kırıklığının fazlasıyla farkındaydı. "Üzgünüm."

Lottie omuz silkti. "Çok tuhaf ama fikirleri kolayca değiştirelebilecek bir koca beni, fikirleri benimkilere tamamen zıt olsa da bunları sonuna kadar savunan birinden daha çok hayal kırıklığına uğrattıyor. Sence de fazla idealist değil miyim?"

"Hayır, bu sadece senin duygularının gücünü gösteriyor." Beatrice, Lottie'nin koluna girdi. "Hem ben olsam henüz Bay Graham'dan umudu kesmezdim. Seni seviyor, bunu biliyorsun."

"Ah, biliyorum." Lottie yakındaki masanın üzerinde duran pembe küçük pastaları gözden geçirdi. "Zaten böyle olması işi daha da trajik hale getiriyor ya." Pastayı ağzına attı.

"Mmm. Göründüklerinden daha lezzetliler."

Beatrice hafifçe gülümseyerek, "Lottie!" diye çıkıştı.

"Ama bu doğru. Bunlar muhafazakâr pastası olduklarından tatlarının talaş gibi olacağını düşünmüştüm ama hafif ve hoş bir gül aroması taşıyorlar." Bir pasta daha aldı. "Lord Blanchard'ın peruğunun yamulmuş olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Evet." Beatrice içini çekti. "Sen beni tutsak aldığında onu düzeltmeye gidiyordum."

"Hımm. O halde gidip Yaşlı Balık'la uğraş bakalım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Beatrice, Lister Dükü'nün, amcası ile Lord Hasselthorpe'a katılmış olduğunu gördü. "Çok hoş. Ama her şeye rağmen zavallı amcanın peruğunu düzeltmem gerekiyor."

"Seni cesaret abidesi," dedi Lottie. "Ben burada kalıp pastaları koruyacağım."

"Ödlek," diye mırıldandı Beatrice.

Amcasının bulunduğu yere doğru ilerlerken dudaklarına bir tebessüm kondurdu. Lottie elbette haklıydı. Amcasının çevresini saran adamlar Muhafazakâr Parti'nin önde gelenleriydi. Çoğu Lordlar Kamarası üyesiydi, aralarında Nate Graham gibi halktan kişiler de vardı. Beatrice'in siyasi görüşlere sahip olduğunu fark etseler çileden çıkarlardı. Bir de bu görüşler amcasının görüşlerinin tam tersiydi. Genellikle bu görüşlerini kendine saklardı ama bu eski askerlerin maaş alma konusu göz ardı edilemeyecek kadar önemliydi. Beatrice savaşın insana neler yapabileceğini ve bu etkinin ordudan ayrıldıktan sonra uzun yıllar boyunca sürdüğünü ilk elden görmüştü. Hayır, bu sadece...

Mavi salonun kapısı vahşice açılarak duvara çarptı. Salonda bulunan bütün başlar kapıda duran adama çevrildi. Uzun boy-luydu, kapı boşluğunu dolduracak genişliğe sahip inanılmaz omuzları vardı. Açık mavi ceketinin içine bir gömlek ve altına da dar bir deri pantolon giymişti. Uzun saçları gür bir şekilde sırtına dökülüyordu, aşırı uzamış sakalı zayıf yanaklarını ört-müştü. Bir kulağından demir bir haç küpe sallanıyordu, beline bağlı bir ipin ucundaysa kocaman bir bıçak vardı.

Uzun zamandır ölü olan bir adamın gözlerine sahipti.

"Sen de kim..." diye konuşmaya başladı Reggie amca.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Adam onun üzerine konuştu, sesi derin ve hışırtılıydı. “*Où est mon père?*!”

Adam salonda başka kimse yokmuş gibi Beatrice’in gözlerinin içine bakıyordu. Beatrice donmuş, büyülenmiş, kafası karışmış bir şekilde elini oval masanın üzerine koyarak durdu. Olamazdı...

Adam üzerine doğru yürümeye başladı, adımları sert, kibirli ve sabırsızdı. “*J’insiste sur le fait de voir mon père!*”

“Ben... Ben babanızın nerede olduğunu bilmiyorum,” diye kekeleydi Beatrice. Uzun adımları aralarındaki mesafeyi bir anda kapamıştı. Adam neredeyse karşısındaydı. Kimse bir şey yapmıyordu ve Beatrice eğitimi sırasında öğrendiği tüm Fransızcaı unutuvermişti. “Lütfen, ben hiç...”

Adam çoktan karşısına geçmiş, iri ve kaba ellerini ona doğru uzatmıştı. Beatrice irkildi, buna engel olamamıştı. Sanki şeytan onu almak için onun evine, bu sıkıcı çay partisine gelmişti.

Adam sendeledi. Bronz ellerinden biri dengesini sağlamak istercesine masaya uzandı ama küçük masa bu göreve hazır değildi. Adam dizlerinin üzerine çökerken masa da onunla birlikte devrildi. Masanın üzerindeki çiçek dolu vazo yere düştü, her yer çiçek yaprakları, su ve cam kırıklarıyla doldu. Adamın öfkeli bakışları hâlâ Beatrice’in gözlerindeydi, halının üzerine çökerken bile gözlerini ondan ayırmadı. Sonra adam sırtüstü yere düştü.

Biri çığlık attı.

“Aman Tanrım! Beatrice, iyi misin hayatım? Lanet olası kâhyam nerede?”

1 (Fr.) Babam nerede? (ç.n.)

2 (Fr.) Babamı görme konusunda ısrarcıyım! (ç.n.)

Beatrice arkasından yaklaşan Reggie amcanın sesini duydu ama çoktan yere düşmüş olan adamın yanına, suların ortasına diz çökmüştü. Tereddütle adamın dudaklarına dokundu ve nefesini hissetti. Hâlâ yaşıyordu. Tanrı'ya şükür! Adamın ağır başını avuçlarının arasına alarak kucağına yerleştirdi, böylelikle yüzünü daha rahat inceleyebilecekti.

Genç kadının nefesi kesildi.

Adamın yüzü *dövmeliydi*. Sağ gözünün etrafında stilize edilmiş üç yırtıcı kuş uçuyor, adama vahşi bir hava katıyordu. Otoriter siyah gözleri kapalıydı ama o kalın kaşları bilinçsiz haldeyken bile Beatrice'in yaptıklarını onaylamıyormuş gibi çatılmıştı. Sakalı bakımsızdı, en az beş santimdi, yine de Beatrice, sakalının altındaki ağzın son derece hoş olduğunu görebiliyordu. Dudakları gergindi, üst dudağı genişti ve oldukça çekici bir kıvrımı vardı.

"Hayatım, lütfen o... o şeyden uzak dur," dedi Reggie amca. Elini koluna koymuş, onu ayağa kaldırmaya uğraşıyordu. "Sen oradan kalkmadan uşaklar onu evden atamazlar."

"Onu dışarı atamazlar," dedi Beatrice hâlâ inanmayan gözlerle o yüze bakmaya devam ederek.

"Sevgili kızım..."

Beatrice başını kaldırıp baktı. Reggie amca sabırsızlıkla kırmış yüzüyle bile çok tatlıydı. Bu gerçek onu öldürebilirdi. Ya Beatrice için bu ne anlama geliyordu? "Bu adam Vikont Hope."

Reggie amca gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Vikont Hope."

İkisi birden kapının yanında asılı olan portreye bakmak için döndüler. Portre genç, yakışıklı bir adama aitti, kontluğun bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

önceki vârisine. Bu adamın ölümü Reggie amcanın Blanchard Kontu olmasını sağlamıştı.

Siyah, iri gözler portreden onlara bakıyordu.

Beatrice yeniden kucağındaki canlı adama baktı. Gözleri kapalıydı ama genç kadın onları çok iyi hatırlıyordu. Siyah, öfkeli, parlak. Portredeki bakışların kopyası.

Beatrice'in yüreği merakla dondu.

Gerçek Blanchard Kontu Reynaud St. Aubyn, Vikont Hope, yaşıyordu.

Richard Maddock, namıdiğer Lord Hasselthorpe, Blanchard Kontu'nun uşaklarının, salonun zemininde yatmakta olan bilinçsiz kaçığı kaldırımlarını izledi. Herkes bu adamın kâhya ve uşakları geçerek buraya gelmeyi nasıl başardığını merak ediyordu. Kont, misafirlerine çok daha iyi bakmalıydı. Tanrı aşkına, salon Muhafazakâr Parti'nin elit üyeleriyle doluydu.

"Lanet olası aptal," diye hırladı yanında duran Lister Dükü, düşüncelerini sesli bir şekilde dile getirerek. "Evi güvenli değilse Blanchard fazladan koruma tutmalıydı."

Hasselthorpe sulandırıldığı için tadı kaçmış şarabını yudumlarlarken homurdandı. Uşaklar kapıya varmak üzereydi, vahşi çığırının ağırlığı altında ezildikleri ortadaydı. Kont ve yeğeni kısık sesle konuşarak uşakları takip ediyorlardı. Blanchard ona bakınca Hasselthorpe olanları onaylamadığını gösteren bir şekilde tek kaşını kaldırdı. Kont hızla bakışlarını kaçırdı. Blanchard'ın sosyal statüsü daha yüksek olabilirdi ama Hasselthorpe'un siyasi etkisi çok daha fazlaydı ve Hasselthorpe bu gücünü gerektiği anda kullanırdı. Blanchard, Lister Dükü'yle birlikte, onun Parlamen-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

to'daki en büyük müttefikiydi. Hasselthorpe'un gözü başbakanın koltuğundaydı, Lister ve Blanchard'ın desteğiyle bu hedefine bir yıl içinde ulaşmayı planlıyordu.

Tabii her şey planladığı gibi giderse.

Bu küçük tören alayı salonu terk etti, Hasselthorpe kaşlarını hafifçe çatarak misafirleri gözden geçirdi. Adamın düştüğü yere yakın olanlar gruplaşmış, heyecanlı bir şekilde kısık sesle konuşup duruyorlardı. Bir şeyler oluyordu. İnsan durduğu yerden haberlerin bir gruptan diğerine nasıl iletildiğini görebiliyordu. Haber her yeni gruba ulaştığında kaşlar şaşkınlıkla kalkıyor ve peruklu başlar birbirlerine yaklaşıyordu.

Genç Nathan Graham yakınlarda dedikodu yapmakta olan grubun içindeydi. Graham Avam Kamarası'na yeni seçilmişti, hedeflerini gerçekleştirebilecek bir servete sahipti ve yetenekli bir hatip olma yolunda ilerliyordu. Gözetilmesi gereken bir adamdı, kişi amacına ulaşmak için onu kullanabilirdi.

Graham gruptan ayrılarak Hasselthorpe ile Lister'ın durduğu tarafa geldi. "Vikont Hope olduğunu söylüyorlar."

Hasselthorpe gözlerini kırıştırdı, kafası karışmıştı. "Kimin?"

"O adamın!" Graham hizmetçinin kırılan vazo kalıntılarını temizlediği yeri gösterdi.

Hasselthorpe bir an için şaşkınlıktan donakaldı.

"İmkânsız," diye hırladı Lister. "Hope yedi yıl önce öldü."

"Neden onun Hope olduğunu düşünüyorlar?" diye sordu Hasselthorpe usulca.

Graham omuz silkti. "Benzerlik var, efendim. Adam odaya girdiğinde yüzünü inceleyebilecek kadar yakınındaydım. Gözleri... Eee, söylenecek tek şey *sıradışı*."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Gözler, sıradışı ya da değil, ölü bir adamın dirildiğini ispatlamak için oldukça yetersiz bir kanıt,” diye belirtti Lister.

Lister’in bir yetkiliymiş gibi konuşmak için yeterli nedeni vardı. Uzun boylu, iri yan, hafif göbekli bir adamdı ve varlığı yadsınamazdı. Lister İngiltere’deki en güçlü adamlardan biriydi. Yani o konuştuğunda karşısındakilerin kulak kesilip dinlemesi doğaldı.

“Evet, Ekselansları.” Graham hafifçe eğildi. “Ama babasını soruyordu.”

Graham, *Biz şu anda Blanchard Kontu’nun Londra’daki evinde bulunuyoruz*, diye ekleme gereği hissetmedi.

“Saçma.” Lister kısa bir tereddüdün ardından kısık sesle devam etti: “Eğer o Hope’sa, Blanchard şu an unvanını kaybetti.”

Lister, Hasselthorpe’a manalı bir şekilde baktı. Blanchard unvanını kaybederse bundan sonra Lordlar Kamarası’nda oturamazdı. Can alıcı öneme sahip bir müttefiki kaybetmiş olurlardı.

Hasselthorpe kaşlarını çatarak duvarda asılı olan bire bir boyutlardaki portreye döndü. Hope bu resim için poz verdiğinde genç bir adamdı, muhtemelen yirmi yaşındaydı. Resimde gülen bir genç vardı, pembe beyaz yanakları kusursuzdu, siyah gözleri mutlu ve berrak. Eğer bu kaçık gerçekten Hope’sa adamın büyük değişiklikler geçirdiği söylenebilirdi.

Hasselthorpe diğerlerine dönerek acı acı gülümsedi. “Bir kaçık, Blanchard’ı yerinden edemez ve kimse onun Hope olduğunu ispatlayamaz. Paniğe gerek yok.”

Hasselthorpe şarabını yudumladı, dışarıya karşı son derece sakin ve oturaklı bir görüntüye sahipse de içinden cümlesini tamamlıyordu.

Paniğe gerek yok... Şimdilik.

Vikont Hope'u kaldırmak için dört uşak gerekmişti ve buna rağmen uşaklar ağırlığının altında sendeleyerek ilerleyebiliyorlardı. Beatrice, amcasıyla birlikte arkalarından yürürken adamları dikkatle izliyor ve onu düşürmelerinden korkuyordu. Baygın adamı kullanılmayan yatak odasına taşıtmak konusunda amcasını ikna etmişti ama amcası bu durumdan pek hoşnut değildi. Reggie amcanın ilk fikri onu dışarı atmaktı. Beatrice ise olaya daha temkinli yaklaşmıştı, bunun sebebi sadece yardımsever bir Hristiyan olması değildi, daha titiz ve endişeliydi. Bu adam Lord Hope'sa onu dışarı atmanın duruma hiçbir faydası olmazdı.

Uşaklar yüklerinin altında sendeleyerek koridorda ilerlediler. Hope portresinden çok daha zayıftı ama hâlâ uzun bir adamdı, boyu bir seksen beşin üzerinde, diye bir tahmin yürüttü Beatrice. Ürperdi. Neyse ki o şeytani bakışları fırlattıktan hemen sonra bayılmış ve hâlâ ayılmamıştı. Aksi takdirde onu bu şekilde taşıyamayacaklarından emindi.

"Vikont Hope öldü," diye mırıldandı yanında yürümeye devam eden Reggie amca. Sanki kendi söylediğine inanmıyor gibiydi. "Yedi yıl önce öldü!"

"Lütfen, amca. Yine sinirlenme," dedi Beatrice endişeyle. Amcası bunun hatırlatılmasından nefret ediyordu ama daha geçen ay inme inmiş ve Beatrice'i çok korkutmuştu. "Doktorun söylediklerini hatırla."

"Aman, öf, ben turp gibiyim, o sahtekâr istediğini söyleyin," dedi Reggie amca yiğit bir tavırla. "Senin son derece yumuşak kalpli olduğumu biliyorum, hayatım ama bu adam Hope olamaz. Üç adam onun öldüğüne yemin etti, Amerikan Sömürgeleri'nde

vahşiler taratından öldürüldüğünü söylediler. Bunlardan bir tanesi de onun çocukluk arkadaşı Lord Vale'di."

"Yanıldıkları ortada," diye mınıldandı Beatrice. Zorlukla solumaya başlayan uşaklar adamı koyu renkli, meşe merdivenden yukarı taşıırken kaşlarını çattı. Bu evdeki bütün yatak odaları üçüncü kattaydı. "Başına dikkat edin!"

"Evet efendim," diye cevap verdi George, uşakların en yaşlısıydı.

"Eğer o Hope'sa kesin aklını yitirmiş," diye ofladı amcası bir üst kata vardıklarında. "Fransızca konuşarak saçmalıyordu. Babası hakkında! Eski Kont'un beş yıl önce öldüğünü biliyorum. Cenazesine katılmıştım. Beni eski Kont'un da yaşıyor olduğuna ikna edemeyeceksin."

"Elbette, amca," dedi Beatrice. "Vikont'un babasının öldüğünden haberdar olduğunu sanmıyorum gerçi."

Genç kadının içinde baygın adama karşı bir acıma hissi belirdi. Lord Hope bunca yıldır neredeydi? O garip dövmeleri nasıl edinmişti? Neden babasının öldüğünden haberi yoktu? Ulu Tanrım, belki de amcası haklıydı, belki de gerçekten aklını kaçırmıştı.

Reggie amca bu korkunç düşüncelerini dile getirdi. "Bu adamın deli olduğu belli. Çılgınca konuşmalar, sana saldırmalar... Biraz uzanmak ister misin, hayatım? Sana o çok sevdiğin limonlu şekerlerden de aldırırım, fiyatlarını boş ver."

"Çok nazıksın amca ama bana dokunacak kadar yaklaşmadı bile," diye mınıldandı Beatrice.

"Denedi ama!"

Reggie amca adamı kırmızı odaya taşıyan uşaklara onaylamaz gözlerle baktı. Burası ikinci en güzel misafir yatak odasıydı ve Beatrice bir anlığına bir şüphe yaşadı. Bu adam Vikont Hope'sa en güzel misafir odasına alınması gerekmez miydi? Yoksa o Vikont Hope olduğu için şu an Reggie amcanın kullanmakta olduğu kont odasına mı alınmalıydı? Beatrice başını iki yana salladı. Bütün bu olanlar kelimelere dökülemeyecek kadar karmaşıktı ve kırmızı oda şu an için yeterliydi.

"Bu adam tımarhaneye kapatılmalı," diyordu Reggie amca. "Uyandığında hepimizi uykumuzda öldürebilir. Tabii uyanırsa."

"Böyle bir şey yapacağını sanmıyorum," dedi Beatrice kendinden emin bir tavırla, amcasının son cümlesindeki umutlu tonlamayı ve kendi huzursuzluğunu umursamamaya çalışarak. "Şu anki hali ateşten dolayı olmalı. Yüzüne dokunduğumda alev yanıyordu."

"Sanırım bir doktor getirtmeliyim." Reggie amca kaşlarını çatarak Lord Hope'a baktı. "Ve parasını da benim ödemem gerekecek."

"İyi bir insan böyle yapar," diye mırıldandı Beatrice. Hope'u yatağa yatırmakta olan uşaklara endişeyle baktı. Adam yere düştükten sonra hiç kıpırdamamış ve hiç ses çıkarmamıştı. Yoksa ölüyor muydu?

Reggie amca homurdandı. "Ayrıca bu olayı bir şekilde misafirlerime açıklamam gerekecek. Zaten dedikodular çoktan yayılmaya başlamıştır. Demedi deme, milletin diline düşeceğiz."

"Evet amca," dedi Beatrice sakinleştiren bir sesle. "Misafirlerinin yanına dönmek istiyorsan ben buradaki işleri hallederim."

"Çok uzun kalma ve o pisliğe fazla yaklaşma. Uyanınca ne yapacağı belli olmaz." Reggie amca ayaklarını vurarak odadan

çıkmadan önce baygın yatan adama bir kez daha ateş saçan gözlerle baktı.

“Yaklaşmam.” Beatrice beklemekte olan uşaklara döndü. “Kont dikkatini dağıtıp doktor çağırmayı unutmadan önce bu konuyla ilgilenir misin, George?” Genç kadın, *ya da maliyet hesabı yapmaya başlamadan önce*, diye zihninde cümlesini tamamladı.

“Peki, hanımefendi.” George kapıya doğru ilerledi.

“Ah, bir de Bayan Callahan’ı yukarı yollar mısın?”

“Elbette, hanımefendi.” George odadan ayrıldı.

Beatrice geride kalan üç uşağa baktı. “Biriniz aşçıya gidip su ısıtmasını, brendi ve...”

Tam o sırada Hope’un siyah gözleri açıldı. Bu hareket o kadar ani ve bakışları o kadar yoğundu ki Beatrice korku dolu bir çığlık atarak bir adım geriledi. Bu kızlara yakışan hareketinden utanarak doğruldu ve hemen yataktan kalkmaya hazırlanan Lord Hope’a doğru ilerledi.

“Hayır, hayır, yatakta kalmalısınız. Hastasınız.” Adamın omzuna dokundu, bu hafif bir dokunuştı ama onu yatmaya zorluyordu.

Genç kadın aniden bir girdaba kapılmış gibi oldu. Lord Hope onu vahşi bir hareketle yakaladı, yatağa itti ve üzerine uzandı. Zayıf olabilirdi ama Beatrice göğsünün üzerine bir çuval dolusu tuğla indiğini sandı. Ona sadece birkaç santim öteden öfkeyle bakan o kötü niyetli gözlerin içine bakarken bir yandan da nefes almaya çalıştı. O kadar yakındı ki Beatrice adamın kirpiklerini tek tek sayabilirdi.

Yarına batan bıçağın verdiği acıyı hissedebiliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Elini adamın göğsüne koyarak itmeye çabaladı, nefes alamıyordu! Fakat adam elini yakalayarak kendi elinin içinde ezerken hırladı. “*J’insiste sur le fait*³...”

Uşaklardan biri olan Henry yatak ısıtıcısını kafasına vurunca Lord Hope’un sözü yarım kaldı. Lord Hope sarsıldı ve başı Beatrice’in göğsünün üzerine düştü. Beatrice bir an için gerçekten boğulacağını düşündü. Sonra Henry adamı üzerinden çekti. Beatrice derin bir nefes aldıktan sonra titreyen bacaklarının üzerinde doğrulmaya çalıştı ve dönerek yeniden yatakta yatmakta olan baygın hastasına baktı. Başı arkaya düşmüştü ve o delici siyah gözleri şu an için kapalıydı. Gerçekten ona zarar verecek miydi? Kötü niyetli, hatta *deli* gibi duruyordu. Tanrı aşkına, ona ne olmuştu? Acıyan elini ovalarken, yutkunarak kendini toplamaya çalıştı.

George geri döndü, Henry ona olanları anlatınca küçük bir şok yaşadı.

Beatrice, “Yine de ona o kadar sert vurmamalıydın,” diye azarladı Henry’yi.

“Canınızı yakıyordu, hanımefendi.” Henry’nin sesi son derece inatçıydı.

Beatrice titreyen elini başında gezdirerek saçının hâlâ düzgün olup olmadığını kontrol etti. “Evet ama iş oraya varmadı. Gerçi bir an için korktuğumu kabul ediyorum. Teşekkür ederim, Henry. Affedersin, hâlâ tam olarak toparlanamadım.” Yeniden Lord Hope’a bakarak dudağını ısırıldı. “George, sanırım Vikont’un kapısına birini koymakta yarar var. Hem gece hem gündüz.”

“Evet, hanımefendi,” diye cevapladı George güçlü bir sesle.

³ (Fr.) Israr ediyorum. (ç.n.)

“Bu hem onun hem de bizim iyiliğimiz için olacak,” diye mırıldandı Beatrice. “Bu hastalıktan kurtulduğunda tümüyle iyileşeceğinden eminim.”

Uşaklar tereddütle bakiştılar.

Beatrice kendi endişelerinden annabilmek için sesini biraz daha güçlendirdi. “Lord Blanchard bu olaydan haberdar olmazsa çok memnun olacağım.”

“Evet, hanımefendi,” dedi George tüm uşaklar adına ama hâlâ durumdan emin değildi.

Tam o sırada Bayan Callahan son hızla odaya girdi. “Neler oluyor, hanımım? Hurley burada baygın bir adam olduğunu söyledi.”

“Bay Hurley doğru söylemiş.” Beatrice yatakta uzanan adamı gösterdi. Aklına yeni bir fikir gelmiş gibi başhizmetçiye döndü. “Onu tanıyor musun?”

“Onu mu?” Bayan Callahan burnunu kırıştırdı. “Tanıdığımı söyleyemem. Oldukça kıllı bir adam, değil mi?”

“Vikont Hope olduğunu söylüyor,” diye bildirdi Henry büyük bir iş başarmış gibi.

“Kim?” Bayan Callahan ona baktı.

“Resimdeki herif,” diye açıkladı Henry. “Affedersiniz, efendim.”

“Önemli değil, Henry,” dedi Beatrice. “Eski Kont’un ölümünden önce Lord Hope’u tanır mıydın?”

“Üzgünüm ama hayır, hanımım,” dedi Bayan Callahan. “Hatırlarsanız ben amcanız kont olduğunda gelmiştim.”

“Ah, doğru ya,” dedi Beatrice hayal kırıklığına uğramış bir halde.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“İşin aslında tüm çalışanlar öyle,” diye devam etti Bayan Callahan “Kalanlar da sonradan ayrıldılar. Eski Kont öleli beş yıl oldu.”

“Evet, biliyorum ama yine de bir umudum vardı.” Hope’u tanıyan birini bulana kadar bu adamın o olup olmadığını nereden bileceklerdi? Beatrice başını iki yana salladı. “Neyse, şu an bunun fazla bir önemi yok. Her kim olursa olsun bu adama bakmak bizim görevimiz.”

Beatrice çalışanlarına gerekli emirleri verdi. Doktorla konuşup –Reggie amca onu çağırtmayı unutmamıştı– aşçıya bulamaç pişirmesini ve hastaya uygun yemekler yapmaya hazırlanmasını bildirdi, bu arada çay partisi sona ermişti. Beatrice, Lord Hope’un –tabii gerçekten oysa– yarından ayrıldı ve onu Henry’nin keskin gözlerinin gözetimine bırakarak mavi salona indi.

Salon şimdi boştu. Yerdeki nemli leke birkaç saat önce bu odada yaşanmış olan dramatik olayların tek kanıtıydı. Beatrice kısa bir süre bu lekeye baktı, sonra kaçınılmaz olarak bakışları Vikont Hope’un portresine kaydı.

Çok genç, çok kaygısız görünüyordu! Karşı koyamadığı bir güç onu tabloya doğru birkaç adım daha atmaya zorladı. Bu portreyi ilk gördüğünde on dokuz yaşındaydı.

Blanchard Köşkü’ne yeni Blanchard Kontu olan amcasıyla birlikte geldiği ilk gece vakit oldukça geçti. Ona odası gösterilmişti ama yeni evin heyecanı, uzun araba yolculuğu ve Londra genç kadının uykusunun kaçmasına sebep olmuştu. Üzerine sabahlığını geçirip odasından çıkıp merdiveni inmeden önce yarım saat boyunca yatağında dönüp durmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kütüphaneye bir göz atmış, çalışma odasını incelemiş ve her nasılsa kaçınılmaz bir şekilde, sanki kaderinde varmış gibi, bu odada soluğu almıştı. O zaman da tam burada, Vikont Hope'un portresinin bir adım ötesinde durmuştu. Şu an olduğu gibi o gülen gözler yine ilk dikkatini çeken şey olmuştu. Kenarları hafif kırışık, yaramaz ve muzipti. Dudakları geniş, üst dudağında seksi bir kıvrım vardı. Saçları kömür karasıydı ve geniş bir alnı ortada bırakarak arkada toplanmıştı. Kolunda duran bir av tüfeğiyle huzur içinde bir ağaca yaslanmıştı, iki adet Spanyel bu yüze hayranlıkla bakarak soluyordu. Onları kim suçlayabilirdi ki? Muhtemelen Beatrice de onu ilk gördüğünde aynı ifadeyi takınmıştı. Belki de yüzünde hâlâ o ifade vardı. Onu bu şekilde izleyerek sayamayacağı kadar çok gece geçirmişti, bu adamın içini görebileceğini hayal etmiş, onu o olduğu için seveceğine inanmıştı. Yirminci yaş gününde yine gizlice bu odaya gelmiş ve yeni bir şeyler olacağını hissetmişti. İlk kez öpüldüğünde yine buraya gelmiş ve duygularını anlatmıştı. Komik ama şu an dudaklarını tecrübesiz bir şekilde dudaklarının üzerinde gezdirmiş olan o çocuğun yüzünü bile hatırlamıyordu. Jeremy savaştan mahvolmuş bir şekilde döndüğünde de Beatrice yine bu resmin karşısına geçmişti.

Beatrice o kötücül, abanoz gözlere son bir kez daha baktıktan sonra döndü. Beş uzun yıl boyunca bir resimdeki adamın hayalini kurmuştu. Şimdi bu adam kanlı canlı bir şekilde sadece iki kat yukarıda yatıyordu.

Asıl soru şuydu: O saç ve sakalın, o kir ve çılgınlığın altında yatan adam yıllar önce bu pozu veren adamla aynı mıydı?

İkinci Bölüm

Goblin Kralı uzun zamandır Uzun Kılıç'ın büyüü kılıcını kısıyordu, goblinler asla sahip olduklarıyla yetinmezlerdi. Gün kararmaya başlarken Goblin Kralı kadife peleriniyle Uzun Kılıç'ın karşısında belirdi. Eğilerek selam verdi ve konuşmaya başladı: "İyi efendim, bu kesede kılıcınız karşılığında size vereceğim otuz altın var."

"Sizi kırmak istemem bayım ama kılıcımın ayrılmayacağı," diye cevap verdi Uzun Kılıç.

Ve Goblin Kralı gözlerini kıstı...

— Uzun Kılıç'tan

Kızın kahverengi gözleri kan maskesinin ardından cansız bir şekilde ona bakıyordu. Geç kalmıştı.

Vikont Hope, Reynaud St. Aubyn yüreği son hızla çarparak uyandı ama uyanık olduğunu belirten bir hareket yapmadı, ses de çıkarmadı. Etrafında olup biteni kavramaya çalışırken yavaşça soluyarak, kıpırdamadan yatmaya devam etti. Kolları kanun

Ücretsiz PDF Kıtıp Arsivi - <https://rantey.org>

daydı, demek ellerini yere bağladıkları ipi açmışlardı. Bu onlar açısından bir hataydı. Onlar uyuyana kadar sessizce bekleyecekti, sonra bıçağını, eski battaniyesini ve daha önce Kızılderili çadırının yanına gömmüş olduğu çalıntı kurutulmuş eti alacaktı. Bu kez onlar uyandığında çok uzaklarda olacaktı.

Bu kez...

Ama yanlış bir şeyler vardı.

Dikkatle nefes alarak kokuyu içine çekti. *Ekmek mi?* Sızlayan gözlerini açtı ve dünyası bir anda dönmeye başladı, geçmiş ile şu an arasında bir yere sıkıştı. Bir an kusacağını düşündü ama sonra her şey dengelendi.

Odayı tanıdı.

Reynaud şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Kırmızı oda. Babasının evindeki. Üzerinde soluk kırmızı kadife perde olan, uzun tek kanatlı pencere parlak güneş ışınlarının içeri girmesini sağlıyordu. Duvarlar koyu ahşap panellerle kaplıydı ve açmış pembe güllerin bulunduğu küçük yağlıboya resim pencerenin yanında asılıydı. Altında yastıkları şişkin Tudor koltuğu vardı, annesi ondan nefret ederdi ama babası atmasını yasaklamıştı çünkü VIII. Henry'nin bu koltuğa oturduğu rivayet ediliyordu. Annesi ölümünden bir yıl önce koltuğu bu odaya sürgün etmişti ve babası da o odadan çıkarma cesaretini kendinde bulamamıştı. Reynaud'nun mavi ceketini özenle katlanmış ile koltuğun üzerine konmuştu. Yatağın yanında küçük bir masa vardı ve üzerinde iki küçük ekmek ile bir bardak su duruyordu.

Gözlerini bir süre yiyeceklere dikti ve yok olmasını bekledi. Ekmek, şarap ve etin hayalini çok kurmuştu, uyandığında yok olan şeylerdi bunlar, bu bereketle yüzleşmek şu an onun için çok zordu. Bir dakika sonra ekmekler hâlâ orada duruyordu, onlara

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

uzandı, bir deri bir kemik kalmış parmakları tabağa çarptı. Küçük ekmeklerden birini aldı ve parçalara böldükten sonra ağzına attı. Onları kuru kuru çiğnerken etrafına bakındı.

Kısa boylu atalarından biri için yapılmış bir yatakta yatıyordu. Ayakları dışarı sarkıyordu, kırmızı yatak örtüsüne sarınmıştı ama neticede bu bir yataktı. Göğsünün üzerinde duran işli yatak örtüsüne dokundu, kaybolmasını bekliyordu. Yedi yıldır bir yatakta yatmamıştı ve bu duygu son derece yabancıydı. Postlara ve toprak üzerinde yatmaya alıştı. Şanslıysa kuru ot olurdu. İpek yatak örtüsü parmaklarının arasından kayıyordu ve yumuşacıktı, kumaş sertleşmiş tenine ve nasırlarına takılıyordu. Bu kanıtlara inanması gerekiyordu.

Evindeydi.

İçini zafer coşkusu sardı. Aylarca yolculuk etmişti. Yolun büyük kısmında yayandı, parasız, dolsuz ve itibarsızdı... Son haftalarda ateşten kıvrılmıştı, hedefe çok az kalmışken yenilmekten korkmaya başlamıştı. Hepsini sona ermişti. Sonunda. Eve varmayı başarmıştı.

Reynaud su bardağına uzandı ve irkildi. Vücudundaki bütün kaslar acıyordu. Eli öylesine titriyordu ki suyun bir kısmı gömleğine döküldü ama ekmeği yutmasını sağlayacak kadarını içmeyi başarmıştı. Yatak örtüsünü yakaladı ve yaşlı bir adam gibi yukarı kaldırdı, gömleği ve pantolonu üzerindeydi. Biri makoskenlerini çıkarmıştı. Panikleyerek onları aradı, başka ayakkabısı yoktu, sonra üzerinde ceketinin durduğu Tudor koltuğun altında olduklarını gördü.

Yavaşça yatağın kenarına doğru kayıp ayağa kalktı, soluk soluğaydı. Lanet olsun! Bıçağı neredeydi? O olmadan kendini savunamazdı. Lazımlığı bulup kullandı ve Tudor koltuğa doğru

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ilerledi. Bıçağı mavi ceketinin altındaydı. Onu sağ eline aldı, bu eskimiş kabzanın verdiği tanıdık his onu sakinleştirdi. Çıplak ayaklarıyla komodinin yanına geldi ve kalan ekmeği cebine koydu, sonra kapıya doğru sessizce ilerledi, harcadığı çaba saç diplerinin terlemesine sebep oldu. Yedi yıllık esaret ona hiçbir şeyi cepte kabul etmemeyi öğretmişti.

Odasının önünde, koridorda duran üniformalı uşağı görünce hiç şaşırmadı. Ama adam odadan çıkmasını engellemeye çalışınca yine de garipsedi.

Reynaud kaşını kaldırarak uşağa baktı, yedi yıldır kullandığı bu bakış aslında karşısındakinin silahına uzanmasına sebep olurdu. Bu çocuk hiç canını korumak ya da yemek bulmak için savaşmak zorunda kalmamıştı. Tehlikeyle yüz yüze idi ve bunun bile farkında değildi.

“Odadan çıkmamalısınız, efendim,” dedi uşak.

“*Sors de mon chemin,*”⁴ diye terslendi Reynaud.

Uşak ona baktı, Reynaud’nun Fransızca konuşmuş olduğunu anlaması biraz zamanını aldı, gerçi son yedi yıldır kullandığı lisan buydu. “Saçmalık,” dedi, İngilizce olan bu kelime diline tuhaf gelmişti. “Ben Lord Hope’um. Bırak geçeyim.”

“Bayan Corning burada kalmanız gerektiğini söyledi,” diye cevap verdi uşak, bıçağını süzerek. Yutkundu. “Bana kesin emir verdi.”

Reynaud bıçağını sınıksız tutarak çocuğun üzerine doğru yürüdü, onu iterek geçecekti. “Bayan Corning de kim oluyor?”

“Benim.” Uşağın arkasından bir kadın sesi geldi. Reynaud duraksadı. Ses kısık, tatlı ve son derece eğitilmişti. Çok, çok uzun

bir zamandır bu şekilde konuşulan bir İngilizce duymamıştı. Ve ses... Bu ses uğruna dağları devirip birçok adam öldürebilirdi. Bunca zaman ne için savaştığını unutabilirdi. Bu seste çekicilikten çok daha fazlası vardı.

Bu seste hayat vardı.

Kız, uşağın arkasından göründü. "Yoksa ben mi demeliydim? Bunu asla hatırlayamıyorum siz hatırlayabiliyor musunuz?"

Reynaud kaşlarını çatı. Hiç de beklediği gibi biri değildi. Orta boylu, altın sarısı saçlı, açık renk tenli ve hoş ifadeliydi. Gözleri iri ve griydi. Tam bir İngilizdi ve bu onu egzotik kılıyordu. Hayır, bu doğru değildi. Zihnini berraklaştırmak için olduğu yerde sallandı. Sadece sarışın bir kadın görmeye hâlâ alışamamıştı. Bir İngiliz kadın.

"Sen de kimsin?" diye üsteledi Reynaud.

Kızın açık kumral kaşları yukarı kalktı. "Söylediğimi sanıyordum. Özür dilerim. Ben Beatrice Corning. Nasılsınız?"

Resmî bir balo salonunda karşılaşmışlar gibi bir reverans yaptı.

Reynaud eğilerek karşılık vermeyecekti; zaten ayakta zor duruyordu. Yeniden yürümeye başladı, kızın yanından geçecekti. "Ben Hope. Nerede benim..."

Kız koluna dokundu ve bu temas onu durdurdu. Zihninde o yumuşacık bedenin altında yattığı ve içine girdiği canlanıverdi. Bu gerçek bir anı olamazdı, farkındaydı. Hâlâ hayaller mi görüyordu? Bedeni kadının bedenini tanıyor gibiydi.

"Hastaydınız," diyordu genç kadın, küçük bir çocukla ya da köyün delisiyle konuşur gibi ağır ağır konuşuyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ben...” diye başladı ama genç kadın üzerine doğru geliyor ve onu geri gitmeye zorluyordu, ileri gidebilmenin tek yolu onu itmek, belki de canını yakmaktı.

Bu düşünce tüm bedenini sarstı.

Kız ağır ve kibar hareketlerle onu yeniden kırmızı odaya soktu, yatağın yanında durmuş ona bakıyordu.

Kimdi bu kadın?

“Kimsin sen?” diye tekrarladı.

Kızın kaşları çatıldı. “Hatırlamıyor musunuz? Biraz önce söyledim. Ben Beatrice...”

“Coming,” diyerek sabırsızlıkla cümleyi onun yerine bitirdi. “Evet, bunu anladım. Anlamadığım şey ise babamın evinde ne aradığın.”

Kızın yüzünden endişeli bir ifade geçti, o kadar hızlıydı ki neredeyse bunun da zihninin bir oyunu olduğunu düşünecekti. Ama değildi. Kız ondan bir şeyler saklıyordu, tüm duyuları bir anda alarma geçti. Huzursuzlukla odayı gözden geçirdi. Eğer düşman saldırıyorsa buraya kısıp kalmıştı. Kapıya gitmek için savaşmalıydı ama manevra yapabileceği pek bir alan yoktu.

“Burada amcamla birlikte yaşıyorum,” dedi genç kadın hislerini anlamış gibi sakinleştiren bir tonlamayla. “Bana nerede olduğunuzu, başınıza ne geldiğini anlatabilir misiniz?”

“Hayır.” *Kahverengi gözler kan maskesinin ardından cansız bir şekilde ona baktı.* Bu hayaletten kurtulabilmek için başını vahşice iki yana salladı. “Hayır!”

“Tamam, sorun değil.” Kızın gri gözleri panikle irileşti. “Bana söylemek zorunda değilsiniz. Şimdi eğer yeniden yatağa uzanursanız...”

“Amcam kim?” Ensesindeki tüylerin ürpermeye başladığını hissediyordu.

Kız gözlerini kapadı ve sonra yeriden açarak tüm samimiye-
tiyle ona baktı. “Amcam Reginald St. Aubyn, Blanchard Kontu.”

Reynaud bıçağını sımsıkı tuttu. “Ne?”

“Çok üzgünüm,” dedi kız. “Uzanmalısınız.”

Reynaud genç kadının kolunu yakaladı. “Ne dedin sen?”

Kızın pembe dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktı ve
Reynaud yersiz de olsa onun çiçek gibi koktuğunu algıladı.

“Babanız beş yıl önce öldü,” dedi kız. “Sizin de öldüğünüz
düşünülmüyordu ve unvan amcama geçti.”

*Evim değil o zaman, diye düşündü Reynaud acı acı. Burası
evim değil.*

“Çok rahatsızlık verici bir an olmalı,” dedi Lottie ertesi öğleden
sonra tüm açık sözlülüğüyle.

“Kesinlikle korkunçtu.” Beatrice içini çekti. “Babasının ölü-
münden elbette haberi yoktu ve elinde o kocaman bıçağı tutu-
yordu. Ben de yarı yarıya ondan şiddet göstermesini bekliyordum
ve çok endişeliydim. Ama haberi alınca tam aksine birden çok
sessizleşti ki bu da neredeyse daha kötüydü.”

Beatrice, Lord Hope’un o halini ilk kez gördüğünde hissettiği
acıma hissini tekrar hissetti. Reggie amcanın unvanını ve evlerini
ellerinden alması muhtemel olan adama karşı böyle şeyler hisset-
memeliydi ama hissetmişti işte. Onun kayıplarına üzülüyordu.

Çayından bir yudum aldı. Lottie’nin çayları her zaman güzel
olurdu. Belki de her salı akşamüstü Graham Malikanesi’ne çay ve
dedikodu için gitmesinin nedeni buydu. Lottie’nin özel oturma

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

odası çok zarif bir dekorasyona sahipti, glkurusu ve bazılarına sıkıcı gelebilecek grimsi yeşil ağırlıklıydı ama aslında bu yeşil, glkurusuyla son derece uyumluydu. Lottie'nin arası renklerle her zaman iyi olmuştu ve her zaman çok şık olurdu. Beatrice bir an için arkadaşının beyaz Pomeranian cinsi köpeği Pan'i de sadece güzel göründüğü için alıp almadığını merak etmeden duramadı.

Beatrice halının üzerinde, ayaklarının dibinde minyatür bir krk yığınu olarak yatan küçük köpeği inceledi; köpek yere düşebilecek kırıntılar için tetikte bekliyordu.

"Sessiz sakın erkeklere dikkat edilmeli," dedi Lottie çayına şeker eklerken.

Beatrice'in sohbetin neresinde kaldıklarını hatırlaması birkaç saniyesini aldı, sonra hemen konuştı: "Tabii ilk ortaya çıktığında o kadar da sakın değildi."

"Hayır, değildi," dedi Lottie. "Seni boğacağını bile düşünmüştüm."

"Bakıyorum da bu durum seni fazlasıyla heyecanlandırmış," dedi Beatrice ciddiyle.

"İtiraf et, böylece bana bir yıl boyunca anlatabileceğim bir hikâye çıkardı," dedi Lottie hiç utanmadan. Çayını yudumladı, burnunu kırıstırdı ve çayına biraz daha şeker ekledi. "zerinden üç gün geçti ama her yerde çay partinize dalan kayıp kontun hikâyesini dinliyorum."

"Reggie amca milletin diline dşeceğimizi söylemişti," dedi Beatrice hüzünle.

"Hayatında ilk kez doğru söylemiş." Lottie yeniden çayını yudumladı, lezzetli olmalıydı çünkü bu kez gülümseyerek fincanı bıraktı. "Şimdi söyle bakalım, o gerçekten Lord Hope mu?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Öyle olduğunu düşünüyorum,” dedi Beatrice usulca, aralarında duran küçük sehpadaki tepsiden kurabiye seçerken. Kurabiyeyi oradan alıp tabağına koyarken Pan gözleriyle el hareketlerini izledi. “Ama şu ana kadar onu savaştan önce tanıyan biriyle karşılaşmadık.”

Lottie kendi kurabiyesini seçerken başını kaldırıp ona baktı. “Nasıl yani, hiç kimse mi? Bir kız kardeşi yok muydu?”

“Sömürgelerde.” Beatrice bisküvisini ısırdı ve dalgın bir tavırla devam etti. “Bir de teyzesi var ama o da yurtdışında bir yerlerde. Kâhyası muğlak cevaplar verdi. Reggie amca Hope’la tanıştığını söylüyor ama Vikont o zamanlar on yaşındaymış yani bunun da bir yardımı olmuyor.”

“Peki ya arkadaşları?” diye sordu Lottie.

“Henüz dışarı çıkamayacak kadar hasta.” Beatrice dudaklarını ısırdı. Lord Hope’u bu sabah kırmızı odada tutabilmek için tüm ikna gücünü kullanması gerekmişti. “Hope’un ölümüne şahit olduğunu söyleyen bir adama haber gönderdik, Vikont Vale’a.”

“Sonra?”

Beatrice omuz silkti. “Şehir dışındaki evindeymiş. Gelmesi günler alabilir.”

“Pekâlâ! Demek son derece yakışıklı bir adama bakıcılık yapacaksın. Gerçi şu an saç sakalı birbirine karışmış halde ama olsun. Bu adam uzun zamandır kayıp olan bir kont ya da senin namusuna göz dikmiş bir alçak olabilir. Çok kışkırdığımı söylemem lazım.”

Beatrice koltuğun altında yere düşmüş bir şeker bulan Pan’e baktı. Lottie’nin sözleri Vikont’un üzerindeyken ne kadar ağır durduğunu, bir an için nasıl da öleceğini düşündüğünü hatırlattı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Beatrice?”

Aman Tanrım. Lottie sıçrayarak doğrulmuş, burnunu oynatmaya başlamıştı.

Beatrice ilgisiz bir tavır takındı. “Evet?”

“Beni sakın böyle geçiştirmeye kalkma, Beatrice Rosemary Coming. Sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsun. Anlatsana olanları!”

Beatrice irkildi. “Eh, ilk gün sanki biraz kendini kaybetmiş bir haldeydi...”

“Sonra?”

“Onu yatak odasına götürdüğümüzde...”

“Yatak odasında bir şey mi oldu?”

“Onun suçu yoktu...”

“Aman Tanrım!”

“Ama her nasıl olduysa beni yatağa çekti ve o da düştü.”
Beatrice, Lottie’nin heyecan dolu yüzüne baktıktan sonra devam edebilmek için gözlerini yumdu. “Üzerime.”

Küçük bir sessizlik oldu.

Beatrice gözlerini açtı.

Lottie ona bakıyordu ve inanılmaz bir şekilde söyleyecek laf bulamıyordu.

“Bir şey olmadı, gerçekten,” demeyi başardı Beatrice zayıf bir sesle.

“Hiçbir şey mi?” Lottie bağırarak konuşma gücüne kavuşmuştu. “Büyük bir tehlikedeymişsin.”

“Hayır, değildim. Uşaklar oradaydı.”
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Uşaklar sayılmaz,” dedi Lottie ve ayağa kalkarak hızla zilin ipini çekti.

“Uşaklar elbette sayılır,” dedi Beatrice. “Üçü de oradaydı. Sen ne yapıyorsun?”

“Yeni çay getirilmesi için zili çalıyorum.” Lottie çay tepsisine baktı. “Yeni bir demlik çay ve bir tabak kurabiyeye ihtiyacımız var.”

Beatrice ellerine baktı. “Olay şu ki...”

“Evet?”

Beatrice derin bir nefes aldı ve bir anda ciddileşen arkadaşına baktı. “Oldukça korkutucuydu, Lottie.”

Lottie oturdu, dudakları incecik bir çizgi halini almıştı. “Canını acıttı mı?”

“Hayır. En azından,” Beatrice başını iki yana salladı, “bir an için nefes alamadım. Ama bu önemli değildi. Önemli olan gözlerindeki ifadeydi. Beni her an öldürebilirdi.” Burnunu çekti. “Aptal olduğumu düşünüyor olmalısın.”

“Elbette düşünmüyorum, hayatım.” Lottie dudağını ısırdı. “Onu amcanın evinde tutmanın güvenli olduğundan emin misin?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti Beatrice. “Ama başka ne yapabiliriz? Onu sokağa atarsak ve o gerçekten Kont’sa çok sert bir şekilde yargılanırız. Amcama karşı cezai kovuşturma yaptırabilir. Kapısına nöbetçi koyarak önlem aldım.”

“Bu akıllıca.” Lottie hâlâ dertliydi. “Eğer o Kont’sa ne yapacağınıza karar verdiniz mi?”

O sırada hizmetçi odaya girerek Lottie’nin dikkatini dağıttı ve Beatrice arkadaşının sorusunu cevaplamak zorunda kalmadı. Çe-

leceğin neler göstereceğini düşündükçe göğsü panikle daralıyordu.

Kırmızı odadaki adam Vikont Hope’sa ve unvanlı bir adamın

Ücretsiz E-Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

başarırsa o ve Reggie amca evden atılacaklardı. Tüm mülklerini, beş yıldır harcamaya alıştıkları parayı kaybedecekler ve bunlar Reggie amcayı hırpalayacaktı. Bu durum onu ne hale getirdi? İç kanamanın büyük bir şey olmadığını söylemeye devam edebildi ama Beatrice, amcasının o bembeyaz, terli yüzünü ve nefes almaya çalışırken yaşadıklarını görmüştü. Bunu hatırlamak bile göğsünü sıkıştırıyordu. Tanrım, Reggie amcasını da kaybedemezdi.

Bu konuyu şu an konuşmaya gerçekten hiç istekli değildi.

Lottie pembe beyaz çizgili koltuğa yeniden oturup beklenti dolu bakışlarını ona çevirince Beatrice gülümseyerek konuşmaya başladı. “Bugün Bay Graham ve tasaridan konuşmamız gerektiğini sanıyordum. Bay Wheaton oylamadan önce gizli bir toplantı daha yapacaktı...”

“Nathan’a da yasa tasarsına da başlarım.” Lottie altın renkli püskülleri olan ipek yastığı kucığına çekerek ona sarıldı. “Siya-setten de kocalardan da sıkıldım.”

Tam o sırada hizmetçi elinde dolu tepsiyle içeri girdi. Beatrice arkadaşının yeni gelen çay ve diğer şeyleri yerleştirmesini izledi. Lottie her zaman dikkatsizce cümleler sarf ederdi ama Beatrice onun Bay Graham’la arasında kötü bir şeyler olduğundan endişelenmeye başlamıştı. Son derece uygun bir evlilikleri vardı. Nathan Graham oldukça varlıklı bir ailenin oğluydu, Lottie ise köklü bir adı olan ama servetini kaybetmiş bir aileden geliyordu. Onları bir mantık evliliğiymiş ama Beatrice bu evlilikte aşkın da olduğunu düşünüyordu, en azından Lottie’nin tarafında. Yoksa yanılıyor muydu?

Hizmetçi yeniden dışarı çıktı ve Beatrice kışkısı ile konuşmaya başladı. “Lottie...”

Arkadaşı çay koyarken bakışları elindeki demliğe kilitlenmişti. “Leydi Hasselthorpe’un dün gece Fothering Malikânesi’ndeki müzikal gecesinde Bayan Hunt’ı görmezden geldiğini duydun mu? Lord Hasselthorpe’un Bay Hunt’ı onaylamadığına dair birtakım söylentiler duymuştum ama Leydi Hasselthorpe bunu kazara da yapmış olabilir. O kadar aptal ki.”

Lottie çay fincanını uzattı, yanılıyor olabilir ama Beatrice o gözlerde bir yalvarış görmüştü sanki. Beatrice ne yapabiliirdi ki? O yirmi dört yaşına ulaşmış ve bugüne kadar bir tek teklif bile almamış bir kızdı. Gönül meseleleri konusunda ne bilebiliirdi?

Beatrice sessizce iç geçirerek fincanı aldı. “Peki, Bayan Hunt ne yapmış?”

Evlilik müessesinin asıl sorunu, diye düşündü Lottie Graham, hayaller ile *gerçeklerin* uyuşmamasından kaynaklanıyordu.

Lottie yeniden koltuğuna oturdu, bu koltuğu Wallace&Sons’tan geçen yıl oldukça yüklü bir meblağ ödeyerek satın almıştı, karşısında duran soğumuş çay ve kurabiyelere baktı. En yakın arkadaşıyla yarım saat boş boş konuştuktan sonra onu kapıdan yolcu etmişti. Zavallı Beatrice bugün haftalık çaylarına geldiği için pişman olmuş olmalıydı.

Lottie içini çekerek tepsiden bir bisküvi daha aldı. Pan hemen eteklerinin yanına çöktü, tilkiye benzeyen yüzünü ona çevirerek sırttı.

“Bu kadar çok tatlı senin için hiç iyi değil,” diye mırıldandı Lottie ama ona yine de bir parça kurabiye uzattı. Pan onu keskin, küçük dişlerinin arasına aldı ve Fransız koltuğun altına çekildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Lottie koltuğuna yaslandı, kolunu yorgunlukla yana uzattı. Belki de çok fazla şey bekliyordu. Belki de genç kızlık hayallerinden vazgeçme zamanı gelmişti. Belki de tüm evlilikler, anne ve babasınunki gibi en iyi olanlar bile bir zaman sonra korkutucu bir kayıtsızlığa dönüşüyordu ve o da Leydi Hasselthorpe gibi bir budala olmalıydı.

Alt kat hizmetçisi Annie çay tepsisini almak üzere geldi. Lottie'ye baktıktan sonra tereddütlü bir sesle konuştu. "İstedığınız başka bir şey var mı hanımefendi?"

Aman Tanrım, hizmetkârlar bile durumunu fark ediyordu.

Lottie hafifçe doğrularak sakın görünmeye çalıştı. "Hayır, hepsi bu kadar."

"Peki, hanımefendi." Annie reverans yaptı. "Aşçı bu akşamki yemeğin tek kişilik mi çift kişilik mi hazırlanacağını soruyor."

"Tek kişilik," diye mırıldandı Lottie ve yüzünü diğer tarafa çevirdi.

Annie sessizlik içinde odadan çıktı.

Lottie orada, koltuğa yığılmış halde bir süre daha oturdu ve çılgınca şeyler düşündü, bir süre sonra kapı açıldı.

Nate içeri doğru yürüdü ve durdu. "Ah, özür dilerim! Seni rahatsız etmek istememiştim. Odayı boş sanıyordum."

Nate'in sesini duyan Pan koltuğun altından çıkarak okşamak üzere ona doğru gitti. Pan ilk günden beri Nate'e hayrandı.

Lottie köpeğe burun kıvırdı ve sonra umursamaz bir sesle Nate'e cevap verdi. "Akşam yemeğine geleceğini bilmiyordum. Aşçıya biraz önce bir kişilik hazırlamasını söyledim."

"Hiç sorun değil." Nate, Pan'i okşadıktan sonra doğrularak Lottie'ye o geniş tebessümlerinden birini sundu, su yüreğinin

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

daha hızlı atmasına sebep olanlardan. "Bu akşam yemeği Collins ve Rupert'la birlikte yiyeceğim. Liberal Parti broşürlerini evde mi unuttum diye bakmaya geldim. Rupert onları görmek istiyor. Ah, işte burada."

Nate üzeri kâğıt yığınlarıyla dolu olan masaya doğru ilerledi ve oradaki broşürü mutlulukla aldı. Kapıya döndü, aklı broşürdeydi, tam çıkacakken aklına gelmiş gibi eşine döndü.

Dalgın bir tavırla Lottie'ye kaşlarını çatarak baktı. "Sorun değil demiştin, değil mi? Yani Collins ve Rupert'la dışarıda yiyecek olmam. Bu planı yaptığımda senin başka bir sosyal etkinliğe katılacağını düşünmüştüm."

Lottie gururla tek kaşını kaldırdı. "Ah, sen beni düşünme. Ben..."

Ama arkasından konuşmaya çalışıyordu.

"Güzel, güzel. Anlayış göstereceğini biliyordum." Ve çıkıp gitti, burnu broşürlere gömülüydü.

Lottie adamın arkasından derin bir soluk verdikten sonra kapıya bir yastık fırlattı, Pan ayağa fırlayarak havladı.

"Henüz iki yıllık evliyiz ama akşam yemeğini iki sıkıcı, yaşlı adamla yemeyi tercih ediyor!"

Pan yanına çıktı, aslında bunu yapması yasaktı ve burnunu yaladı.

Lottie'ye gözyaşlarına boğuldu.

Yirmi dört yaşında olmak ve hiç evlilik teklifi almamak.

Bu düşünce sevimsiz bir şarkı şeklinde eve dönüş yolu boyunca Beatrice'in zihninde dolandı. Bekarlığını daha önce hiç böylesine bir açsözlülükle dile getirmemiş

geçmişti? Günlerini dalgın dalgın dolanıp bir erkeğin gelmesini bekleyerek geçirmemişti. Hayır, dolu bir yaşamı vardı, bunu hatırlayarak rahatlamaya çalıştı. Reggie amca on yıldır duldu ve onun ev sahibeliğini yaparak büyümüştü. Çay partileri, yemekler, ev davetleri ve sıkıcı da olsa yıllık balolar düzenlemek zahmetli işlerdi.

Adil olmak gerekirse ona kur yapanlar *olmuştu*. Daha geçen baharda Bay Matthew Horn onunla fazlasıyla ilgilenmişti. Ne yazık ki zavallı adam kendini başından vurarak intihar etmişti. Bir keresinde de evlilik teklifine çok yaklaşmıştı. Bay Freddy Finch, bir kontun ikinci oğlu, etkileyici ve komikti ve onu çok tatlı bir şekilde öpmüştü. Birkaç yıl önce kendisine balo döneminin büyük bölümünde eşlik etmişti. Beatrice bu gezintilerden ve Freddy'den de hoşlanmıştı ama sonunda bunun özel anlamda hoşlanmak olmadığını da farkına varmıştı. Onunla araba gezisine çıkmaktan hoşlanıyordu ama adam bir sebeple bunu ertelemek zorunda kaldığında hiç de hayal kırıklığına uğramıyordu. Kendi durumuyla başa çıkabilirdi ama Freddy'nin duygularının da çok yoğun olmadığından kuşkulanıyordu; böyle bir evliliğe katlanamazdı. Evlendiğinde, eğer evlenirse, bunun kendisine delice, vahşice *tutkun* olan bir erkekle gerçekleşmesini isterdi.

Onu asla terk etmeyecek bir erkekle.

Bu kararın ardından Freddy'yle ilişkisini koparmıştı, öyle dramatik bir şekilde yapmamıştı, onu gittikçe daha az görerek sonunda kendinden uzaklaştırmıştı. Onun duyguları hakkında yaptığı değerlendirme de doğruydü çünkü Freddy onun bu geri çekilişine itiraz etmemişti. Bir yıl sonra çay partilerini askerî disiplinle planlayan sade bir kızla, Guinevere Crestwood'la evlenmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kıskanmış mıydı? Beatrice arabanın penceresinden dışarıyı seyrederken duygularını gözden geçirdi, dürüst olmaya kararlıydı çünkü kendini kandırmaktan nefret ederdi. Başını iki yana salladı. Hayır, yeni Bayan Finch'i kıskanmıyordu, yürümeye yeni başlayan o mükemmel bebeklerine rağmen bunu başaramıyordu. Bu mükemmel bebek büyüyünce Guinevere'in o kocaman köpek dişlerine sahip olabilirdi, ayrıca Freddy komik, etkileyici, biraz da yakışıklı olmasına rağmen Beatrice'e âşık değildi. Freddy belki de Guinevere'e delice âşıktı ama Beatrice bundan da kuşkuluydu.

Konunun püf noktası da bu değil miydi zaten? Araba gezilerine çıktığı, dans ettiği ya da yürüyüşlere çıktığı hiçbir erkek ona karşı derin duygular beslememişti. Kıyafetlerine övgüler yağdırmışlar, dans ederken ona gülümsemişler ama onun içini görmemişlerdi. Tutkusuz bir evlilik Guinevere Crestwood için yeterli olabilirdi ama Beatrice bununla yetinemezdi.

Bir balodan eve dönüşünü hatırladı, bir yıl kadar önceydi, mavi salona gitmiş ve Lord Hope'un portresine bakmıştı. Tutkuyla canlanmış gibi bir görüntüsü vardı. Diğer erkekler onun yanında son derece sönük birer hayalet gibi kalıyordu. Hem bu sadece bir resimdi. Onun uzun süre önce ölmüş olduğunu sanmasına rağmen Lord Hope biraz önce peşinde koşuşturan erkeklerden çok daha canlıydı.

Belki de yirmi dört yaşında bir bakire olmasının gerçek sebebi buydu: Hayalindeki Lord Hope kadar tutkulu bir adamın gelmesini bekliyordu.

Peki ya o, o adam mıydı?

Araba Blanchard evinin önünde durdu, Beatrice uşağın yardımıyla aşağı indi. Bu saatte genellikle aşçıyla buluşup haftalık menü hakkında konuşurdu. Bu kez doğrudan mutfağa gitti ve

Ücretsiz PDF Kütüphane - <https://rantey.org>

bir tepsi hazırlanmasını söylerken aşçıyı planı değiştirdiğinden haberdar etti. Sonra elinde tepsiyle üçüncü kata, kırmızı odaya yöneldi.

Kırmızı odanın kapısının önünde beklemekte olan George onu görünce başıyla selamladı. "Tepsiyi sizin için taşımamı ister misiniz, hanımefendi?"

"Teşekkür ederim, George ama taşıyabiliyorum." Endişeli gözlerle kapıya baktı. "O nasıl?"

George başını kaşıdı. "Söylememin bir sakıncası yoksa oldukça huysuz. Ateşine bakmak için içeri giren hizmetçiye kızdı. Ona Fransızca garip sözcükler söyleyerek bağırđı ya da ben Fransızca olduklarını sanıyorum. O dili bilmiyorum."

Beatrice dudaklarını sarkıtarak başıyla onayladı. "Kapıyı benim için tklatabilir misin?"

"Elbette hanımefendi." George kapıyı çaldı.

"Gel," dedi Hope.

George kapıyı açtı ve Beatrice içeri girdi. Vikont üzerinde bol erkek geceliğiyle yatakta oturmuş, kucağında duran deftere bir şeyler yazıyordu. Bıçağı örtülerin üzerine, hemen kalçasının yanında duruyordu. şu an için sakın görünüyordu, Beatrice huzurla bir nefes verdi. Yanaklarında artık o iki gün önceki kızanklık yoktu ama yüzü hâlâ çok zayıftı. Saçları sımsıkı bir örgü yapılarak toplanmıştı ama çenesi hâlâ o yoğun simsiyah sakallarla kaplıydı. Geceliğinin en üst iki düğmesi açıktı ve oradan dışarı birkaç tel siyah kıl çıkmış, beyaz kumaşın üzerine kıvrılmıştı. Beatrice bir süre gözlerini oradan ayıramadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Bana bakmaya mı geldin, kuzen Beatrice?” diye mınıldandı Reynaud, Beatrice hemen bakışlarını yukarı doğru kaldırdı. Olanlardan haberdar siyah gözleri genç kadınıninkilerle buluştu.

“Biraz çay ve kek getirdim,” dedi ekşi bir sesle. “İnsanları bu kadar hor görmemelisin. Hizmetçilerin çoğunu korkutuyorsun, George bu sabah bir tanesine daha bağırıldığını söyledi.”

“Kapıyı vurmadı.” İçeri girişini ve tepsiyi yatağın yanındaki sehpanın üzerine koyuşunu izledi.

“Bu onu korkutmak için yeterli bir sebep değil.”

Reynaud huzursuzlukla gözlerini kaçırıldı. “Odamda insanların olmasından hoşlanmıyorum. İzin almadan içeri girmemeliydi.”

Beatrice sesini yumuşatarak ona baktı. “Hizmetçiler kapıyı vurmamak için eğitiliyorlar. Buna alışık olman gerektiğini düşünüyorum. Ama sen alışana kadar kapıyı vurmalarını tembihlerim.”

Genç adam omuz silkerek tepside duran keklerden birine uzandı. Yanısını kaba bir hareketle ağzına attı.

Beatrice içini çekerek yatağın yanına bir iskemle çekti ve oturdu. “Aç kurt gibisin.”

Diğer keki almadan önce duraksadı. “Belli ki hiç gemide kurtlu kraker yemek veya sulandırılmış bira içmek zorunda kalmamışsın.” Keki ısırıldı, siyah gözleri küstah bakışlarla onu süzüyordu.

Beatrice ona sükûnetle baktı, bakışlarının yarattığı ürpertiği gizlemeyi başardı. Adamın bakışları ölümcüldü, aç bir kurdun benziyordu. “Hayır, hiç gemiye binmedim. Eve gemiyle mi döndün?”

Bakışlarını başka yöne çevirerek ikinci kekinin kalanını vemeği tercih etti. Beatrice bir an için bu sorusunu cevaplamayacağını düşündü. Ama o acı bir sesle cevapladı. “Aşçı yardımcısı olarak iş buldum. Gerçi pişirilebilecek çok az şey vardı.”

Beatrice merakla ona baktı. Hangi koşullar bir kontun oğlunu bu tür işleri yapmaya yönlendirmişti? “Gemiyle nereye gittin?”

Reynaud yüzünü buruşturdu ve sinsi bir tavırla siyah kir-piklerinin altından baktı. “Biliyor musun, Beatrice isimli bir kuzenimin olduğunu hiç hatırlamıyorum.”

Onu cevaplamayacağı aşıkardı. Beatrice bıkkınlıkla homurdandı. “Çünkü kuzenin değilim. Yani en azından kan bağımız yok.”

Bu soruyu cevap vermekten kaçınmak için sormuş olabilirdi ama şu an başını ilgiyle yana eğmişti. “Açıkla.”

Defterini kenara koydu ve tüm ilgisini ona verdi, Beatrice utandığını hissetti. Yerinden kalktı ve konuşurken çayları da koymaya başladı. “Annem, Reggie amcanın karısının kardeşiydi, yani teyzem Mary’nin. Annem, ben doğduğumda öldü, babam öldüğündeyse beş yaşındaydım. Mary teyze ile Reggie amca beni yanlarına aldılar.”

“Hüzünlü bir hikâye,” dedi genç adam alay edercesine.

“Hayır.” Beatrice başını iki yana sallarken ona sütsüz ama bol şekerli çayını uzattı. “Hiç de değil. Hep sevildim ve bakıldım, önce babam tarafından ardından da Reggie amca ve Mary teyzem tarafından. Onların çocuğu olmadı ve bana kızlarıymışım gibi, hatta çok daha iyi davrandılar. Reggie amca her zaman inanılmazdı.” Dürüstlükle ona baktı. “O iyi bir insan.”

“Belki de unvanımdan vazgeçip onu Reggie amcana bırakmalıyım.” Sesi son derece müstehziydi.

“Kabalık yapmana gerek yok,” dedi genç kadın gururla.

“Öyle mi?” Onu çözmek ister gibi süzdü.

“Hayır. Buna gerek yok. Burası şimdilik bizim evimiz...”

“Bu yüzden size acımalı mıyım? Size teslim mi olmalıyım?”

Beatrice kendini kontrol altına alabilmek için derin bir nefes aldı. "Amcam yaşlı. Onun..."

"Benim unvanım, arazilerim, param ve lanet olası hayatım çalınmış durumda, madam," dedi, sesi her bir kelimeyi söylerken daha da yükselmişti. "Amcanı bir an için bile umursayacağımı mı sanıyorsun?"

Beatrice ona baktı. Reynaud öfkeli ve kararlıydı. O resimdeki gülen genç neredeydi? Tamamıyla yok mu olmuştu? "Öldüğün düşünülüyordu. Kimse unvanını senden çalmadı."

"Ben anlamam," dedi Reynaud. "Sonuçlara bakarım. Bana ait olandan mahrum edilmiş durumdayım. Evim yok."

"Ama bu konuda Reggie amcamı suçlayamazsın!" diye bağırdu sonunda kendini kaybederek. "Sana bunun bir savaş olmadığını anlatmaya çalışıyorum. Bu konuda uygar davranışlar..."

Reynaud çay fincanını duvara fırlattıktan sonra kolunu son hızla masaya vurdu. Beatrice tepsi, tabak ve sıcak çayla dolu demlik yere devrilirken sıçrayarak ayağa kalkmak zorunda kaldı.

"Bu ne cüret?" dedi yerdeki pisliğe ve yataktaki vahşiye bakarak. "Ee ne cüret?"

Genç adamın siyah gözlerinde öyle bir ateş vardı ki Beatrice teninin yandığını hissetti. "Bunun bir savaş olmadığını düşünüyorsan," dedi usulca, "o zaman düşündüğümünden de safsın."

Beatrice ellerini beline koyarak öne doğru eğildi, sesi öfkeden titriyordu. "Saf olabilirim. Belki de aptal ve tam bir kız çocuğu gibi düşünüyorum... Hatta o kadar aptalım ki zor meselelerin bile uygarca çözülebileceğini düşünüyorum. Ama kötü niyetli, sivri dilli, insanlıktan uzaklaşmış biri olacağıma tam bir aptal olmayı tercih ederim!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Beatrice odadan çıkmak üzere arkasını döndü ama dramatik çıkışı bileği yakalanınca yarıda kaldı. Reynaud onu çekti, Beatrice dengesini yitirerek yatağa, onun kucağına düşüverdi. İnleyerek ona baktı.

O ateşli siyah gözlere.

O kadar yakındı ki nefesini dudaklarında hissediyordu. Genç adamın bacak kasları kalçasının altında kıpırdanunca ne kadar tehlikeli bir pozisyonda olduğunu hatırladı. Adamın elleri genç kadının kollarına kenetlenerek onu bir tutsak gibi tuttu. “Kötü niyetli ve sivri dilli olabilirim madam ama *insanlığımın* hiç bozulmamış olduğundan emin olabilirsiniz.”

Beatrice’in nefesi kurdun karşısında kalan bir tavşan gibi kesiliverdi. Onun bedeninden dalga dalga gelen sıcaklığı hissedebiliyordu. Göğsü neredeyse göğsüne yapışmıştı ve işin daha da kötüsü o parlayan bakışlar dudaklarına çevrilmişti.

Beatrice seyretmeye devam ederken genç adamın dudakları aralandı, göz kapakları iyice kısıldı ve adam hafifçe hırladı. “Ve bu savaş kazanmak için her yöntemi kullanacağım.”

O gözlerde gördüğü yoğunluktan öylesine büyülenmişti ki yatak odasının kapısı açıldığında yerinden sıçradı. Lord Hope hemen kollarını gevşetti. İçeri giren kişiye bakmaya başlamıştı. Bir saniye sonra Beatrice o gözlerde neşeye benzer bir şey gördü ama bu hemen yok olduğu için yanıldığını düşündü.

Genç adam konuşmaya başladığında sesi son derece soğuktu.

“Renshaw.”

Üçüncü Bölüm

"Hadi ama bayım," diye bağırdı Goblin Kralı. "Size o kılıç için elli altın vereceğim. Bana kabul ettiğinizi söyleyin."

"Ne yazık ki söyleyemem," dedi Uzun Kılıç.

"O zaman yüz altına satar mısınız onu? Bu kılıç eski ve paslı, kendine böyle veya bundan daha iyi yirmi kılıç birden alabilirsiniz."

Uzun Kılıç bu sözlerle bir kahkaha atarak karşılık verdi.

"Bayım, verdiğiniz hiçbir fiyata bu kılıcı satmayacağım ve sebebini de söyleyeceğim: Bu kılıçtan vazgeçmek hayatımdan vazgeçmek gibi bir şey, onunla büyüdü bir şekilde birbirimize bağlıyız."

"Ah, demek öyle," dedi Goblin Kralı kurnazlıkla. "Peki, o zaman bana bir peni karşılığında saçından bir tutam satar mısınız?"

Uzun Kılıç'tan

Reynaud yedi yıl boyunca Jasper Renshaw'u tekrar gördüğünde ne hissedeceğini ve ona ne söyleyeceğini düşünmüyordu. Arşivi - <https://rantey.org>

Soracağı soruları ve isteyeceği açıklamaları. Şimdi, şimdi o an gelmişti, Reynaud kendi içine baktı ve... hiçbir şey hissetmedi.

“Artık adım Vale,” dedi kapıda duran adam. Yüzü biraz daha kınşık, gözleri daha hüzünlüydü ama onun dışında Reynaud’nun çocukken oynadığı adamdı. Birlikte subaylık yaptığı adam. En yakın dostu sandığı adam.

Onu vahşi diyarlarda ölüme terk eden adam.

“Unvan sana geçti demek,” dedi Reynaud.

Vale başıyla onayladı. Hâlâ kapının eşiğinde duruyordu, şapkası elindeydi. Reynaud’ya vahşi bir hayvanın aklından geçenleri çözmeye çalışır gibi bakıyordu.

Bayan Corning, genç adamın kucağından kalktı. Reynaud, Vale’a öylesine yoğunlaşmıştı ki onun varlığını bile unutmuştu. Reynaud elini yakalamak için bir hamle yaptı ama geç kalmıştı. Genç kadın yataktan ve ondan uzaklaşmıştı. Reynaud onun bir kez daha yanlışlıkla kendisine yaklaşmasını beklemek zorundaydı.

Beatrice boğazını temizledi. “Daha önce annenizin bahçe partilerinden birinde tanışmıştık, Lord Vale.”

Vale’ın bakışları ona kaydı, gözlerini birkaç kez kırptırdıktan sonra gülümsedi. Gösterişli bir tavırla eğildi. “Beni affedin lütfen, nazik hanımefendi. Adınız?”

“Kuzenim, Bayan Corning,” diye homurdandı Reynaud. Vale’a kan bağıının olmadığını söylemeye gerek yoktu, dilediğini yapabiliirdi.

Vale’ın kalın kaşları kalktı. “Dişi bir kuzenin olduğunu bilmiyordum.”

Reynaud hafifçe güldü. “Yeni keşfedildi.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bayan Corning adamlara baktı, kaşları çatılmış, kafası kanş-
muştu. "Size çay getirteyim mi?"

"Evet, lütfen," dedi Vale, aynı anda Reynaud başını iki yana
salladı: "Hayır."

Vale ona baktı, tebessümü yok olmuştu.

Bayan Corning yeniden boğazını temizledi. "Ben sanırım...
Evet, sizi baş başa bırakayım. Konuşacağınız pek çok şey olmalı."

Hâlâ Vale'in durmakta olduğu kapıya yöneldi ve yanında
durarak ona fısıldadı. "Çok uzun kalmayın. Gerçekten çok hasta."

Vale başıyla onayladı, geçmesi için kapıyı tuttu ve arkasından
kapadı. Dönüp Reynaud'ya baktı.

Reynaud terslendi. "Yatalak değilim."

"Hasta mıydın?"

"Gemideyken ateşlendim. Önemli değil."

Vale kaşlarını kaldırdı ama yorum yapmadı. Yeni bir soru
sordu. "Ne oldu?"

Reynaud müstehzi bir şekilde gülümsedi. "Sanırım bunu
soran ben olmalıydım."

Vale bakışlarını kaçırdı, yüzü soldu. "Senin... Senin öldüğünü
düşünüyordum."

"Ölmedim." Reynaud sözlerini yuttu.

Yanan etin kokusunu, kollarını kesen bağları, yeni düşmüş
karın üzerinde çıplak yürüdüğünü hatırladı. *Kahverengi gözleri
kan maskesinin ardından cansız bir şekilde ona bakıyordu...* Başını
hızla salladı, bu hayaleti zihninden kovalayarak karşısında duran
adama odaklandı. Eli bıçağının kabzasına gitti.

Vale onun hareketini temkinli gözlerle izledi. "Yaşadığını bilseydim seni asla bırakmazdım."

"Sonuçta yaşıyordum ve beni bıraktın."

"Üzgünüm. Ben..." Vale'ın dudakları bir çizgi halini aldı. Ayağının altında duran halıya baktı. "Öldüğünü gördüm, Reynaud."

Bir an için Reynaud'nun beynini dolduran iblisler ihanetten bahsettiler. Diri diri yakılan adamın yüzündeki acıyı gördü. Büyük bir çaba harcayarak bu görüntüyü ve çılgın sesleri zihninden uzaklaştırdı.

"Wyandot kampında neler oldu?" diye sordu.

"Seni götürmelerinden sonra olanları mı soruyorsun?" Vale cevap beklemedi, derin bir iç çekti. "Bizi kazıklara bağladılar ve diğerlerine işkence yaptılar, Munroe, Horn, Growe ve Coleman'a. Coleman'ı öldürdüler."

Reynaud başıyla onayladı. Düşmanlarına, hem beyazlara hem de yerlilere, onları yakalayan Kızılderililer tarafından neler yapıldığını görmüştü.

Vale kendini toparlamak ister gibi bir iç geçirdi. "İkinci gün, Coleman'ın ölümünden sonra Kızılderililer bizi kazıkta yakılan bir adamın karşısına götürdüler. Bize onun sen olduğunu söylediler. Hepimiz sen olduğunu düşündük." Vale başını kaldırdı ve o hülyalı turkuaz mavisi gözlerini Reynaud'nun gözlerine dikti. "Yüzü gitmişti. Kararmış ve yanmıştı."

Reynaud gözlerini kaçırды. Mantığı Vale ve diğerlerinin başka şansı olmadığını söylüyordu. Öldüğüne inanmışlardı çünkü korkunç kanıt karşılarındaıdı. Kafası çalışan herkes o koşullar altında gördüğüne ve kendisine söylenene inanırdı.

Ama yine de...

Ama yine de içindeki canavar bu açıklamayı reddediyordu. Yaşamını onlar için hiçe saymıştı ve bu adamlar onu terk etmişti. Dostum dediği kişiler onu bırakıp gitmişti.

“Bu olay Sam Hartley bizi kurtarmak için bir birlik getirmeden yaklaşık on beş gün önce oldu,” dedi Vale usulca. “Onca zaman boyunca o Kızılderili kampında mıydın?”

Reynaud başını iki yana sallarken yatak örtüsünün üzerinde duran sol eline baktı, beyaz örtüyle tezat yaratan kahverengi ten dışında bir şey göremiyordu. Eli zayıftı, tendonları rahatça görülebiliyordu. “Emeline, kız kardeşim nasıl?”

Vale’in içini çektiğini duydu. “Emeline. Emeline iyi. Yeniden evlendi. Samuel Hartley’yle.”

Reynaud’nun başı hızla yükselirken gözleri kısıldı. “Onbaşı Hartley mi? İzciyle mi?”

Vale sırttı. “Aynen ama artık bir onbaşı değil. Sömürgelerde ithalat ihracat yaparak oldukça iyi bir servet sahibi olmuş.”

“Bayan Corning bana sömürgelerden biriyle evlendiğini söylemişti ama onun Hartley olduğunu düşünmemiştim.” Hartley şu an zengin bile olsa Emeline statüsünün altında olan biriyle evlenmişti. O bir *kont* kızıydı. Bunu neden yapmıştı?

“Samuel bir yıl önce iş ve başka birtakım meseleler için Londra’ya geldi ve o ara kardeşinin de kalbini çaldı.”

Reynaud bu bilgileri değerlendirmeye başladı, kafası karışmıştı ve öfkeliydi. Emeline yedi yılda bu kadar çok mu değişmişti? Yoksa Reynaud’nun anıları mı yanlıştı? Onlar da zaman ve başından geçenler yüzünden bozulmuşlar mıydı?

“Ne oldu, Reynaud?” diye sordu Vale usulca. “O Kızılderili kampında ölümden nasıl kurtuldun?”

Reynaud'nun başı yine hızla yükseldi. Eski dostuna ateş saçan gözlerle baktı. "Gerçekten umurunda mı?"

"Evet." Vale şaşkın görünüyordu. "Evet, elbette."

Vale hikâyesini duymayı bekliyordu ama Reynaud ona ruhunu açmayacaktı.

Sonunda Vale bakışlarını çevirdi. "Ah, pekâlâ. Seni sağ salım gördüğüme sevindim. Gerçekten çok sevindim."

Reynaud başını salladı. "Bu kadar mı?"

"Ne?"

"Bu kadar mı?" dedi Reynaud açık bir şekilde. Yorulmuştu ve uyumak istiyordu, lanet olsun karşısındaki adamın bunu anlamasını istemiyordu. "Buraya ne için geldiyse yapıp bitirdin mi?"

Vale'in başı çenesine bir yumruk yemiş gibi geri gitti. Sonra bacaklarını açtı, omuzlarını dikleştirdi ve başını kaldırdı. Dudaklarında geniş ama mutsuz bir tebessüm belirdi. "Tam olarak değil."

Reynaud kaşlarını kaldırdı.

"Seninle hain hakkında da konuşmak istiyorum," dedi Vale.

Reynaud başını iki yana salladı. "Hain mi?"

"Bizi Spinner's Falls'ta Kızılderililerin eline düşüren hain hakkında," dedi Vale, Reynaud'nun kulakları uğuldamaya başladığı sırada. "Annesi Fransız olan hainden."

Beatrice çay ve kurabiye tepsisiyle merdiveni çıkarken bir şangırtı duydu. Merdiven boşluğunda durarak bir üst kata baktı. Bir kaza mıydı? Porselen heykelciklerden biri ya da saat şöminenin üzerinden mi düşmüştü? Bu düşünce fazlasıyla iyimserdi, genç kadın adımlarını hızlandırıp koridora vardığında bir şangırtı daha

duydu. Aman Tanrım. Galiba Lord Hope ile Lord Vale birbirlerini öldürüyorlardı.

Koridorun ilerisinde Lord Hope'un oda kapısı son hızla açıldı ve Vikont Vale dışarı çıktı, öfkeliydi ama yaralanmışa benzemiyordu.

"Bunun bittiğini sanma Reynaud," diye seslendi. "Lanet olsun, geri geleceğim."

Şapkasını takıp döndü ve Beatrice'i gördü. Yüzünde utangaç bir ifade belirdi.

Sonra başıyla onu selamladı. "Özür dilerim, hanımefendi ama şu an içeri girmeyi hiç istemezsiniz. Reynaud şimdilik uygar insanların arasında olmaya hazır değil."

Beatrice önce kırmızı odanın kapısına, sonra da Vale'a baktı. Adam yaklaşınca dehşet içinde çenesindeki kırmızı çizgiyi gördü.

Biri ona vurmuştu sanki.

"Ne oldu?" diye sordu.

Vale başını iki yana salladı. "Bir zamanlar tanıdığım adam değil o. Duyguları son derece... aşırı. Vahşi. Lütfen, dikkatli olun."

Lord Vale önünde zarif bir hareketle eğildikten sonra yanından geçerek aşağı inmeye başladı.

Beatrice onun gidişini izledikten sonra elindeki tepsiye baktı. Çay biraz dökülmüş ve tepsinin üzerindeki beyaz örtü lekelenmişti. Mutfağa dönüp hizmetçilere yeni bir tepsi hazırlatmalıydı, hatta kizlardan birinin taşınması daha da iyi olabilirdi. Ama bu ödlekk olacakti. Korktuğu işlere kızları göndermek ona hiç yakışmazdı

Koridora baktı. Lord Hope'un oda kapısı hâlâ açıktı. İçeride tek başınaydı.

Omuzlarını dikleştirdi ve açık kapıya doğru yürüdü. “ay ve kurabiye getirdim,” diye seslendi odaya girerken. “Bu kez sahiden içersin diye düşünmüştüm.”

Hope yatakta yatıyordu, yüzü duvara dönüktü, dışarıdan duyduğu gürültüler olmasaydı uyuduğunu bile düşünebilirdi.

Hope dönmedi. “Dışarı ık.”

“Yanlış bir izlenime kapıldığını düşünüyorum,” dedi Beatrice sohbet edercesine.

Yatağın yanındaki masaya doğru ilerledi ama masarın etrafına saçılmış porselen parçaları vardı, bir zamanlar çirkin bir saat ve bir çift seramik heykelcik oldukları anlaşılabiliyordu. Ayrıca Lord Vale’ın ziyaretinden önce getirmiş olduğu tepsinin içindekiler de buna eklenince yerde oldukça büyük bir yığın oluşmuştu.

Pencerenin önündeki masaya döndü, yataktan oldukça uzaktı.

“Ne gevezelik ediyorsun?” diye mırıldandı Hope.

“Hı?” Masanın üzerinde piriç bir şamdan ve vazo duruyordu, Beatrice tepsidekileri dökmeden oraya koyabilmek için dikkatli bir manevra yaptı.

“Kapıldığım yanlış izlenim hakkında,” diye homurdandı Hope asabi bir tavırla.

“Ah.” Tepsi yerine yerleşmişti, Beatrice arkası dönük olmasına rağmen ona bakarak gülümsedi. “Hizmetkârlardan biri olduğumu düşünüyor gibi bir halin var.”

Beatrice ayları koyarken yataktan ses gelmedi. Belki de utanıp ayıp ettiğini fark etmişti.

“Bana ay getirip duruyorsun.”

Ya da fark etmemişti.

“Çay insanı güçlendirir, özellikle de keyfi yerinde olmayan-ları.” Çaya şeker ekledi, onun çayını tatlı sevdiğini fark etmişti ve fincanı yatağa götürdü. “Ama bu bana öyle emir veren bir tonla hitap edebileceğin anlamına gelmez.”

Hâlâ duvara bakıyordu. Beatrice bir an için tereddüt etti, fincan hâlâ elindeydi; sonra dikkatle masanın üzerine koydu. Turuncu, çirkin bir fincandı, üzerinde siyah, yamuk bir köprü deseni vardı ama insan yine de porselenin kınıldığını görmek istemezdi.

“Çay istiyor musun?” diye sordu genç kadın.

Geniş omuzlardan biri silkindi ama Hope kıpırdamadı. Lord Vale’la arasında ne olmuştu?

“İçini ısıtır,” diye fısıldadı.

Hope homurdandı. “Hiç sanmam.”

“Pekâlâ.” Eteklerini düzeltti. “Seni yalnız bırakıyorum o zaman.”

“Bırakma.”

Bu kelime o kadar kısık sesle söylenmişti ki neredeyse kaçıracaktı. Ona baktı. Hope kıpırdamıyordu, ne yapacağını bilemedi. Ne istediğini.

Üstte duran kolu örtünün dışındaydı, Beatrice bir adım daha atarak eline uzandı. Bu son derece uygunsuz bir hareketti ama her nedense gözüne çok doğru görünüyordu. Eline dokundu, iri ve sıcaktı. Yavaşça parmaklarını elinin altına sokarak o eli avucunun içine aldı. Hope parmaklarını hafifçe sıktı. Beatrice göğsünde bir sıcaklığın büyümeye başladığını hissetti, tüm bedenine yayılan sıcak su gibiydi ve bu hissi tanıdı. Mutluluk. Hope onu sadece parmaklarını sıkarak vahşice, inanılmaz bir uygunsuzlukta mutlu

etmişti. Beatrice bu duygudan sakınması gerektiğini biliyordu. Ondan sakınması gerektiğini.

Hope kısık sesle konuştu. "Benim hain olduğumu düşünüyor."

Beatrice'in kalbi durdu. "Ne demek istiyorsun?"

Hope ona döndü, yüzü ifadesizdi, gözleri gölgeliydi ama elini bırakmadı. "Alayımızı biliyor musun, Koloniler'de katliama uğrayan Yirmi Sekizinci Piyade Alayı'nı?"

"Evet." Bu katliam herkesçe biliniyordu, savaştaki en büyük trajedilerden biriydi.

"Vale aramızdan birinin yerimizi bildirdiğini söylüyor. Fransızlara ve Kızılderililere alayın güzergâhı bildirilerek bize ihanet edilmiş."

Beatrice yutkundu. Onca kişinin sadece bir hain yüzünden ölümüne gittiğini bilmek çok acıydı. Bu hainin varlığından haberdar olmak Lord Hope için daha da kötü olmalıydı. İşin aslında bu kayıp yedi yılının Spinner's Falls ve oradaki trajediyle nasıl bir bağlantısı olduğunu çok merak ediyor, sormak için ölüyor ama bunu nasıl yapacağını bilemiyordu.

Bunlar aklından geçerken usulca konuştu. "Üzgünüm."

"Anlamıyorsun." Sözüntü vurgulamak için Beatrice'in elini çekti. "Hainin annesi Fransızmış. Vale benim hain olduğumu düşünüyor."

"Ama... Ama bu aptalca," diye bağırdı Beatrice hiç düşünmeden. "Yani Fransız anne kısmından bahsetmiyorum, bu mantıklı, yani sanırım ama seni bir hain olarak düşünmek... Bu... Bu hiç doğru değil."

Hope hiçbir şey söylemedi, sadece yeniden genç kadının elini sıktı.

“Ben,” dedi Beatrice ihtiyatla, “Lord Vale’ın dostun olduğunu sanıyordum.”

“Ben de öyle ama bu yedi yıl önceydi. Artık onu tanıdığımı sanmıyorum.”

“Ona bu yüzden mi vurdun?” diye sordu Beatrice.

Hope omuz silkti.

Beatrice korkularının doğru çıkmasıyla ürperdi. Lord Vale’ın koridordaki uyarısını hatırladı: *Dikkatli ol*. Yine de dudaklarını ıslatarak konuşmaya devam etti. “Seni gerçekten tanıyan biri içinde hainlik olmadığını rahatlıkla anlayabilir.”

“Ama sen beni tanımıyorsun.” Sonunda elini bıraktı ve bu bağlantının yok olmasıyla birlikte içini saran sıcaklık da yok oldu. “Beni hiç tanımıyorsun.”

Beatrice usulca içini çekti. “Haklısın. Seni tanımıyorum.” Çay tepsisini almaya gitti. “Belki de bunun suçu tamamen benim değildir.”

Kapıyı arkasından yavaşça kapadı.

Beatrice haftada en az bir, çoğu kezse iki ya da üç kez Jeremy Oates’u ziyaret etse de, Oates’un kâhyası Putley her seferinde onu tanımamazlıktan geliyordu.

O akşamüstü de, “Kimin geldiğini söyleyeyim?” diye sordu, patlak gözleriyle şaşkın şaşkın ona bakıyordu.

“Bayan Beatrice Corning,” dedi Beatrice her zaman yaptığı gibi, bir isim uydurma dürtüsünü güçlkle bastırıyordu.

Putley sadece işini yapıyordu. En iyi niyetli açıklama buydu ve Beatrice olabildiğince iyi niyetli olmaya çalışıyordu.

“Tabii ki hanımefendi,” dedi Putley ifadesiz bir sesle. “Ben Bay Oates evde mi diye bakarken oturma odasında bekler misiniz lütfen?”

İyi niyet ile kurallara körü körüne bağlılık birbirinden oldukça farklı şeylerdi. “Bay” Oates evden başka hiçbir yerde olamazdı. Beatrice gözlerini devirdi. “Tamam, Putley.”

Putley ona ikinci iyi oturma odasını gösterdi, burası ağır ve koyu renkli mobilyalarla dolu küf kokulu bir yerdi. Putley gelmeden biraz daha toparlanmaya çalıştı. Hâlâ Lord Hope’la yaptığı konuşmanın sıcaklığını yaşıyordu ve odasından çıktıktan sonra az da olsa suçluluk hissetmişti. Sonuçta bir hanımefendi, hasta olan ve yedi yıldır görmemiş olduğu en yakın arkadaşıyla arası bozulmuş bir erkeğe böyle mi davranırdı? Ona biraz sert çıkmamış mıydı? Ama Hope da ona kötü davranmıştı. Onun İngiltere’ye döndüğünden beri başına gelenlerden ötürü bıkkın hatta öfkeli olduğunu biliyordu ama yine de Beatrice’i şamar oğları yerine koyması mı lazımdı?

Putley geldi ve Jeremy’nin onu göreceğini bildirdi, Beatrice hiçbir şeyi onaylamayan kâhyayla birlikte Jeremy’nin iki kat yukarıdaki odasına giden basamakları çıktı.

“Bayan Beatrice Corning sizi görmeye geldi efendim,” dedi Putley.

Beatrice adamı iterek odaya girdi. Bu kadarı yeterliydi. Göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle Putley’ye döndü. “Gidebilirsin.”

Adam bir şeyler homurdandı ama odadan çıkarak kapıyı arkasından kapadı.

“Gittikçe daha da kötü oluyor.” Beatrice pencereye giderek perdelerden birini açtı. Işık bazen Jeremy’nin gözlerini açıtıyordu ama gün ortasında karanlıkta yatmak da ona iyi gelmiyordu.

“Bunu bir kompliman olarak kabul ediyorum,” dedi Jeremy yataktan.

Sesi genç kadının son ziyaretindekinden daha güçsüz çıkıyordu. Derin bir nefes alarak ona dönmeden önce yüzüne kocaman bir tebessüm yapıştırdı. Etrafı hasta malzemeleriyle dolu olan yatak, odanın çoğunu kaplıyordu. Yatağın hemen dibinde iki tane sehpa vardı, üzerleri küçük şişeler, merhem kutuları, kitaplar, kalem ve mürekkep, sargı bezleri ve bardaklarla doluydu. Bir kenarda eski ahşap bir iskemle vardı, iskemlenin arkasından ipekli bir kordon sarkıyordu, uçları kenarlarına bağlanmıştı. Jeremy uşaklar onu şöminenin yanına götürürken iskemleye bağlanmayı tercih ediyordu.

“Hem,” diye devam etti Jeremy, “Putley’nin böyle davranmasının nedeni benim sana tecavüz edebilecek güce sahip olduğuma inanması galiba.”

“Ya da o tam bir aptaldır,” dedi Beatrice bir iskemleyi yatağa doğru çekerken.

Keskin bir koku vardı; yatağa yaklaştıkça artıyordu, sidik ve vücut salgılarının birleşimiydi, Beatrice yüzündeki hoşnut ifadeyi korumaya özen gösterdi. Jeremy beş yıl önce savaştan ilk döndüğünde bu hasta odası kokuları onu dehşete düşürüyordu. Beatrice onun artık bu kokulara alışmış olduğunu ya da hissetmediğini düşünüyordu, sonuçta onu incitmenin bir anlamı yoktu.

“Sana uşağımın benim için sakladığı gazeteleri ve bazı broşürler getirdim,” dedi Beatrice kâğıtları çantasından çıkarırken.

“Yok canım,” dedi Jeremy. Tüm zayıflığına rağmen sesi hâlâ alaycıydı.

Beatrice onun masmavi gözlerine baktı. Jeremy’nin gözleri, Beatrice’in tanıdığı, kadın veya erkek, herkesinkinden çok daha

güzeldi. Bahardaki gökyüzü gibi gerçek maviydiler. Derinliklerinde onları kirlüten başka bir renk yoktu. O çok yakışıklı bir adamdı, ya da bir zamanlar çok yakışıklıydı. Saçları kumraldı, yüzü açık ve neşeliydi ama hastalık göz ve dudaklarının kenarlarında acı dolu hatlar yaratmıştı.

Jeremy'nin annesi, Beatrice'in Mary teyzesinin küçüklükten beri arkadaşıydı ve Beatrice ile Jeremy beraber büyümüşlerdi. Jeremy onu herkesten iyi tanır, Lottie'den bile. Jeremy'nin gözlerine baktığında bazen bu gözlerin yüzüne taktığı neşeli maskeyi delip geçerek onun için hissettiği hüznü gördüğünü düşünüyordu.

Gözlerini kaçırarak onun yatak örtüsüne baktı. Aslında bacaklarının olması gereken yere. "Ne?"

"Bana anlamamış taklidi yapma Beatrice Corning," dedi yüzünde sekiz yaşındayken de sahip olduğu tebessümle. "Yatalak olabilirim ama hâlâ dedikodu kaynaklarım var ve onlar da senin Vikont'un dönüşüyle ilgili birtakım şeyler fısıldadılar."

Beatrice burun kıvrıdı. "O benim vikontum değil."

Jeremy başını yastıktan kaldırdı. Genellikle bu saatlerde dik otururdu ama bugün yatıyordu. Beatrice bir an panikledi. Jeremy daha da mı kötüydü?

"Eğer senin değilse başka kimin vikontudur, bilmiyorum," diye dalga geçti Jeremy. "Oturma odanda gençlik portresi asılı olan adam değil mi o? Seni o şeyin önünde tapırırken seneler boyunca izledim."

"O kadar mı belli ediyordum?"

"Sadece bana hayatım," dedi Jeremy sevgiyle. "Sadece bana."

"Ah, Jeremy, tam bir aptalım ben."

"Eee, evet ama kabul etmelisin ki tapılası bir aptalsın."

Beatrice iç geçirdi. "Hiç de düşündüğüm gibi biri değil. Tabii onu hiç canlı olarak düşünmemiştim çünkü hepimiz öldüğünü sanıyorduk."

"Ne? Çirkin mi?" Jeremy yüzünü abartılı bir şekilde buruşturdu.

"Hayır, sakalı ve çok uzun saçları olmasına rağmen hiç değil."

"Sakallar iğrençtir."

"Gemi kaptanlarınınkiler değildir ama" diye itiraz etti Beatrice.

"Özellikle de gemi kaptanlarınınkiler," dedi Jeremy büyük bir ciddiyetle. "İstisnalar yaratmanın bir anlamı yok. İnsan kurallara sadık olmalı."

"Kabul edildi." Beatrice eliyle geçiştirdi. "İnan bana Vikont Hope'un durumunda sakallar o kadar da önemli değil. Dövmesi var."

"Skandal," diye keyifle soludu Jeremy. Yanakları kızarmaya başlamıştı.

"Seni heyecanlandırıp yoruyorum." Beatrice kaşlarını çatı.

"Hiç de değil," dedi Jeremy. "Ayrıca bunu yapıyorsan da yapmaya devam etmen için sana yalvarıyorum. Her gün, gece gündüz demeden burada yatıyorum, Bea, hayatım, heyecana ihtiyacım var. Anlat bakalım. Lord Hope'un esas sorunu nedir? Fırça gibi sakalları ve çapa ile yılan dövmeleri olabilir ama senin bunları sorun ettiğini hiç sanmıyorum."

"Üçgen şeklinde kuşlar," dedi Beatrice dalgın bir tavırla.

"Ne?"

"Dövmeler, küçük, garip kuşlardan oluşuyor, üç tane. sağ gözünün çevresinde. Onları oraya neden yaptırmış olabilir?"

"Hiçbir fikrim yok."

“O çok sert, Jeremy!” diye patladı. “Bazen... Bazen nefret dolu, her ne yaşadıysa ruhuna işlemiş.”

Jeremy bir an için sustu, sonra konuşmaya başladı. “Üzgünüm. Savaştaydı, değil mi? Sömürgeler’de?”

Beatrice başıyla onayladı.

Jeremy içini çekerek konuşmasına devam etti. “Bunu yaşamamış birine anlatmak çok zor ama savaş ve orada olanlar, yapmak ve görmek zorunda kaldığın şeyler... insanı değiştirir. Biraz bile duyarlıysa insanı sertleştirir.”

“Haklısın elbette,” dedi Beatrice yine ellerini ovuşturarak. “Ama her nedense bundan fazlası varmış gibi duruyor. Keşke son yedi yıldır ne yaptığını bilebilseydim.”

Jeremy hafifçe gülümsedi. “Ne yaşadıysa yaşamış olsun, senin bu tarihçeyi biliyor olman şu an onu değiştiremez.”

Beatrice ona, sevgili arkadaşının o anlayışlı gözlerine baktı. “Ben tam bir aptalım, değil mi? Sadece bir resimden tanıdığım adamın romantik bir prens olmasını bekliyorum.”

“Belki de,” diyerek onu onayladı Jeremy. “Ama romantik hayaller olmasaydı hayat son derece sıkıcı olurdu, değil mi?”

Beatrice burnunu kınıştırdı. “Her zaman ne söylemen gerektiğini çok iyi biliyorsun, Jeremy.”

“Evet, biliyorum,” dedi Jeremy kendini beğenmiş bir ifadeyle. “Şimdi söyle bakalım. Unvanı amcandan geri alacak mı?”

“Bence almalı.” Beatrice kucığında kenetli duran ellerine bakarken göğsünün daraldığını hissederek kaşlarını çatı. “Daha bu sabah Vikont Vale onun ziyaretine geldi, tartıştılar ama onun Vikont Hope olduğuna dair hiçbir şüphe kalmadı.”

“Peki, geri aldığında ne olacak?”

Beatrice bu durumun onu nasıl paniklettiğini anlayıp anlamadığını görebilmek için ona baktı. “Evi kaybedeceğiz.”

“Her zaman gelip benimle birlikte yaşayabilirsin,” diyerek takıldı Jeremy.

Beatrice gülümsedi ama dudakları titredi. “Reggie amcaya yine inme inebilir.”

“O sandığından çok daha güçlü,” dedi Jeremy usulca.

Beatrice dudağını ısırды, artık gülümseyecek hali kalmamıştı. “Ama ya hastalanırsa, ya ona bir şey olursa... Ah Jeremy, o zaman ne yaparım, bilemiyorum.”

Elini göğsüne götürerek ovalamaya başladı.

“Sonunda her şey iyi olacak, Bea hayatım,” dedi Jeremy onu sakinleştirmeye çalışarak. “Endişelenmene gerek yok.”

“Biliyorum,” diyerek içini çekti ve sırf onun için neşelenmeye çalıştı. “Reggie amcamın bu sabah avukatlarıyla toplantısı vardı. Ben evden çıkmadan biraz önce geri geldi.”

“Hımın. Tam bir karmaşa olur. Amcan unvanı geri vermezse konuyu Parlamento’ya taşıyacaklarından eminim.” Jeremy eğleniyor gibiydi. “Westminster’da yumruklar konuşacak mı acaba?”

“Bu konu seni bu kadar çok eğlendirmemeli,” diye azarladı onu Beatrice.

“Ah, neden olmasın. Bu tür şeyler İngiliz aristokrasisini çok eğlenceli bir hale getiriyor.” Jeremy bu sözlerini bir iniltiyle bitirdi. Örtünün üzerindeki ellerini sıkıyordu, eklemleri beyazdı.

Beatrice iskemlesinden kalktı. “Ağrın mı var?”

“Hayır, hayır ortalığı velveleye verme, Bea, hayatım.” Jeremy derin bir nefes aldı ve Beatrice bu itiraza rağmen onun acı çektiği-

nin farkındaydı. Yüzü hafifçe beyazlaşmıştı, sadece yanaklarında biraz renk vardı.

“Dur, oturmana yardım edeyim ve biraz su iç.”

“Lanet olsun, Bea.”

“Şimdi de sen velvele yapıyorsun, Jeremy, hayatım,” dedi usulca omuzlarından tutup oturmasına yardımcı olurken. Genç adamın her yarından ısı fışkırıyordu. “Sanırım bu hakka sahibim.”

“Öylesin,” diye inledi.

Küçük bir bardağa su koyarak ona uzattı.

Jeremy birkaç yudum aldıktan sonra bardağı geri verdi. “Hope’un Blanchard Kontu olmasının ne anlama geldiğini düşündün mü hiç?”

Beatrice bardağı üstü dolu olan sehpalardan birine bırakırken kaşlarını çatı. “Sana daha biraz önce Reggie amcayla birlikte evden taşınmak zorunda kalacağımızı söyledim...”

“Tamam ama bunun dışında neler olacak, Bea? Lordlar Kamarası’nda Reggie amcanın yerini alacak.”

Beatrice yavaşça iskemlesine çöktü. “Lord Hasselthorpe bir oy kaybedecek.”

“Ve daha da önemlisi biz bir oy kazanabiliriz,” diye belirtti Jeremy. “Hope’un siyasi eğilimini biliyor musun?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Babası bir muhafazakârdı,” dedi Jeremy.

“Ah, o zaman muhtemelen o da öyledir,” dedi Beatrice hayal kırıklığıyla.

“Oğullar her zaman babalarının siyasi görüşlerini benimsemezler. Hope, Bay Wheaton’ın yasa tasarsını onaylayan bir

oy verirse kazanabiliriz.” Jeremy’nin yüzü heyecanla daha da kızardı, sanki içinde yanan bir ateş onu tüketiyordu. “Adam-larım, savaşta benimle birlikte cansiperane savaşan askerlerim, hak ettikleri maaşları alabilirler.”

“Siyasi eğiliminin ne yönde olduğunu bulacağım. Belki de onu yanımızda yer almaya ikna edebilirim.” Beatrice, Jeremy’nin coşkusunu paylaşarak gülümsemeye çalıştı ama içi hiç rahat değildi. Lord Hope şu an özel meselelerine odaklanmış gibi görünüyordu. Beatrice onun askerleri düşüneceğine hiç ihtimal vermiyordu.

Hasta yatağında geçen beş gün Reynaud’yu iyice huzursuz bir adam haline getirmişti. Bayan Coming’in her gün yaptığı ziyaretler de huzur kaçırıyordu. Genç kadın orada istenip istenilmediğini sormadan odaya dalıyordu. Aslında Reynaud ona alışmaya baş-lamıştı. Onunla dalga geçmeye ve onunla tartışmaya alışmıştı. Bu kadın bugün neredeydi? Hiç sesi soluğu çıkmamıştı.

Reynaud yataktan zorla kalktı, mavi ceketini giydi ve odası-nın kapısını açmadan önce bıçağını aldı. Kapısının önünde genç bir uşak duruyordu, muhtemelen kendi evinde ortalığı birbirine katarak dolaşmasını engellemeye çalışıyordu.

Reynaud ateş saçan gözlerini ona dikti. “Bayan Coming’e onunla konuşmak istediğimi söyle.”

Kapıyı kapatmak üzereyken adam konuştu. “Yapamam.”

Reynaud durdu. “Ne?”

“Yapamam,” dedi uşak yeniden. “Burada değil.”

“Ne zaman geri dönmesi bekleniyor?”

Uşak korkuyla bir adım geri çekilirken toparlanarak dikleşti. "Çok uzun sürmez sanırım ama emin olamam. Bay Oates' u ziyarette gitti ve bazen orada uzun kalır."

"Bay Oates da kim?" diye sordu kibar bir sesle.

"Bay Jeremy Oates," dedi adam, konuşkan oluvermişti. "Suffolk' lu Oates ailesinden. Ailenin çok parası varmış, ben öyle duydum. O ve Bayan Corning birbirlerini oldukça uzun bir zamandan beri tanıyorlar ve hanımefendi onu haftada üç dört kez ziyaret eder."

"O zaman yaşlı biri..." dedi Reynaud.

Uşak kafasını kaşıdı. "Sanmıyorum. Genç, yakışıklı bir beyefendiymiş diye duydum."

Reynaud İngiltere' ye döndüğünden beri her gün gördüğü Bayan Corning hakkında hiçbir şey bilmediğini fark etti. Bay Oates denen bu İngiliz beyefendisi bir sevgili miydi? Bir nişanlı mı? Bu düşünce içinde ilkel bir yanını harekete geçirdi ve hemen başka bir soru sordu.

"Onunla nişanlı mı?"

"Henüz değil," diye cevapladı uşak keyifle göz kırparak. "Ama onu bu sıklıkla ziyarete devam ederse bu durum çok uzun sürmez, öyle değil mi? Tabii şöyle bir sorun var ki..."

Reynaud artık onu dinlemiyordu. Adamı itti ve merdivene doğru yürümeye başladı.

"Hey!" diye seslendi arkasından uşak. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Bayan Corning' i kapıda karşılamaya," diye hırladı Reynaud. Bacakları tahmin ettiğinden çok daha fazla titriyordu ve çok rahatsız olmuştu. Ağır adımlarla aşağı inerken tek eliyle korkuluğu tuttu. Lanet olası bir ihtiyar gibi yürüyordu.

Uşak, "Odanızdan çıkmanıza izin vermemem gerekiyor," dedi genç adamın yanında belirerek. Yardım edebilmek için Reynaud'yu dirseğinden tuttu, Reynaud o kadar zayıftı ki bu dokunuşa karşı koymadı.

"Sana odamda kalmamı kim emretti?" diye sordu Reynaud.

"Bayan Corning. Kendinize bir zarar vermenizden korkuyordu." Uşak yan gözle ona baktı. "Sizi odanıza götürebileceğimi hiç sanmıyorum, Lordum."

"Aynen öyle," dedi Reynaud kısaca. Soluk soluğaydı, lanet olsun. Daha bir ay öncesine kadar gün boyu hiç yorulmadan yürüyebiliyordu ve şimdi lanet olası bir merdiveni inerken soluk soluğa kalmıştı!

Uşak, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi ve antreye varana kadar başka bir şey söylemedi. "Beklerken biraz su içmek ister misiniz, Lordum?"

"Lütfen." Reynaud adam mutfağa doğru yol alırken duvara yaslandı. Sonra ön kapiya doğru ilerleyerek onu açtı.

Dışarı doğru bir adım attığı anda rüzgâr nefesini kesti. Gün soğuk ve griydi, kış kanatlarını Londra'nın üzerine açmıştı. Şu an Michigan Gölü muhtemelen karlıydı, aylar şişmanlamış ve ağır hareketlerle kış uykusuna hazırlanıyor olmalıydı. Gaho'nun kendi yağıyla pişmiş ayı etini ne kadar çok sevdiğini hatırladı. Ona yeni öldürülmüş dişi ya da erkek domuz eti götürdüğünde nasıl sevindiğini hatırladı, kahverengi yanakları mutlulukla kıvrılıyor, gözleri keyifle kısılarak neredeyse yok oluyordu. Bir an geçmişteki yaşamı ile şu anki yaşamı birbirine karıştı ve nerede olduğunu unuttu. Kim olduğunu.

Sonra Blanchard arabası evin önünde durdu.

Uşak yere atlayarak basamağı hazırladı. Reynaud doğrularak arabaya doğru yürümeye başladı. Kapı açıldı ve Bayan Corning basamaktan aşağı indi.

Onu görünce kızın kaşları çatıldı. "Yatağın dışında ne yapıyorsun?"

"Seni karşılamaya geldim," dedi Reynaud sert bir sesle. "Neredeydin?"

Beatrice bu soruyu duymazdan geldi. "Bu soğuğa çıkacak kadar aptal olabileceğini hiç düşünmemiştim. Hemen içeri girmelisin." Genç kadın döndü, arabadaki uşağa seslendi. "Arthur!"

"Kimse beni bir yere götüremez," dedi Reynaud ölümcül bir sükûnetle. Uşak ona şöyle bir baktı ve uzak durmaya karar verdi. "Bakıma muhtaç küçük bir çocuk değilim. Tekrar soruyorum, neredeydin?"

"O zaman izin ver, içeri girmene ben yardım edeyim." Bayan Corning, Reynaud'nun gittikçe artan öfkesini bir el hareketiyle geçiştirmeye çalıştı.

Reynaud onu kollarından yakaladı ve cümlesinin sonunda çığlık attıracak kadar sıkı. "Bana cevap ver."

Kızın gözlerinde yeşil, demir gibi bir ifade belirdi. "Neden sana cevap vereyim?"

"Çünkü." Bakışları o yeşille karışmış gri gözlerdeydi. Bu karışım çok etkileyiciydi.

Beatrice o bakışlara karşılık verirken usulca sordu. "Nerede olduğum neden seni bu kadar ilgilendiriyor?"

Reynaud esarete, işkenceye ve ölüm korkusuna göğüs germiştii ama şu an bu kızın sorusuna ne cevap vermesi gerektiğini bilemiyordu.

Belki de o an silah sesinin duyulması iyi olmuştu.

Dördüncü Bölüm

Uzun Kılıç bu yabancınn niye saçından bir parça istediğine bir anlam veremedi, hele bir peni vermek istemesini hiç anlamadı ama bu işi yapmakta bir sakınca da görmedi. Adamı mutlu etmek için büyük kılıcını eline aldı ve saçından bir tutam keserek Goblin Kralı'na verdi. Uzun Kılıç parayı aldığı anda ayağının altındaki yer birdenbire yarıldı. Toprak Uzun Kılıç'ı ve kılıcını yuttu. Uzun Kılıç düşmeye devam etti ve kendini Goblin Ülkesi'nde buldu.

Oradan başını kaldırıp baktığında Goblin Kralı'nın pelerini çıkardığını gördü. Turuncu gözleri, yeşil saçları ve sarı yırtıcı dişleri ortaya çıkmıştı.

"Sen de kimsin?" diye bağırdı Uzun Kılıç.

"Ben Goblin Kralı'yım. Saç tutamın için verdiğim peniyi kabul ettiğin anda kendini bana satmış oldun. Kılıcına tek başına sahip olamazsam ben de hem sana hem de ona sahip olurum..."

Uzun Kılıç'tan

Etrafları sarılmıştı. Düşman her yandaydı, saklandıkları yerlerden ateş ediyorlardı, adamları bir bir vurulurken çığlıklar atıyordu. Bir savunma hattı oluşturması mümkün değildi, adamlarını bir araya toparlayamıyordu. Böyle giderse hepsi ölecekti...

İkinci silah sesi duyuldu. Reynaud kendini arabanın arkasında yere yatar pozisyonda buldu, Bayan Corning'in tatlı, güzel bedeni altındaydı. Gri gözleriyle ona bakıyordu, gözlerinde şimdi öfke yoktu.

Bir de çığlıklar, her yanını çığlıklar sarmıştı.

"*Descendez!*" diye haykırdı Reynaud arabanın üzerinde oturarak aptal aptal etrafa bakınan askere. "Savunma hattı oluşturun!"

"Ne..." diye başladı Bayan Corning.

Reynaud onu umursamadı. Bir adam vurulmuştu ve evin giriş merdiveninin üzerinde kıvranıyor, kanı beyaz taşları leke liyordu. Bu onunla birlikte yürüyen genç askerdi. Lanet olsun. *Onun* adamıydı.

Ve hâlâ atış alanındaydı.

"Bayan Corning'le kal," diye emretti en yakınındaki askere.

Arabadan inen asker de onların yanına uzanmıştı. Çavuş neredeydi? Ya diğer subaylar? Hepsi burada çapraz ateşe maruz kalarak öleceklerdi. Reynaud'nun şakakları acıyla zonklamaya başladı; yüreği gümbür gümbür attı. Adamlarını korumak zorundaydı.

"Anladın mı?" diye bağırdı yanındaki askere.

Asker gözlerini kırıştırdı, sersemlemişti.

5 (Fr.) Aşağı in! (ç.n.)

Reynaud adamı omuzlarından tutarak sarstı. “Bayan Coming’le kal. Sana güveniyorum.”

Askerin bakışları aydınlandı. Gözleri Reynaud’nunkilere kenetlendi ve başıyla onayladı. “Evet, Lordum.”

“Aferin.” Reynaud merdivenin üzerinde duran askere bakarak mesafeyi hesapladı. Son silah sesinden bu yana bir dakika geçmişti. Kızılderililer hâlâ ağaçların arkasında mıydı? Yoksa yeniden hayalet gibi sessizce yer mi değiştirmişlerdi?

“Ne yapacaksın?” diye sordu Bayan Coming.

Reynaud onun gözlerine baktı. “Adamımı alacağım. Burada kal. Bunu al.” Bıçağının kabzasını onun avucuna sıkıştırdı. “Ben söyleyene kadar sakın bulunduğun yerden ayrılmı.”

Onu sertçe öptü, yaşamın damarlarında aktığını hissetti, hem kendi hem de onunkilerde. Ulu Tanrım, onu buradan uzaklaştırmalıydı.

Genç kadın itiraz edemeden Reynaud bulunduğu yerden kalktı ve bedenini yere yakın tutarak basamakları çıktı. İnleyen askerin yanında durarak onu koltuk altlarından yakaladı. Reynaud onu kapiya doğru çekerken oğlan inledi. Sesi tiz ve son derece ilkeldi, tam bir acı çığlığıydı. Pek çoğu acı içindeydi. Pek çoğu ölmüştü. Ve hepsi çok gençti.

Reynaud adamı içeri çekerken üçüncü kurşun çerçeveye saplandı, parçalanan ahşap yanağına geldi.

Reynaud soluk soluğaydı ama çocuk en azından ateş hattından uzaklaştırılmıştı. O piç kurusu onu bir daha vuramayacaktı, onun kafa derisini yüzemeyecekti. Kızın *kahverengi gözleri kın maskesinin ardından cansız bir şekilde ona bakıyordu*. Reynaud başını

salladı, bu kör eden acının içinde düşünemilmeyi diledi. Bir şey...
Bir şeyler hiç doğru değildi.

“Bu da ne?” diye bağırdı Reginald St. Aubyn, kontluğu çalan adam, kırmızı bir suratla. Kapiya doğru hızla ilerledi.

Reynaud kolunu uzatarak onun yolunu kesti. “Ağaçların arasında keskin nişancılar var. Dışarı çıkma.”

St. Aubyn başını geri çekti ve ona deliymiş gibi baktı. “Sen ne saçmalıyorsun?”

“Bunun için vaktim yok,” diye gürledi Reynaud. “Dışarıda ateş eden biri var.”

“Ama... Ama yeğenim dışarıda!”

“Şu an güvende, arabanın arkasında.”

Reynaud girişe toplanan askerleri inceledi. Yalnız... Yalnız hiç de askere benzemiyorlardı. Bir terslik vardı. Baş ağrından çatlıyordu ama şu an bunları çözecek vakti yoktu. Dışarıda bekleyen yerlileri düşündükçe tüyleri ürperiyordu. Ayağının dibindeki genç inledi.

“Sen,” dedi en yaşlılarını işaret ederek. “Evde silah var mı? Düello tabancaları, av tüfekleri, herhangi bir şey?”

Adam gözlerini kırptırdıktan sonra dikkatini toplayabildi. “Lord hazretlerinin çalışma odasında bir çift düello tabancası var.”

“Güzel. Getir onları.”

Adam hızla dönerek yola koyuldu.

“Siz ikiniz,” Reynaud iki kadını işaret etti, “temiz bez, çarşaf, sargı bezi olarak kullanılacak bir şeyler getirin.”

“Evet efendim.” Başka bir şey söylemeden ortalıktan yok oldular.

Reynaud gence döndü ama bir kol onu durdurdu.

“Dur bakalım,” dedi St. Aubyn. “Bir delinin hizmetkârlarına emir vermesine izin vermeyeceğim. Burası benim evim. Sen öylece...”

Reynaud hızla döndü ve bu hareketiyle yaşlı adamı boğazından yakalayarak duvara doğru itti. Adam bir anda irileşen, sulanmış kahverengi gözleriyle ona baktı.

“Benim evim, *benim* adamlarım,” diye soludu diğer adamın yüzüne. “Ya yardım et ya da yolumdan çekil, umurumda bile değil ama bir daha sakın otoritemi sorgulama ve bana dokunmaya kalkışma.” Sesinde sorgulanabilecek bir titreşim bile yoktu.

St. Aubyn yutkunarak başıyla onu onayladı.

“Güzel.” Reynaud onu bıraktı ve çavuşa baktı. “Çabuk kapıdan dışarı bak ve bana Bayan Corning ile diğerlerinin hâlâ arabanın arkasında olup olmadıklarını söyle.”

“Tamam, Lordum.”

Reynaud yaralı adamın yanına çöktü. Gencin yüzü terden sırlıslıklandı ve gözlerini acıyla kısmıştı. Yarası sol kalçasındaydı. Reynaud ceketini çıkardı ve cebinde sakladığı küçük bıçağı buldu. Sonra ceket katlayarak oğlunun başının altına yerleştirdi.

“Ölüyor muyum Lordum?” diye fısıldadı oğlan.

“Hayır, hayır alakası yok.” Reynaud oğlunun pantolonunu bıçağıyla dizine kadar kesti ve kanlı kumaşı kaldırdı. “Adın ne?”

“Henry, Lordum.” Genç adam yutkundu. “Henry Carter.”

“Adamlarımın ölmesinden hiç hoşlanmam, Henry,” dedi Reynaud. Kurşunun çıkış noktası yoktu. Oğlunun kalçasından çıkarılması gerekiyordu. Bu zor bir operasyondur, kaçada fazla kan kaybedilebilirdi. “Beni anladın mı?”

“Evet, Lordum.” Oğlunun kaşları soru sorarcasına yükseldi

“Yani ölmeyeceksin,” diye bitirdi Reynaud sözlerini.

Oğlan başıyla onayladı, yüzü daha huzurluydu. “Evet, Lordum.”

“Tabancalar, efendim.” Yaşlı asker geri dönmüştü, soluk soluğaydı ve elindeki kutuyu ona uzatmıştı.

Reynaud yerden kalktı. “Aferin.”

Kadınlar ellerinde bezlerle geldiler, bir tanesi yere çökerek hemen Henry’nin yarasını sarmaya başladı. “Aşçıyı doktoru çağırması için gönderdim, Lordum. Umarım doğru bir iş yapmışımdır.”

Aşçı mı? Bir terslik olduğu fikri yine başının dönmesine sebep oldu ama Reynaud yüzündeki sükûneti korumayı başardı. Bir subay savaşta asla korkusunu göstermemeliydi.

“Çok zekice.” Reynaud onu başıyla onaylayınca kadının yüzünde hoş bir kırmızılık oluştu. Çavuşa döndü. “Dışanda neler oluyor?”

Çavuş kapı aralığından doğruldu. “Bayan Coming hâlâ arabacı ve iki uşakla birlikte arabanın arkasında, Lordum. Sokağın karşısına küçük bir kalabalık toplanmış ama bunun dışında her şey normal gibi görünüyor.”

“Güzel. Senin adın ne?”

Çavuş omuzlarını iyice dikleştirdi. “Hurley, Lordum.”

Reynaud başıyla onayladı. Düello tabancalarının bulunduğu kutuyu sehpanın üzerine koyarak açtı. Tabancalar dedesinden kalma gibi duruyorlardı ama yağlanmış ve bakımları yapılmıştı. Reynaud onları eline alarak dolu olup olmadıklarını kontrol ettikten sonra kapıya ilerledi.

“Kapıdan uzaklaş,” dedi çavuşa. “Kızılderililer hâlâ dışanda olabilir.”

“Ulu Tanrım, bu adam deli,” diye mırıldandı St. Aubyn.

Reynaud onu umursamadan eğilerek kapıdan çıktı.

Sokakta tuhaf bir sessizlik vardı ya da yaşanan karmaşanın ardından öyle görünüyordu. Reynaud hiç duraksamadan basamakları koşarak indi ve neredeyse arabanın altında bulunan Bayan Corning’in yanına yattı.

“İyi misin?” diye sordu.

“Evet. Oldukça.” Kaşlarını çatarak Reynaud’nun yanağına dokundu. “Kanıyorsun.”

“Önemli değil.” Reynaud onun elini tutarak parmağındaki kanı yaladı ve kızın gözleri irileşti. “Bıçağım hâlâ sende mi?”

“Evet.” Ona eteklerinin arasına saklamış olduğu bıçağı gösterdi.

“Aferin.” Askerlere baktı... ama onlar şimdi bir arabacı ve iki uşağa dönmüşlerdi. Reynaud hızla gözlerini kırıştırdı. *Odaklan.* “Nereden ateş edildiğini gördünüz mü?”

Arabacı başını iki yana salladı ama uşaklardan uzun boylu ve ön dişi eksik olanı konuştu. “Siz Henry’yi eve sürükledikten hemen sonra siyah bir araba son hızla geçti, Lordum. Sanırım atışlar arabadan yapıldı.”

Reynaud onayladı. “Bu mantıklı. Yine de Bayan Corning’i eve güvenli bir şekilde sokmalıyız. Arabacı, sen önden git, lütfen. Ben Bayan Corning’le birlikte arkada olacağım ve sonra da uşaklar gelecek.” Silahlardan birini biraz önce konuşmuş olan uşağa verdi. “Ateş etme, sadece izleyen biri varsa senin silahlı olduğunu görsün, yeter.”

Adam onayladı ve Reynaud küçük birliğiyle birlikte doğruldu. Kolumu Bayan Corning’e sararak bedeniyle onu mümkün olduğunca korumaya çalıştı. “Hadi.”

Arabacı koşarak merdivenden çıkarken Reynaud onu Bayan Corning'le birlikte takip etti, ne kadar açıkta olduklarının farkındaydı. Kızın ona yaslanan bedeni sıcak, ufak tefek ve çok hoştu. Ona dakikalar aldı gibi geldi ama eve girmeleri aslında sadece birkaç saniye sürmüştü. Başka silah sesi duyulmadı, Reynaud kapıyı arkalarından çarparak kapadı.

“Aman Tanrım.” Bayan Corning Henry’ye, yaralı askere bakıyordu.

Ama o bir asker değildi, Reynaud bir anda bunu fark etti. Henry odasının kapısında bekleyen uşaktı. Başı dönmeye başladı, boğazı yandı ve oradan bir safra yükseldi. Çavuş kâhyaydı, kadınlar da hizmetçi, ortalıkta asker falan yoktu, uşaklar tedirginlikle ona bakıyorlardı. Ve Kızılderililer de... *Londra’da* mı? Reynaud başını iki yana salladı, beyni acıdan patlayacak gibiydi.

Tanrım, belki de gerçekten deliydi.

Beatrice küçük dua kitabının üzerine eğilerek cildini gözden geçirdi. Elleri meşgulken daha rahat düşünebiliyordu. Henry gönderildikten, Lord Hope odasına çekildikten, hizmetçiler yatıştırılıp işlerinin başına yollandıktan ve evdeki işler yoluna konduktan sonra bugün olanları düşünebilmek için odasına kapanmıştı.

Henüz doğru düzgün bir karar veremeden kapısı vuruldu. Beatrice içini çekerek başını kaldırıp kapıya baktı.

“Beatrice?”

Bu Reggie amcanın sesiydi, garipti çünkü odasına hiç gelmezdi ama bugün normal bir gün değildi. Kitabı küçük çalışma masasının üzerine bıraktı, iskemlesinden doğruldu ve onu içeri almak üzere kapıya yöneldi.

“Sana bir zarar gelmemiş olduğundan emin olmak istedim, hayatım,” dedi Reggie amca odaya girer girmez. Bakışlarını odada dolaştırdı.

Beatrice pişmanlıkla dolu bir acı hissetti. Onca heyecan arasında amcasıyla konuşma fırsatı elde edememişti. “Ben çok iyiyim, bir sıyrık bile yok. Ya sen? Sen nasılsın?”

“Ah, benim gibi yaşlı bir adama hiçbir şey zarar veremez,” diye böbürlendi. “Tabii o sahtekâr beni duvara biraz sert çarptı.” Kalın kaşlarının altından bakarak bir tepki bekledi.

Beatrice kaşlarını çattı. “Öyle mi yaptı? Ama neden?”

“Bana sorarsan kibrinden,” diye cevapladı amcası ateşli bir şekilde. “Ağaçların arasına saklanmış olan Kızılderililer hakkında saçmalıyordu. Uşaklara emirler yağdırıp bana da yolundan çekilmemi söyledi. Bence bu adam deli.”

“Beni kurtardı.” Beatrice ayaklarına bakarak konuşmuştu. Reggie amca odasına geldiği sırada o da Lord Hope’un akli durumunu düşünüyordu zaten. “Belki de olayların ani gelişimi kafasını karıştırmıştır. Kızılderililerden belki de telaşla konuşurken bahsetmiştir.”

“Ya da delidir.” Reggie amcanın sesi yumuşadı. “Hayatını kurtardığını biliyorum ve bu yüzden kendi hayatını tehlikeye attığı için o piç kurusuna minnettarım ama onu evde tutmak güvenli mi? Ya bir sabah uyanır da *benim* Kızılderili olduğuma karar verirse ne olacak, ya da senin?”

“Bunun dışında gayet akıllı görünüyor.”

“Öyle mi, Bea?”

“Evet. En azından çoğu zaman.” Beatrice çalışma masasının arkasında duran iskemlesine oturarak dudağını ısırdı. “Beni va

da seni inciteceğini hiç sanmıyorum. Zihni ne durumda olursa olsun bunu yapmaz.”

“Pöh. Senin iyimserliğini paylaştığımı söyleyemeyeceğim.” Reggie amca odada dolandıktan sonra yanına gelip genç kadının uğraştığı şeye baktı. “Ah, yeni bir projeye başlamışsın bile. Bu kez nedir?”

“Mary teyzenin eski dua kitabı.”

Reggie amca parmağıyla dağılmış kitaba dokundu. “Onu şehir dışındaki kiliseye giderken hep yanında götürdüğünü hatırlıyorum. Onun büyük-büyükannesine aitti, biliyorsun.”

“Bana söylediğini hatırlıyorum,” dedi Beatrice usulca. “Kabı çok eskimişti, sırtı çatlamıştı ve sayfalar dikişlerinden ayrılmaya başlamıştı. Onları yeniden dikip üzerini mavi dana derisiyle yeniden ciltlemeye karar verdim. Yepye olacak.”

Amcası başıyla onayladı. “Bundan çok hoşlanırdı. Onun eşyalarına bakmakla çok iyi bir şey yapıyorsun.”

Beatrice ellerine baktı, Mary teyzenin güzel mavi gözlerinin kibarlığını, yanaklarının yumuşaklığını ve dolu dolu kahkahalarını hatırladı. Evleri onsuz asla eskisi gibi olmamıştı. Mary teyzenin ölümünden sonra Reggie amca daha az gülen, daha çok yargılayan, diğer insanlara çok daha az müsamaha gösteren bir adama dönüşmüştü.

“Bundan keyif alıyorum,” dedi. “Sadece keşke o da burada olup sonucunu görebilseydi diyorum.”

“Ben de öyle hayatım, ben de öyle.” Sayfaları bir kez daha okşadıktan sonra masadan uzaklaştı. “Bea, senin güvenliğin için onu buradan göndermem gerektiğini düşünüyorum.”

Beatrice yeniden Lord Hope konusuna döndükleri için iç çekti. "Bana karşı herhangi bir tehlike oluşturmuyor."

"Bea," dedi amcası usulca, "her şeyi doğru yapmak istediğinin farkındayım ama bazı şeyler onarılamaz ve korkarım böylesine vahşi olan bu adam da bu sınıfa giriyor."

Beatrice dudaklarını inatçı bir tavırla kastı. "Bence onu Blanchard evinden atarsak ve o unvanını geri alırsa ne diyeceğini düşünmeliyiz. Bize iyi gözle bakmayacağı kesin."

Reggie amca gerildi. "Unvanı almayacak, buna izin veremeyeceğim."

"Ama amca..."

"Hayır, bu konuda kararlıyım, Bea," dedi ona çok az gösterdiği katılığıyla. "Bu çılgın adamın evimizi elimizden almasına izin veremeyeceğim. Mary teyzene sana iyi bakacağıma dair söz verdim ve bunu yapacağım. Onun burada kalması konusunda sana katılıyorum ama bunu unvanı elimde tutmak için gereken delilleri toplayıncaya kadar gözümün üzerinde olabilmesi için yapacağım."

Bu sözlerin ardından odanın kapısını kapadı.

Beatrice, Mary teyzenin dua kitabına baktı. Bir şeyler yapmazsa yakında bu evde kan dökülecekti. Reggie amca son derece kararlıydı ama belki Lord Hope'un, amcasını inatçı yaşlı bir adam olarak kabul etmesini sağlayabilirdi.

"Reggie amca seni öldürmesi için adam tutmuş olamaz," dedi Bayan Corning üç ya da dördüncü kez. "Sana söylüyorum, onu tanımıyorsun. O gerçekten de tanıyabileceğin en tatlı adamdır."

“Sana karşı öyle olabilir,” dedi Reynaud uzun bıçağını bı-
leylerken, “ama onun kendinin sandığı unvan ve parayı elinden
alacak olan kişi sen değilsin.”

Bu arada Beatrice’i süzdü. Gerçekten çılgının teki olduğunu
mu düşünüyordu? Yanındayken korkuyor muydu? Sadece birkaç
saat önce yapmış olduğu hareketler hakkında neler düşünüyordu?

Tüm dikkatine rağmen genç kadının yüzünde sadece hu-
zursuzluk görebildi.

“Beni dinlemiyorsun.” Pencerenin önünden çekilerek Reynaud’nun
kenarında oturmakta olduğu yatağa doğru geldi ve tam karşı-
sında durdu, elleri belindeydi, aşçının kasap çırağını azarladığı
anki tavrına bürünmüştü. “Reggie amca seni öldürmek *istese* bile
ki sana söylüyorum bunu asla yapmaz, bu suikastı kendi evinin
önünde gerçekleştirecek kadar aptal değildir.”

“Benim evim,” diye hurladı Reynaud. Yarım saattir ona nutuk
atıyordu ve durmaya hiç niyeti yoktu.

“Sana,” dedi Bayan Corning dişlerinin arasından, “laf an-
latılmıyor.”

“Hayır, ben haklıyım,” diye cevap verdi. “Sen de amcanın
düşündüğün kadar tatlı biri olmadığını kabullenemiyorsun.”

“Ben...” diye yeniden başladı Bayan Corning, ses tonundan
kıyamet gününe kadar susmayacağı anlaşılıyordu.

Ama Reynaud yeterince dinlemişti. Bıçağı ve bileği taşını bir
kenara fırlatarak yataktan kalktı ve genç kadının yanına geldi,
yüzleri birbirine çok yakındı. “Ayrıca benim laftan anlamaz ol-
duğumu düşünseydin beni asla öpmezdin.”

Kız bir adım gerileyince Reynaud’nun içi öfkeyle doldu.
Ondan korkmamalıydı. Bu doğru değildi.

Sonra o dolgun dudaklar öfkeyle aralandı. Bir an için konuşamadı ama sonra o da çıkıştı. "Beni öpen sendin!"

Reynaud ona doğru bir adım attı. Beatrice bir adım geriledi. Reynaud o gözlerin korkuyla kararmasını bekleyerek kızın üzerine doğru gitmeye devam etti. Arabanın yanındayken bağırarak neler söylediğinin farkında değil miydi?

Onun deli olduğunu bilmiyor muydu?

Başını dudakları kulak hizasındaki saçlarına değecek kadar eğdi ve o tatlı İngiliz çiçeklerinin kokusunu içine çekti. "Öpücüğe karşılık verdin, fark etmediğimi sanma."

Fark etmişti. Yaralı uşağa dönmeden önce o yumuşacık dudaklar bir anlığına aralanmıştı. Bu öpücük hafızasına sonsuza kadar kazınmıştı. Başını eğdi ve gözlerinin içine baktı.

Olması gereken koyu korkunun yerinde yeşil panlılar uçuyordu. "Ölmek üzere olduğunu sandım!"

Aptal kız.

"Bunu suçluluk duygunu azaltmak için kendine söylemeye devam et," diye mırıldandı. "Gerçek değişmez. Beni. Öptün."

"Bu ne kibirli bir yaklaşım," diye fısıldadı Beatrice.

"Kesinlikle." Reynaud bir nefes daha aldı. Teni tertemiz ve son derece dişi bir kokuya sahipti, Kızılderili kadınların hiç sahip olmadığı çiçekli sabun kokuyordu. Bu onun için son derece nostaljik bir kokuydu, bir zamanlar tanıdığı uygar kadınları hatırlatıyordu; annesini, kız kardeşini, balolarda birlikte olduğu unutulmuş genç kızları. İngiltere gibi kokuyordu ve bunu her nedense son derece uyarıcı, bir o kadar da korkutucu buldu. Kızın ona karşı hiçbir duvarı yoktu.

Reynaud artık onun dünyasına ait değildi. "Ama öpücükten hoşlandın, değil mi?"

"Hoşlandıysam ne olacak?" diye fısıldadı Beatrice.

Reynaud dudaklarını hafifçe onun çenesine dokundurdu. "O zaman sana acırım. Benden çığlıklar atarak kaçmalısın. Nasıl bir canavar olduğumu göremiyor musun?"

Kız cesur gri gözlerini ona dikti. "Sen bir canavar değilsin."

Reynaud onun yüzünü görmemek, bu saflıktan faydalanmamak için gözlerini yumdu. "Beni tanımıyorsun. Ne yaptığımı bilmiyorsun."

"O zaman anlat bana," diye diretti genç kadın. "Sömürgeler'de ne oldu? Yedi yıldır neredeydin?"

"Hayır." *Kahverengi gözler kan maskesinin ardından cansız bir şekilde ona bakıyordu. Geç kalmıştı.* Ondan uzaklaştı, gözlerinin ardında gülmekte olan iblisleri göreceğinden korkmuştu.

"Neden hayır?" diye seslendi Beatrice. "Neden bana söyleyemezsin? Sana neler olduğunu bilmeden seni anlayamam ki."

"Komik olma," diye tersledi onu. "Beni anlamana gerek yok."

Beatrice ellerini havaya açtı. "Laftan anlamıyorsun!"

"Ve başladığımız yere geri döndük." Reynaud içini çekti.

Beatrice kaşlarını çatarak ona baktı, küçük ayağını yere vururken gri gözleri hoşnutsuzlukla parlıyordu. "Pekâlâ," dedi sonunda, "Şu an için geçmişini bir kenara bırakıyorum ama bugün birinin seni öldürmeye çalıştığı gerçeğini bir kenara bırakamazsın."

"Bırakmıyorum." Döndü, bıçağını bileği taşıru ve bıçağını keskinleştirenken kullandığı deri parçasını aldı. "Bunun seni ilgilendirdiğini hiç sanmıyorum."

“Nasıl ilgilendirmez?” diye üsteledi genç kadın. “Oradaydım. Üçüncü atışı gördüm. İlk ikisi öylesine atılmış olabilirdi ama üçüncünün hedefi kesinlikle sendin.”

“Tekrar söylüyorum, bu seni ilgilendirmez.”

Bileği taşı ile deriyi dolabın çekmecelerinden birine koydu, bıçağını ise beline astı. Yedi yıldır onunla birlikteydi, onunla geyik ve ayı avlamıştı hatta yıllar önce bir kez bir adamı öldürmüştü. Bıçak arkadaşı değildi, onunla gönül bağı yoktu ama onun çok hizmetini görmüştü, onunla birlikte kendini daha güvende ve tam hissediyordu.

Hâlâ yatağın yanında durmakta olan Bayan Corning’e merakla baktı. “Neden direniyorsun?”

“Çünkü umursuyorum,” dedi. “Beni kendinden dilediğin kadar uzak tutmaya çalışabilirsin, yardım edemeyebilirim ama umursuyorum. Hem Reggie amcanın vurulmanla bir ilgisi olmadığını sana anlatabilecek yegâne kişi benim. Düşün bakalım: Eğer Reggie amca değilse başka kim seni öldürmeye çalışabilir?”

“Sence kim olabilir?”

“Bilmiyorum.” Ellerini bedenine sararak ürperdi. “Ya sen?”

Çekmeceli dolabın başında durarak kaşlarını çattı. Üzerinde bir leğen ve ibrik vardı, bu evdeki eski odasında bulunanlara hiç benzemiyordu. Tabii seneler boyunca yaşamış olduğu Kızılderili çadırlarının yanında her şey son derece lükstü. Bir an başının döndüğünü hissetti. Artık hiçbir yere ait değil miydi? İblisler kontrolü ele geçiriyordu.

Reynaud başını iki yana sallayarak onlardan kurtuldu. “Vale bir yıldır haini aradığını söylemişti. Bir de hainin annesinin Fransız olduğunu. Annem Fransızdı.”

“Lord Vale hainin sen olduğunu düşündüğü takdirde seni öldürtmeye kalkışır mı?”

Reynaud bir zamanlar çok iyi tanıdığı adamı hatırladı, sürekli gülen ve herkesin dostu olan adamı. Vale asla böyle bir şey yapmazdı ama o Vale geçmişteki Vale’dı. Vale Spinner’s Falls’ta alaya ihanet ettiğini öğrense onu öldürür müydü? İnsan yedi yılda çok değişirdi ama Vale bir dost katiline dönüşmüş olabilir miydi?

“Hayır.” Sessiz sorusunu sesli olarak cevapladı. “Hayır, Jasper bunu asla yapmaz.”

“O zaman kim yapar?” diye sordu Beatrice usulca. “Katliamdan başka kurtulan varsa ve senin hain olduğunu düşünüyorsa seni öldürmeye kalkışabilir mi?”

“Bilmiyorum.” Kaşlarını çatarak düşünmeye çalıştı ama bezginlikle başını salladı. “Katliamdan Vale ve Samuel Hartley adında bir adam dışında kimin kurtulduğunu bile bilmiyorum ki.” *Lanet olsun!* Vale’ı yardıma çağırabilmeyi isterdi ama dün akşamüstü yaşananların ardından bu imkânsızdı. “Kime güvенеbileceğimi bilmiyorum.”

Beatrice’e baktı ve bir anda ayıldı. “Güvенеbileceğim biri olduğunu bile sanmıyorum.”

“Kurşunun yanağının birkaç santim ötesinden geçtiğini söylüyorlar,” dedi Lister Dükü iri, soluk tenli ellerinin arasında şarap kadehini sallarken.

“O kadar yakındı.” Blanchard kaşlarını çatı. “Yanağında kan vardı. Ama ben onun yüzüne çarpan kıymuklardan olduğunu düşünüyorum.”

“Daha yakın olmaması kötü olmuş,” dedi Hasselthorpe şarap kadehiyle oynarken. Şarabın rengi neredeyse siyaha yakındı. Kan gibi. Kadehini koltuğunun yanındaki sehpa keyifsizce bıraktı. “Kurşun kafatasına girmiş olsaydı, unvarınız için korkmanıza hiç gerek kalmayacaktı, Lord Blanchard.”

Blanchard tahmin edildiği üzere şarabını yudumlarken neredeyse boğuluyordu.

Hasselthorpe dudaklarında hafif bir tebessümle onu izledi. Onun yemek masasında oturuyorlardı ve hanımlar çaylarını içmek üzere oturma odasına geçmişlerdi. Bir süre sonra erkekler de onların yanına gidecekti ve Hasselthorpe, Adriana ve onun aptal konuşmalarına tahammül etmek zorunda kalacaktı. Karısı yirmili yaşlarındayken gerçek bir güzellik abidesiydi ve yıllar onun bu güzelliğini bozmamıştı. Ama zihnini aydınlatacak bir şeyler de yapmamışlardı. Adriana, her şeyini hesaplı yaptığı yaşamında bir sefere mahsus verilmiş duygusal bir karardı ve o günden beri bunun bedelini ödüyordu.

“Oldukça cesur bir adam,” diye mırıldandı Blanchard isteksizce. “Yeğenimi sokaktan içeri almak için kendi hayatını tehlikeye attı ama adam Kızılderililerle savaştığını sanıyordu.”

Lister kıpırdandı. “Kızılderililer mi? Sömürgeler’deki vahşiler mi?”

“Bu konuda bir şeyler saçmalyordu,” dedi Blanchard. Bakışlarını Hasselthorpe’tan Lister’a kaydırdı, aklından bir şeyler geçiyordu. “Bence o adam delirmiş.”

“Deli,” diye mırıldandı Hasselthorpe. “Eğer deliyse unvanı geri alamaz. Planın bu mu?”

Blanchard başıyla onayladı.

“Hiç fena değil,” dedi Hasselthorpe. “Hem böylece adamı öldürmek zorunda da kalmazsın.”

“Lord Hope’un hayatına kast edenin ben olduğumu mu düşünüyorsun?” diye çıkıştı Blanchard.

“Elbette öyle düşünmüyorum,” dedi Hasselthorpe. Lister’in kısık gözleriyle onları izlediğinin farkındaydı. “Sadece bir noktaya dikkat çekiyorum. Londra’da akli çalışan ne kadar insan varsa böyle düşünecektir. Buna Lord Hope da dâhil.”

“Lanet olsun,” diye fısıldadı Blanchard. Yüzü bembeyaz olmuştu.

Lister güldü. “O kadar endişelenmeyin, Lordum. Nasıl olsa saldırgan hedefi ıskaladı. Bu nedenle Lord Hope’u kimin öldürmeye çalıştığı pek de önemli değil.”

Hasselthorpe kadehini dudaklarına götürürken usulca mıldandı. “En azından birileri tekrar deneyene kadar.”

“Erkekleri anlamıyorum,” dedi Beatrice bir gün sonra Lottie’yle birlikte Godfrey and Sons mobilya dükkânının büyük teşhir salonunda dolaşırken. Gözlerini kısarak odanın karşısındaki ağır görünen bir yastıklı iskemleyi başlarının üzerine kaldırarak kızıl saçlı, güzel bir kızın dikkatini çekmeye çalışan adamlara ters ters baktı. “Lord Hope’un dün beni niye öptüğünü ve sonrasında da beni onu öpmekle suçladığını anlayamıyorum.”

“Erkekler tam bir muammadır,” diye karşılık verdi Lottie ifadesiz bir yüzle.

“Öyleler.” Beatrice küçük bir tereddüdün ardından kısık sesle devam etti. “Sanki... olay sırasında kafası karışmış gibiydi.”

Lottie ona baktı. “Kafası mı karışmıştı?”

Beatrice yüzünü ekşitti. "Kızılderililerden ve savunma hattı oluşturmaktan bahsediyordu."

"Ulu Tanrım." Lottie endişelenmişti. "Nerede olduğunun farkında mıydı?"

"Bilmiyorum." Beatrice arabanın arkasında yaşadıkları anları hatırlayarak kaşlarını çattı. Lord Hope'un yaralı uşak Henry'nin yanına gitmeye hazırlandığını anladığı anda kalbi duracak gibi olmuştu. "Ben... Ben sanmıyorum."

"Ama bu delilik," diye fısıldadı Lottie dehşetle.

"Biliyorum," diye mırıldandı Beatrice. "Ve Reggie amcanın unvanı elinde tutmak için bunu Lord Hope'a karşı kullanmasından korkuyorum."

Lottie ona baktı. "Ama ya deliyse... Bea, hayatım, o zaman unvanı almaması daha iyi değil mi?"

"Durum bundan çok daha karmaşık." Beatrice kısa bir süre gözlerini yumdu. "Lord Hope düşmanca tavırlar sergileyebilir ama çoğunlukla oldukça iyi görünüyor. İnsan bir anlık bir kafa karışıklığından dolayı unvanından men edilebilir mi?"

Lottie başını yana eğdi, kuşkuluydu.

Beatrice hızla devam etti. "Ayrıca düşünülmesi gereken bir şey daha var. Lord Hope unvanını geri alırsa, Parlamento'da oy sahibi olur ve bunu Bay Wheaton'ın tasarısı lehinde kullanabilir."

"Ben de Wheaton'ın yasa tasarısını en az senin kadar destekliyorum," dedi Lottie, "ama bunun senin zararına olacak bir şekilde geçmesini de istemem."

"Sorun sadece ben olsaydım emin ol, umursamazdım," dedi Beatrice. "Bunca yıl Londra'da yaşadıkten sonra, yeniden taşrada kısıtlı bir bütçeyle yaşamamanın zor olacağını farkındayım ama

çok da kötü olmayacağını düşünüyorum. Ben Reggie amca için endişeleniyorum. Bu kontluğu kaybetmenin onu öldürmesinden korkuyorum." Elini canı yanıyormuş gibi göğsüne bastırdı.

"Herkesin kazançlı çıkmasının bir yolu yok, değil mi?" diye sordu Lottie büyük bir ciddiyetle.

"Korkanm yok," dedi Beatrice. Bir süre konuşmadan yürümeye devam ettiler. "Her şey çok korkunçtu, Lottie. Zavallı Henry kendi kanıyla sınısıklam olmuştu, Reggie amca bağırıyordu ve Lord Hope elinde bir düello tabancasıyla birilerini vurmak ister gibi dışarı koşuyordu. Bundan iki saat sonra, beni öptüğünde benim de karşılık verdiğimi söyledi. O ana kadar benden *hoşlandığını* bile düşünmemiştim."

Lottie kibar bir hareketle boğazını temizledi. "Dürüst olmak gerekirse seni öpmek için senden *hoşlanmasına* gerek yok."

Beatrice şaşkınlıkla ona baktı.

"Üzgünüm ama böyle." Lottie omuz silktikten sonra son derece masum bir tavırla devam etti. "Tabii genellemelere bakarsak bir kadının bir erkeği öpmesi için ondan *hoşlanması* gerekir."

Beatrice dudaklarını sınıksı kapadı, yüzünün ısınmaya başladığını hissediyordu.

Lottie bir kez daha boğazını temizledi. "Öyle mi? Sen Lord Hope'tan hoşlanıyor musun?"

"Ondan nasıl hoşlanabilirim?" diye sordu Beatrice. "Somurtkan, alaycı ve muhtemelen deli."

"Ama yine de onu öptün," diye hatırlattı Lottie.

"O beni öptü," dedi hızla Beatrice. "Bakışlarında öyle bir yoğunluk var ki sonra baktığında sanki o an yeryüzündeki tek varlık senmişsin gibi oluyor. Çok tutkulu."

Lottie kaşlarını kaldırdı.

“Kötü anlattım,” dedi Beatrice. Biraz düşündü. “Birinin tek dinlediği şeyin İrlanda flütü olduğunu düşün. İnsan güzel olduğunu düşünebilir, hoştur ama çok özel değildir. Ama insan Bay Händel’in senfonilerini dinlerken ne hisseder? Anlıyor musun? Yoğun, güzel, garip ve karmaşıktır ve son derecede çekicidir.”

“Sanırım anladım,” diye mınıldandı Lottie. Kaşlarını çattı.

Odanın karşısında duran adamlardan bir tanesi iskemlenin ağırlığını kestiremeyince yere düşürdü. İskemle yere çarptı ve diğer adamlar gülmeye başladılar, genç kızın refakatçisi onu azarlayarak teşhir salonundan çıkardı. Dükkan sahibi son huzla kınları ürünün yanına doğru ilerlemeye başladı.

Beatrice başını iki yana salladı. “Erkekleri hiçbir zaman anlayamayacağım.”

“Dinle hayatım,” dedi Lottie. “Kocamın bu sabah ne yaptığını biliyor musun?”

“Hayır.” Beatrice başını iki yana salladı. “Ama ben gerçekten hiç...”

“Sana anlatayım,” dedi Lottie arkadaşının cevabıyla ilgilenmeden. “Kahvaltıya indi, üç yumurta, koca bir jambonun yarısı ile, dört dilim ekmek yedi ve bir demlik çay içti.”

Beatrice gözlerini kırıştırdı. “Bu oldukça fazla gibi.”

Lottie eliyle bu sözleri geçiştirdi. “Her zamanki kahvaltısı.”

“Ah.” Beatrice kaşlarını çattı. “O zaman niye...”

“Onca zaman boyunca benimle tek kelime bile etmedi! Bunun yerine mektuplarını okudu ve gazetelerdeki rezillikler hakkında bir şeyler mınıldandı. Ve şunu da söyleyeyim, odayı bana veda

etmeden terk etti. Bir dakika sonra geri geldiğinde ne yaptığını biliyor musun?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Servis masasına gitti, bir dilim ekmek daha aldı ve yine hiç konuşmadan çekip gitti!”

“Ah.” Beatrice irkildi. “Belki de zihni çok önemli bir işle meşguldür.”

Lottie tek kaşını kaldırdı. “Ya da belki de sadece aptaldır.”

Beatrice bu sözlerle ne cevap vermesi gerektiğini bilemedi, bu yüzden sessizliğini korudu. İki kadın da sözleşmiş gibi seslerini çıkarmadan kalabalık salonda dolaşmaya devam ettiler ve her yanı altın kaplı oğlan meleklerle dolu bir servis masasının karşısında durdular.

“Bu,” dedi Lottie düşünceli bir sesle, “hayatımda gördüğüm en çirkin şey.”

“Öyle, değil mi? Sanki bunu yapan kişi servis masalarından nefret ediyormuş.” Beatrice masayı daha iyi inceleyebilmek için başını eğdi. “Dün Jeremy’yi görmeye gittim.”

“O nasıl?”

“İyi değil.” Lottie’nin bakışlarının değiştiğini fark etti. “Bay Wheaton’ın yasaşının geçmesi gerçekten de çok önemli. Bu tasarıdan yararlanacak olan belki de binlerce adamın bir kısmı Jeremy’nin komutası altında hizmet vermişti. Bu tasarımı çok önemsiyor. Gaziler daha iyi koşullara sahip olduğunda onun kendini çok daha iyi hissedeceğinden eminim.”

“Bundan eminim, hayatım. Bundan eminim,” dedi Lottie nezaketle.

“Onun sadece...” Beatrice devam etmeden önce durup yutkunmak zorunda kaldı ve sonra daha düzgün bir sesle devam etti. “Yaşamak için bir sebebe ihtiyacı var, Lottie. Onun için çok endişeleniyorum.”

“Elbette endişeleniyorsun.”

“Bay ve Bayan Oates onu o odada fazlasıyla tek başına bırakıyor.” Beatrice başını iki yana salladı. Oğulları korkunç yaralarıyla eve döndüğünde Oates ailesinin, oğullarının durumuna karşı verdiği tepki Beatrice’i oldukça uzun bir zaman boyunca üzmüştü. “Ondan umudu kestiklerini düşünüyorum.”

“Çok üzgünüm, hayatım.”

“Döndüğünde ona ölüymüş gibi davrandılar,” diye fısıldadı Beatrice, “sanki bütün ve iyi olmadığı sürece onlar için hiçbir şey ifade etmiyordu. Şimdi tüm ilgilerini Jeremy’nin kardeşi Alfred’e yönelttiler ve ona vârisleriymiş gibi davranıyorlar.”

Beatrice arkadaşına baktı ve bu kez yaşların gözlerinden akmasına engel olamadı. “Ve o korkunç Francis Cunningham! Döndüğünde Jeremy’yi nasıl bir kenara ittiğini hatırladıkça hâlâ öfkeleniyorum. Bu utanç verici.”

“Kimsenin onu kalpsizliğinden ötürü suçlamaması çok acı,” dedi Lottie düşünceli bir sesle. “Fakat Jeremy bacaklarını kaybetmişti ve yaşaması da beklenmiyordu.”

“En azından nekahet dönemi sona erene kadar bekleyebildi,” diye mırıldandı Beatrice. “Şu an evli. Biliyor muydun? Bir baronetle.”

“Şişman ve yaşlı bir baronetle,” dedi Lottie tatmin olmuş bir şekilde. “En azından ben öyle duydum. Belki de hak ettiğini almıştır işte.”

“Hımm.” Beatrice bir süre daha meleklerle baktı. Masanın tam köşesindeki hazım sorunları olan yaşlı bir adama benziyordu. Belki de Francis Cunningham gerçekten de hak ettiğini bulmuştu. “Ama bu yasanın *şimdi* geçmesinin neden bu kadar önemli olduğunu anlıyorsun, değil mi? Bir ya da iki yıl sonra değil.”

“Evet, anlıyorum.” Lottie, Beatrice’in koluna girdi ve yeniden yürümeye başladılar. “Sen çok iyi bir insansın. Benden çok daha iyisin.”

“Sen de bu yasanın geçmesini istiyorsun ama.”

“Ama benim ilgim son derece teorik.” Lottie’nin geniş dudaklarında bir tebessüm belirdi. “Ben çok kötü şartlar altında yaşamış olan o insanlara daha adil bir ödeme yapılması gerektiğini düşünüyorum. Sense sevgili Beatrice, buna tutkuyla inanıyorsun. Onlar için de neredeyse Jeremy’ye üzüldüğün kadar üzülsün.”

“Belki de,” dedi Beatrice. “Ama sonunda en çok düşündüğüm kişi yine de Jeremy.”

“Kesinlikle. Bu nedenle bu kadar endişeleniyorum.”

“Hangi konuda?”

Lottie durdu ve Beatrice’in ellerini tuttu. “Yasa tasarısı zamanında geçemezse...”

Beatrice yüzünü diğer tarafa çevirdi ama yine de Lottie’nin cümlesinin sonundan kaçamadı.

“... hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum.”

Beşinci Bölüm

Uzun Kılıç olayların bu noktaya varmasından hiç hoşlanmamıştı ama Goblin Kralı'yla yapılmış olan bu pazarlığın bozulması çok zordu. Böylelikle Goblin Kralı için çalışmak zorunda kaldı, bu gerçekten de çok pis bir işti! Güneşi hiç görmedi, bir kahkaha bile duymadı, yanaklarına vuran esintiği hissetmedi. Goblin Ülkesi anlaşılacağı üzere çok korkunç bir yerdi. Ama Uzun Kılıç için işin en kötü yanı hizmet ettiği efendinin Tanrı ve cennete karşı olduğunu bilmesiydi.

Sırf bu yüzden Uzun Kılıç her yıl efendisinin karşısına gidip diz çökerek onu bu korkunç görevden azat etmesi için yalvardı.

Ve her yıl Goblin Kralı, Uzun Kılıç'ı bırakmayı reddediyordu...

Uzun Kılıç'tan

“Blanchard parasına dokunamıyor olmam gerçekten çok sağma” diye homurdandı Reynaud bir gün sonra. Oturma odasında otururken

ile pencere arasında gidip geliyordu, kafese kapatılmış vahşi bir kolda benziyordu. "Kaynaklarım olmadan avukatlarıma nasıl ödeme yaparım?"

"Reggie amca, kendisini dışarı atacak insana para vermekte isteksiz davranmakla suçlaman saçma olur," dedi Bayan Corning. Küçük şöminenin önünde oturmuş, o lanet çaylarından birini yudumluyordu.

"Hah! Eğer beni durdurabileceğini sanıyorsa büyük hayal kırıklığına uğrayacak," diye cevap verdi Reynaud. "Parlamento'dan davamın görülmesi için özel bir kurul oluşturmalarını istedim."

Bayan Corning çay fincanını dikkatle bıraktı. "Şimdiden mi? Hiç bilmiyordum."

Reynaud homurdandı. "Yarın bile olsa benim için yeteri kadar çabuk değil. Kim olduğumu kanıtladıktan sonra kimse unvarı benden alıkoyamaz."

Bayan Corning kaşlarını çatarak fincanıyla oynadı.

Reynaud'nun kaşları hızla çatıldı. "Bana inanmıyor musun?"

"Ben... Sadece... Ya..." Başını yavaşça iki yana salladı.

"Ya olan ne?"

"Ya senin deli olduğunu söylerse?" diye hızla sorduktan sonra başını kaldırıp ona baktı.

Reynaud bakakaldı. Delilik insanın unvarını kaybedebileceği birkaç sebepten biriydi. "Bunu yapacağına dair bir şey mi biliyorsun?"

"Laf arasında söylediği bir şeydi." Başını eğerek gri gözlerini ondan sakladı.

Reynaud kaşlarını çatarak kızın amcasının tam olarak ne söylemiş olduğunu düşündü. Sırtının soğuk soğuk terlemeye

başladığını hissetti. *Bir daha asla tam bir İngiliz beyefendisi olamayacaksın*, dedi beynindeki iblisler. *Asla bir yere ait olmayacaksın*. Reynaud seslerle savaşmak için ellerini yumruk yaptı.

“İyi misin?” diye sordu Bayan Corning.

“İyiyim,” diye terslendi Reynaud. “Çok iyiyim.”

Gri gözler endişeyle doldu. “Reggie amcayla konuşursam yeni giysiler ve benzeri ihtiyaçlarını karşılayabilmen için sana para vermeye razı edebilirim.”

“Benim paramı,” diye hurladı Reynaud.

Kız onun ağzına bal çalıyordu, ikisi de bunun farkındaydı. Amcasına da lanet olsun. Dışarı bakmak için perdeyi araladı. Üç kat aşağıda, evin önünde bir araba durdu. Muhtemelen St. Aubyn’in siyaset arkadaşlarından biri ziyarete gelmişti.

“Evet, pekâlâ, senin paran ya da onun parası fark etmez, şu an kontrol onun elinde,” dedi Bayan Corning. “Ona karşı daha uygar tavırlar sergilemenin davana bir zararı olmaz, hele de onun evinde kalıyorsan.”

“Benim evim. Evimde yaşamak için her tür hakka sahibim ve o adama yağ çekmektense ölmeyi tercih ederim.” Reynaud perdeyi bıraktı.

Bayan Corning gözlerini devirdi. “Yağ çek demedim sadece daha...”

“Uygar... Biliyorum.” Ona doğru yürüdü. Genç kadın bu sabah çok güzel görünüyordu, yeşil elbisesi yanaklarının solgun pembeliğiyle uyum sağlamış, gözlerinin elmas gibi parlamasına sebep olmuştu. “Uygar davranmayı düşündüğüm tek kişi sensin.”

Beatrice fincanını dudaklarına götürürken durdu ve dikkatle onu inceledi. Güzel. Kız ona fazlasıyla alışmış gibiydi. Bu odada

yalnızlardı, Tanrı aşkına, Reynaud son yedi yılını kadın erkek ilişkilerinin çok daha farklı olduğu bir toplumda geçirmişti. Aslında...

Kapıda beliren uşak düşüncelerine ara vermesine sebep oldu. "Bir ziyaretçiniz var, Lordum."

Adam kenara çekilerek gelenin görünmesini sağladı. Yaşlı bir kadındı, sırtı dimdikti, kar beyazı saçları başının tepesinde bir topuz olarak toplanmıştı, delici mavi gözleri gördüklerini onaylamaz bir şekilde kısılmıştı. Reynaud onu yedi yıldır görmemişti ve bir an kendini koyuvermekten korktu. Gözyaşlarının, bir erkeğe hiç yakışmayan o yaşların, yüzeye çıkmaya hazırlandığının farkındaydı.

Sonra kadın konuştu. "Tiens! O yüzündeki kılların iğrençliği de nedir, yeğenim! Gerçekten iğrenç. Sömürgeler'deki erkeklerin durumu bu mu? Buna inanmıyorum. Hayır, buna inanamam!"

Reynaud ona doğru giderek ellerini tuttu, nefretle mırıldanıyor olmasına rağmen o yumuşacık yanaklarını öptü. "Seni gördüğüme çok sevindim, Cristelle teyze."

"Hah! Onca kılın ardından görebildiğini hiç sanmıyorum." Damarları çıkmış elini uzatarak yüzüne düşen saçlarını arkaya itti. Dokunuşu kelimelerin anlatamayacağı bir kibarlıktaydı. Sonra eli aşağı düştü. "Buradaki çocuk da kim? Uygarlığını saygın bir evde bir kadınla odaya kapanacak kadar mı kaybettin?"

Reynaud döndü ve Bayan Corning'in Cristelle teyzeyi endişeli gözlerle süzerek iskemlesinden fırlayışını eğlenerek izledi. "O kuzenim Bayan Beatrice Corning. Bayan Corning, teyzem Bayan Cristelle Molyneux."

Bayan Corning reverans yaparken Cristelle teyze gözlüğünü takıp bakarak konuşmaya başladı. "Kız kardeşimin ailesinde Bayan Corning diye bir kuzen olduğunu hiç hatırlamıyorum."

"Ben Lord Blanchard'ın yeğeniyim," dedi Bayan Corning.

Cristelle teyzenin gözleri koyulaştı. "*C'est ridicule!*"⁷ Yeğenimin kız yeğeni yok, tek erkek yeğeni de sadece on yaşında."

Reynaud boğazını temizledi, İngiliz topraklarına ayak basmış olduğu günden bu yana ilk kez kahkahalar atmak istiyordu. "Şu anki Blanchard Kontun'dan bahsediyor, teyze."

Yaşlı kadın dudaklarını büktü. "Sahte kont. Anlıyorum."

Bayan Corning dikkatliydi. "Humm... Sanırım çay getirsem iyi olacak."

Reynaud kahve ya da brendi olmasını tercih ederdi ama Bayan Corning çaya odaklanmıştı, başıyla onayladı. Kız süzülerek odadan çıktı ve Reynaud onun gidişini izledi.

"Kız çok hoş," diye bildirdi Cristelle teyze. "Güzel değil ama kendine has bir asaleti var."

"Gerçekten de öyle." Reynaud teyzesine baktı. "Kız kardeşimden bahsettin. İyi mi?"

"Bilmiyor musun?" Kaşları onaylamaz bir ifadeyle çatıldı. "Sormadın mı?"

"Sordum," diye cevap verdi Reynaud teyzesini koltuğa götürürken. "Ama kimse onu senin kadar iyi tanımıyor, teyze."

"Hah," dedi Cristelle teyze vakarla koltuğa otururken. "O zaman sana anlatayım. Kız kardeşinin senin... kayboluşundan kısa bir süre sonra dul kaldığını biliyorsun."

7 (Fr.) Saçmalık. (ç.n.)

Reynaud başıyla onayladı. "Bayan Corning bana bunu söyledi." Yeniden pencerenin önüne giderek dışarı baktı. Yokluğunda Londra fazla değişmemişti ama onun dışındaki her şey değişmişti.

Her şey.

"Bon,⁸" dedi Cristelle teyze. "Geçen sene de Sömürgeler'de yaşayan köylü biriyle evlendi. Adı Samuel Hartley."

"Bunu da duydum," diye cevap verdi.

Emeline'in şu an Reynaud'nun ordudan tanıdığı bir onbaşıyla evli olması gerçekten garipti. Bir kez daha midesinin bulanmasına sebep olan o dünyanın ters yüz oluş hareketini hissetti, geçmiş ile bugün karışıyor ve ruhu için savaşıyordu.

Cristelle teyze devam etti. "Yeni kocasıyla birlikte yaşamak için uzaklara, Boston'a gitti. Bunun akıllıca bir hareket olup olmadığı bilmiyorum ama kardeşini bilirsin. Dilediği zaman son derece inatçı bir katır olabiliyor."

"Peki ya yeğenim, Daniel?"

"Küçük Daniel iyi ve güçlü. Doğal olarak annesi onu da Amerika'ya götürdü."

Reynaud konuyu düşündü. Şu an kardeşine İngiltere'ye dönmek için yola çıkmış olduğu yerden çok daha uzak olması gerçek bir ironiydi. Onun Sömürgeler'de olduğunu bilse bu yolculuğunu erteler miydi? Emin olamadı. Eski yaşamını, topraklarını ve unvanını geri alma dürtüsü onu yedi yıl boyunca ayakta tutmuştu. Bitmek tükenmek bilmeyen esaretinde onu canlı ve akli başında tutan tek şey buydu. Hiçbir şey, kız kardeşine olan sevgisi bile onu bunu yapmaktan alıkoyamazdı.

"Neredeydin, Reynaud?" diye sordu Cristelle teyze usulca.

8 (Fr.) iyi. (ç.n.)

Reynaud başını iki yana sallayarak gözlerini kapadı. Ona, hep bir aristokrat olarak yaşamış kadına, başına gelenleri nasıl anlatabilirdi?

Bir dakika sonra bir iç çekiş duydu. “*Bien*.⁹ İstemiyorsan anlatmana gerek yok.”

Bu sözü duyunca ona döndü. Cristelle teyze sabırlı gözleriyle onu süzüyordu. Vefat etmiş olan annesinin ablasıydı. İki kadın da Paris’te büyümüş ve annesinin evliliğinin ardından İngiltere’ye göç etmişlerdi. Cristelle teyze yetmişli yaşlardaydı ama o mavi gözleri hâlâ keskindi ve tanıdığı en zeki kadınlardan biriydi.

“Unvanımı geri almak niyetindeyim, teyze,” dedi genç adam.

Kadın başıyla onayladı. “*Naturellement*.¹⁰”

“Davama bakmaları için Parlamento’dan küçük bir komite oluşturmalarını istedim. Westminster’da yapılacak olan toplantıya çağıldığımda kendimi savunacağım. Tabii şu anki Kont da kendini savunacak.”

Teyzesi dudak büktü. “Sahtekâr çaldığı unvandan kolay kolay vazgeçmeyecek, değil mi?”

“Hayır,” dedi Reynaud acı bir ifadeyle. “Mümkün olduğu kadar elinde tutmaya çalışacağından eminim. Deli olduğumu ileri sürerek sonsuza kadar korumak da isteyebilir.”

“Deli mi?” Yaşlı kadının kaşları yükseldi.

Reynaud bakışlarını kaçırdı. “Geldiğimde ateşim yüksekti. Ne yazık ki bir oda dolusu insan beni deli gibi saçmalarken gördü.”

“Hepsi bu kadar mı?”

9 (Fr.) Peki. (ç.n.)

10 (Fr.) Doğal olarak. (ç.n.)

Reynaud huzursuzlukla yüzünü ekşitti. "Dün de... bir olay oldu. Bana ateş edildi..."

"*Mon dieu!*"¹¹

Reynaud bu tepkiyi umursamadı. "Çok kötü bir şey olmadı ama her nasılsa kendimden geçmişim. Yeniden savaşta olduğumu sandım."

Sessizlik.

Sonra Cristelle teyze içini çekti. "Ah. Talihsizlik. Bu sahtekârla savaşmak için iyi avukatlara ve işini bilen adamlara ihtiyacımız olacak."

Reynaud başını kaldırdı, umut kendini bir anda zayıf hissetmesine sebep oldu. "Yani bana yardım edeceksin."

"*Mais oui,*"¹² diyerek azarladı onu Cristelle teyze. "Başka bir şey olacağını mı sanmıştın?"

Reynaud onun kalkmasına yardım ederken nazik kemiklerinin elinde kalıvereceğini düşündü. "Hayır ama bir müttefikim olmayalı çok uzun zaman oldu."

Teyzesi eteklerini silkeleyerek düzeltti. "Bir plan yapmalıyız. Birkaç avukatla konuşacağım, küçük Daniel Sömürgelerde yaşadığı sürece mallarından ben sorumlu olduğumdan çevre edindim. Sen de tıraş olmalısın."

"Tıraş mı?" Reynaud'nun kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

Cristelle teyze başıyla onayladı. "Elbette tıraş olmalısın, ayrıca yeni giysilere, düzgün bir peruğa ve yeni ayakkabılara da ihtiyacın var. O sıkıcı İngiliz lordu görüntüsüne bürünebilmen için

11 (Fr.) Aman Tanrım! (ç.n.)

12 (Fr.) Evet, elbette. (ç.n.)

bunlar gerekiyor, değil mi? Düşmanlarımızın karşısına çıkarken senin uysal görüntünü kullanmalıyız.”

Reynaud çenesini sıkı. Bunu söylemeye utanıyordu ama başka şansı yoktu. “Param yok, teyze.”

Teyzesi buna hiç şaşırmadı. “Ben sana ihtiyacın olanı borç veririm, yeniden kont olduğunda bana geri ödersin, anlaştık mı?”

“Evet. Elbette.” Reynaud, teyzesinin elini öpmek üzere eğildi. “Teyze, yanımda olduğunu görmek beni ne kadar rahatlatmış, bilemezsin.”

“Hah!” Yaşlı kadın bu sözle konuyu kapadı. “Cazibeni kaybetmemiş olduğunu o orman kaçkınına benzeyen suratında bile görebiliyorum. Şunu dikkate al yeğenim, tıraş olmak ve saçını düzgün bir şekilde kestirmek saygın bir İngiliz beyefendisine dönüşmen için gerekenlerin sadece bir kısmı.”

Reynaud kaşlarını çatmış. “Sence başka ne lazım? Söyle, hemen alayım.”

“Ah, bu satın alınabilir bir şey değil. Yapabilmen için tüm çecikliliğine ihtiyacın olacak.” Kapiya döndükten sonra Reynaud’nun gözlerinin içine baktı. “Bir eşe ihtiyacın var. İyi bir aileden bir İngiliz kadına. Yanında tatlı, çok güzel olmayan bir eşe sahip olan bir erkek nasıl deli olabilir? Hemen böyle bir kız bul, böylelikle unvanını geri almanın yolunu yarılamış olursun.”

Ertesi sabah hava güneşli ve aydınlıktı. Beatrice sabah bakımını yaptıktan sonra aşçıyla konuşmaya karar verdi. Ana girişe doğru basamakları inerken erkek sesleri duydu.

Sahanlıkta durarak korkulukların arasından bir alt kata baktı. Kâhya, iki uşak ve tanımadığı ama arkadan bakınca bira-

da bildik gibi görünen bir adam orada duruyordu. Gözlerini adamdan ayırmadan merdiveni inmeye devam etti. Adam yeni pudralanmış beyaz bir peruk takmıştı, özel dikim siyah bir ceket giymişti, manşetleri gümüş ve yeşil ipliklerle işlenmişti. Kâhya ona bir şeyler anlatıyordu ama yabancı, Beatrice'in bakışlarını hissetmiş olmalıydı ki arkasını döndü.

Beatrice merdivende donakaldı.

O adam Lord Hope'tu ama dönüşüme uğramış bir Lord Hope. Sakalları gitmişti. Tıraş olmuştu, köşeli çenesi ve keskin hatlara sahip olan yanakları ortaya çıkmıştı. Saçlarını çok kısa kestirmiş olmalıydı, mükemmel kıvrımlara sahip olan pudralı peruğu başına çok iyi oturmıştı. Siyah ceketinin altındaki yeleği gümüş ve yeşil tonlardaki brokar kumaştan yapılmıştı, bileklerinden gömleğinin dantelleri görünüyordu. Tam bir Londra beyefendisiydi, üzerinde iki şey olmasaydı Beatrice geçen hafta boyunca baktığı bu adama neredeyse acıyacaktı. Birincisi sol kulağındaki siyah demir haçtı, hâlâ kulağında sallanıyordu ve o beyaz peruğun altında son derece ilkel ve medeniyetsiz duruyordu. İkincisi de üç kuştan oluşan dövmeydi, hâlâ sağ gözünü çevreliyorlardı, o abanoz gözler kadar kalıcıydı.

Lord Hope bir bacağını öne doğru uzatıp kollarını alaycı bir tavırla iki yana açarak onu selamladı. "Bayan Corning."

"Lord Hope." Beatrice kendini toparlayarak basamakları inmeyi başardı. "Kayda değer bir değişime uğramışsınız."

Adam omuz silkti. "İblislerle savaşmak için iblis kılığına girmek gerekiyor."

Beatrice ona baktı. "Bunun ne anlama geldiğini anladığımdan emin değilim."

“Önemi yok.” Bakışlarını kaçırdı, karşısındaki başka biri olsaydı Beatrice onun kendinden emin olmadığını düşünürdü. “Bu sabah teyzemi görmeye gideceğim. Bana eşlik eder misin?”

Bu oldukça uygar bir davetti ve ondaki bu ani değişimin sebebini öğrenmeyi çok istiyordu ama dudakını ısırdı. Bu güvenli miydi?

Bu birkaç saniyelik tereddüdü karşısındakine çok uzun geldi. Yüzündeki ifade kızgınlığa dönüştü. “Benden korkuyor musunuz, Bayan Corning?”

“Hiç de değil.” Cesur bir tavırla çenesini havaya dikti.

“O zaman şehirde küçük bir gezinti yapmamızın bir sakıncası yoktur.”

Neden ona eşlik etmesini istiyordu? Bu sorunun cevabını anlayabilmek için onu süzdü.

“Haydi, Bayan Corning,” dedi usulca, “basit bir evet ya da hayır.”

“Evet, teşekkür ederim,” dedi Beatrice. “Bir şartla.”

“Neymiş o?” Bu sözlerin ardından genç adamın gözleri tekin olmayan bir şekilde kısıldı.

Beatrice derin bir nefes aldı. “Bana son yedi yıldır nerede olduğun konusunda bir şeyler anlattırsan seninle gelirim.”

Yüzü karardı, Beatrice bir an için onun arkasını dönerek çıkıp gideceğini düşündü. Sonra başının tek hareketiyle onu onayladı. “Anlaştık. Git pelerinini al.”

Beatrice o fikrini değiştirmeden önce hızla merdiveni çıkmaya başladı.

Geri döndüğünde Lord Hope orada değildi. Bir an için haval kınıklığıyla sarsıldı. Onunla oyun mu oynuyordu?

Sonra uşak George konuştu. “Henry’yi görmeye gitti, hanımetendi. Bir dakika içinde döneceğini söyledi.”

“Ah.” Beatrice bir nefes alarak toparlandı. “Ah, güzel. Aslında ben de Henry’yi ziyaret etmeliyim.”

Uşaklar aslında evin en üst katında, çatı arasında yatıyorlardı. Henry iri yapılı bir delikanlı olduğu ve bakıma ihtiyaç duyduğu için ona mutfağın köşesinde bir yer yatağı hazırlanmıştı. Henry’nin mahremiyetinin korunabilmesi için yatağının önüne eski bir paravan konmuştu, Beatrice mutfağa girdiğinde paravanın kenara çekilmiş olduğunu gördü. Lord Hope yatağının yanına diz çökmüş, kısık sesle orada yatmakta olan uşakla konuşuyordu.

Beatrice hemen girişte durdu. Lord Hope’un yüzünü göremiyordu, arkası dönüktü ama Henry’nin yüzü bir tanıı onu ziyarete gelmiş gibi aydınlanmıştı. Çok samimi bir anın yaşandığını hissetti, gerçi mutfağın koşuşturmacası devam ediyordu ama bu anı bozmak istemedi. Olduğu yerde durarak izlemeye devam etti.

Lord Hope konuşurken Henry onu dikkatle dinliyordu. Beatrice, Lord Hope’un uşakları askerleriyle karıştığını hatırladı. O sırada garip bir çılgınlık anı yaşıyor olsa da Beatrice onun üzüntüsünü görmüştü. Adamlarını gerçekten umursuyordu. Titreyen parmaklarını yavaşça dudaklarına bastırdı. Tam onun benmerkezci ve çılgının teki olduğunu düşünmeye başladığı ve bundan korktuğu sırada asaletini göstermek zorunda mıydı? Ulu Tanrım, bu adama karşı nasıl amcasının yanında yer alabilirdi?

Vikont bir şeyler daha mırıldandıktan sonra uşağa iyice yaklaştı ve elini adamın omzuna koydu. Son kez başını salladıktan sonra ayağa kalktı.

Döndü ve Beatrice’i gördü.

Beatrice elini indirerek ona gülümsedi.

“Özür dilerim, sadece bir dakika kalacaktım,” dedi yanına doğru ilerlerken. Merakla Beatrice’i süzdü.

“Hiç sorun değil.” Beatrice başını kaldırarak genç adama baktı, peruğunun beyazı ile dövmelelerinin sertliğinin oluşturduğu tezat hâlâ başını döndürüyordu. “Henry seni gördüğü için çok mutlu olmuş gibi görünüyor.”

Lord Hope kaşlarını çatarak Henry’nin yattığı yere baktı. “Orduda geçirdiğim günler sırasında bunun bazen büyük fark yarattığını gördüm.”

“Neyin?”

“Yaralıları ziyaret etmenin.” Kolunu uzattı, Beatrice parmaklarını kolunun üzerine koydu ve birlikte mutfaktan çıktılar. Beatrice ceketin altındaki kasların sertliğinin fazlasıyla farkındaydı. “Yaralı bir adamla oturup konuşmak onun moralini yükseltiyor sanırım. Dünyada istendiğine ve ona ihtiyaç duyulduğuna inanıyor. Diğerlerinin iyileşmesini beklediğine.”

“Diğer subaylar da yaralı adamlarını ziyaret ediyorlar mıydı?” diye sordu antreye vardıklarında.

“Bazıları ederdi. Çoğu etmezdi.” Onu dışarıda bekleyen arabaya bindirdikten sonra karşısına geçip oturdu. “Çoğu subayın yaralı adamlarını ziyaret etmenin yarattığı etkiyi anlayamamasına her zaman üzölmüşümdür.”

Arabacıya yola çıkmaya hazır olduklarını bildirmek için elini tepeye vurdu.

“Belki de senin kadar merhametli değillerdi,” dedi Beatrice usulca.

Rahatsız olmuş gibiydi. “Bunun merhametle ilgisi yok. Adamlarına bakmak bir subayın görevidir. Onun emrindedir.”

Beatrice merakla ona baktı. Görevini yerine getirme duygusu merhametten farklı bir şey olabilirdi ama sonuç değişmiyordu. Lord Hope konuşurken, Henry'nin yüzünde büyük bir hayranlık vardı. Bu, daha yeni tanıdığı bir uşağı bu kadar umursuyorsa ordudaki adamlarını da umursadığı anlamına gelmiyor muydu?

Dudaklarını yaladı. "Orduda hizmet veren adamların oradan ayrıldıktan sonra fazlasıyla yokluk çektiklerini duydum."

Lord Hope merak dolu gözlerle ona baktı. "Bunu nereden duydun? Bunun kadınların günlük sohbet konusu olduğunu hiç sanmıyorum."

"Ah, şuradan buradan." Omuz silkerek ilgisizmiş gibi görünmeye çalıştı. "Parlamento üyelerinin gazilere daha adil ödemeler yapılmasını sağlamak amacıyla bir yasa tasarısı hazırladıklarını da duydum."

Homurdandı. "O tasarının ömrü uzun olmaz. Ülke kaynaklarının buraya gittiğini görmek istemeyen çok insan var."

"Ama yeteri kadar üye oy verirse..."

"Vermeyecekler." Başını iki yana salladı. "Kimse sıradan askerleri umursamaz. Sence neden onlara bu kadar az para ödüyorlar?"

Beatrice dudaklarını ısırды, onu nasıl ikna edeceğini bulmaya çalışıyordu. "Kont olursan Lordlar Kamarası'ndaki yerini alacaksın ve o zaman..."

"Şu an Lordlar Kamarası'nda oturacağım günü düşünecek vaktim yok." Yüzünü buruşturarak başını iki yana salladı. "Öncelikle tüm zihnimi, zamanımı ve enerjimi unvanımı geri almaya odaklamalıyım. Köprüyü geçtikten sonra karmaşık siyaset ağıyla ilgilenebilirim, daha öncesinde değil."

Beatrice'in yüreği daraldı. O siyasetle ilgilenmeye karar verdiğiğinde Bay Wheaton'ın yasası ve Jeremy için geç kalınmış olabilirdi.

Dudaklarını ısırarak yolu seyretmeye başladı. Lord Hope'u, Bay Wheaton'ın yasa tasarıyla şu anda ilgilenmesi için nasıl ikna edebilirdi? Keşke aldığı kararların sebebini, unvanını geri almayı neden böylesine bir takıntı haline getirdiğini bilseydi. Doğrularak kararlı bir şekilde ona döndü. Artık son yedi yılda ona neler olduğunu öğrenmek her şeyden çok daha önemliydi.

Onu bugünkü adam haline getiren neydi?

Reynaud kıstığı gözleriyle Bayan Corning'i seyretti. Dolgun alt dudaklarını kemirerek ciddi bir tavırla karşısında oturuyordu. O huzla çalışan zihninden neler geçiyordu? Parlamento'yla ilgili konuları niye gündeme getirmişti? Amcası siyasetle fazlasıyla ilgileniyordu. Belki de sadece unvanı aldığı anda siyasetle ilgilenip ilgilenmeyeceğini merak etmişti. Amcası gibi olup olmayacağını.

Kaşlarını çattı. Bu olmayacaktı. Düzgün bir peruk takmış ve giysilere bürünmüş olabilirdi ama hiçbir zaman mutlu İngiliz hayatına geri dönemeyecekti. Sömürgeler'de geçirdiği zaman onu değiştirmiş, hurpalamıştı. Artık yedi yıl önce Londra'dan ayrılmış olan o İngiliz aristokrat değildi. Belki de kızın canını sıkkan buydu. Belki de bu medeni görüntünün altında yatan adamı görüyordu. Onu zaman zaman havayı koklayan bir ceylan gibi huzursuzluk dolu bir merakla kendisine bakarken yakalıyordu. Tehlikeyi seziyordu ama arkasında, ağaçlar arasına gizlenmiş olan kurdu göremiyordu.

Görmeyen gözlerle camdan dışarı baktı. Teyzesi ona iyi bir aileden İngiliz bir eş bulmasını tavsiye etmişti. Bayan Corning tam olarak bu tanıma uymuyor muydu? Ailesinin düşmanları

tarafından eleştirilemez biri. Mükemmel eş rolü için son derece uygundu. Bu özel kadının kendisine ait olmasını isteyen ilkel yanını görmezden geldi. Bunun yerine plan yapmaya başladı. Bir yıl önce olsa ona doğrudan niyetini gösterirdi. Şimdiyse İngiliz kurallarına uyarak ona kur yapmalıydı, yani onun beğenisini kazanmalıydı.

Tam karşısında otururken Beatrice hoş bir sesle boğazını temizledi.

Reynaud başını kaldırıp ona baktı.

Kız şapkasının altından gülümsedi, kararlı ve güzeldi. “Bana bir söz vermiştin.”

Nabızının huzlanmasına rağmen sükûnetle başını eğdi. Elbette yapmış oldukları pazarlığı unutmuyacaktı.

Sonraki sözleri düşüncelerini dile getirdi. “Bunun üzerime vazife olmadığını biliyorum ama bunca yıldır nerede olduğunu söyleyebilir misin?”

Sesini çıkarmadan ona bakmaya devam etti, onu sert söz-cüklerle dövülmüşten beter etmemek için kendiyle savaşıyordu.

Kızın yanakları pembeleşti ama çenesini yukarı kaldırırken gözlerini kaçırmadı. “Lütfen.”

Çocuklarının annesi cesur olmalıydı.

“Seni ilgilendirir,” dedi. “Amerika’daydım.”

“Evet, biliyorum,” dedi nezaketle, “ama nerede? Ve neden? Hafızanı mı kaybettin? Kim olduğunu mu unuttun? Yaralı insanların kim olduklarını unuttuklarına dair tuhaf hikâyeler duymuştum.”

“Hayır, kim olduğumu biliyordum.” Ona baktı, o kadar korunaklı bir dünyada yaşıyordu ki. Böylesi bir hikâye onu sarsar

miydi? İter miydi? Ama soru sorulmuştu bir kez. “Kızıldenililer tarafından tutsak edilmiştim.”

“Demek öyle.” Genç kadının gözleri irileşti. “Ama yedi yıl boyunca onlarla kalmış olamazsın, değil mi?”

“Kaldım.” Tereddüt etti. Bu konuyu bir daha hayatı boyunca hatırlamak istemiyordu ama Bayan Corning’in yüzündeki ifade kendinden geçmiş gibiydi. Othello da Desdemona’yı bu şekilde etkilememiş miydi? Onu kanlı savaş hikâyelerini anlatarak kazanacaksa bunu yapacaktı, ne kadar hasar alacağı önemli değildi.

Kahverengi gözler kan maskesinin ardından ona baktı.

Ruhu parçalansa bile yapacaktı.

“Seçme şansım yoktu, esir alınmıştım.”

Beatrice *esir* kelimesini duyunca derin bir nefes aldı. Araba yolda bir şeyin üzerinden geçti ve Beatrice’i yana doğru fırlattı ama o bunu umursamadı. Akli gururlu Lord Hope’un esaretindeydi. Bunu düşünmek bile insanın midesini bulandırıyor.

“Bunları da orada mı edindin?” Yüzündeki kuş dövmelelerini gösterdi.

Lord Hope elini onların üzerine götürdü. “Evet.”

“Anlat bana,” dedi Beatrice.

Adamın eli aşağı indi. “Spinner’s Falls’taki katliamı biliyorsun.”

Bu bir soru değildi ama Beatrice yine de cevapladı. “Pusuya düştüler. Alayın çoğu öldürüldü.”

Başıyla onayladı, pencereden dışarı bakıyordu, Beatrice onun dışarda olanları görmediğinden emindi. “Quebec’ten Edward Kalesi’ne doğru ormanda ilerliyorduk. Yol dardı ve adamlar tek

sıra halinde yürümek zorundaydı. Alay bir ip gibi uzamıştı. Lanet olsun, çok uzundu.”

Beatrice adamın çenesindeki kasın seğirdiğini gördü. Bu hikâyeyi ona anlatıyor olmaktan hiç hoşlanmıyordu ama yine de yapıyordu.

İçini çekti. “Yerliler saldırdığı sırada atımla albayımızın yanına gidiyordum, arkadakilerin yetişmesi için durmamız gerektiğini söyleyecektim.”

Dudakları sımsıkı kenetlendi, Beatrice bir an için onun devam etmeyeceğini düşündü ama Lord Hope ona baktı, bakışlarında umutsuzluk vardı.

“Savunma hattını oluşturamadık. Adamlarım toparlanamadan avlandılar. Kızılderililer yolun iki tarafındaki ağaçların arasına saklanmış ateş ediyorlardı. Adamlarım çığlıklar atarak düşüyordu, albayımı atından indirdiler.”

Dalgın dalgın ellerine baktı. “Kafa derisini yüzdüler. Etrafımdaki adamların hepsi ölüyordu ve kafa derileri yüzülüyordu.” Ellerini yumruk yaptı. “Atıma bir kurşun isabet etti ve o da düştü. Atlamayı başardım ama etrafım sarılmıştı. Sonrasında ne olduğunu tam olarak hatırlayamıyorum, sanırım başıma vurdular ama tekrar etrafımda olanları fark etmeye başladığımda bir Kızılderili kampına doğru yürüyorduk. Fransızlar bizi savaş ganimeti olarak dostları Kızılderililere vermişti.”

“Aman Tanrım,” diye soludu Beatrice, midesi bulanıyordu. Lord Hope’un adamlarını bu şekilde kaybetmesi ne korkunçtu. Kendini son derece yetersiz hissetmiş olmalıydı.

Yine camdan dışarı bakıyordu ve Beatrice’i duyduğuna dair bir tepki vermedi. “Kampa vardıktan sonra beni esir alan Kızılderili tarafından diğerlerinden ayrıldım. Adı Sastaretsi’ydi. Beni

çınlıçplak soydu, giysilerini aldı ve kendimi örtmem için güveler tarafından yenmiş olan incecik bir battaniye verdi. Sonra Sastaretsi beni altı hafta süreyle ormanda yürüttü. Köyüne vardığımızda çıplak ayakla donmuş otların üzerinde yürüyordum.”

O korkunç zamanları hatırlayarak duraksadı, Beatrice hiç konuşmadan bekliyordu.

“Tüm bu süre boyunca,” diye fısıldadı, “tüm bu süre boyunca Sastaretsi’yi nasıl öldüreceğimi planlamaya çalıştım. Ama ellerim önümde öyle sıkı bağlıydı ki deriler etlerimi şişirmişti. Tırnaklarımı çekmişti bu yüzden onları zaten kullanamıyordum. Geceleri de ellerimi toprağa sıkıca gömülmüş olan bir kazığa bağlıyordu. Soğuktan ve açlıktan zayıf düşmüştüm. Fransız avcı ile oğluna rastlamasaydık sanırım o uçsuz bucaksız ormanda öldürdüm. Adam Kızılderilinin konuştuğu dili biliyordu, onunla konuştu ve bana acıdı, bana eski bir gömlek ve pantolon verdi. Onlar hayatımı kurtardı.”

Yeniden sustu, Beatrice bu kez devam etmeyeceğinin farkındaydı.

“Ama neden?” diye patladı genç kadın sonunda. “Neden Sastaretsi sana bunları yaptı?”

O zaman genç adam başını kaldırıp ona baktı, gözleri dalgındı, ölü gibiydi. “Çünkü köyüne vardığımızda beni kazığa bağlayıp yakmak istiyordu.”

Altıncı Bölüm

Goblin Kralı'nın taht odasında dev bir kum saati duruyordu, zaman durana kadar kumlarını dökmeye devam edecekti. Goblinler toprağın altındaki güneşsiz ülkelerinde zamanı onunla belirliyorlardı. Bir yıl Uzun Kılıç yine özgürlüğüne kavuşmak için Goblin Kralı'nın önüne gittiğinde Kral son derece mutlu olduğu bir gününeydi, o gün büyük bir prensi savaşta mağlup etmişti.

Goblin Kralı kum saatine baktıktan sonra Uzun Kılıç'la konuştu. "Yedi yıldır kölem olarak bana hizmet ediyorsun.

Bu yüzden seninle bir anlaşma yapacağım."

Uzun Kılıç başını eğdi, Goblin Kralı'yla yapılan anlaşmaların sadece ona yaradığını biliyordu artık. "Bir yıl boyunca dünyayı gez," dedi Kral. "Dikkat et, sadece bir yılın var. Bu sürecin sonunda senin yerine Goblin Ülkesi'nde yaşayacak gönüllü bir Hristiyan bulursan özgür kalacaksın ve seni bir daha rahatsız etmeyeceğim."

"Ya bulamazsam?" diye sordu Uzun Kılıç.

Goblin Kralı sırtıttı. "O zaman sonsuza kadar bana hizmet edeceksin..."

Uzun Kılıç'tan

Lottie Graham kadehin arkasından kocasını süzerek şarabını yudumladı. Nathan bu gece düşüncelere dalmıştı, kalın kaşları çatılmıştı, mavi gözleri dalgındı.

Kadehini bırakarak konuşmaya başladı. “Bugün Bayan Molyneux’nun ev sahipliğini yaptığı bir baloya davetliyiz.”

Uzun bir duraksama yaşandı, Lottie kocasının onu cevaplamayacağını düşündü.

Sonra Nate gözlerini kırıştırdı. “Kim?”

“Bayan Cristelle Molyneux.” Lottie tabağındaki ördek ızgarayı kesti. “Reynaud St. Aubyn’in teyzesi. Sanırım onu yeniden sosyeteye tanıtmaya hazırlanıyor. Ne olursa olsun davet skandal yaratacak kadar kısa sürede gerçekleşecek, bu perşembe günü olmasını planlıyor.”

“Bu kadar kısa bir sürede böyle bir şey yapmak aptallık gibi görünüyor,” dedi Nate. “Merak ediyorum, kimse gidecek mi acaba?”

“Ah, balo salonunu doldurmakla ilgili bir sıkıntısı yok.” Lottie bir parça ördek aldı ama sonra tekrar tabağına bıraktı. Bu gece pek iştahı yoktu. “Herkes çılgın Kont’u görmek isteyecektir.”

Nate kaşlarını çatı. “Henüz kont olmadı.”

“Ama kısa bir süre sonra olacak, değil mi?” Lottie şarap kadehini sapından tutarak çevirdi.

“Bunu sadece bir aptal düşünebilir.”

Lottie gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. Gözlerini indirdi. “Beni bir aptal olarak gördüğün için çok üzgünüm.”

“Bundan bahsetmediğimi sen de biliyorsun.” Nate’in sesi tiz ve sabırsızdı.

Evlenmeden önce en küçük surat asması bile onun özürler yağdırmasına sebep olurdu. Bir zamanlar ona öyle büyük çiçek aranjmanları yollardı ki eve iki uşağın taşıması gerekirdi. Ve sebebi de yağmur yağdığı için o gün onu arabayla dolaşmaya çıkaramaması olurdu.

Şimdiyse bir aptal olduğunu düşünüyordu.

“Parlamento’da özel bir komite oluşturulacak,” dedi Nate, Lottie karamsar düşüncelere dalmışken. “Bu adamın gerçek St. Aubyn olup olmadığına karar verecekler ve eğer oysa uygun Blanchard Kontu’nun kim olduğunu belirleyecekler. Yani söylemek istediğim Parlamento’dakilerin çoğu bu şekilde düşünüyor. Yakın zamanda böyle bir olay yaşanmamış, olayın hukuki çıkarımlarıyla ilgilenenler de var.”

“Öyle mi?” diye mırıldandı Lottie. Kocasının konuya girmişti ama artık o tüm ilgisini kaybetmişti. Evliliği hep böyle miydi? “Yine de bu baloya katılmanın hoş olacağını düşünüyorum. Yılın en güzel dedikodularına açık olacak.”

Tam zamanında başını kaldırdı ve kocasının yüzünde beliren huzursuzluğu kaçırmadı.

“Yepyeni skandalların seni çok ilgilendirdiğinin farkındayım, canım,” dedi Nate. “Ama hayatta daha önemli şeyler de var.”

Kısa, korkunç bir sessizlik yaşandı.

“Önce aptaldım ve şimdi de sadece dedikodularla ilgileniyorum, öyle mi?” dedi Lottie daha da, gözlerine dolan o yaşları akıtmamaya kararlıydı. “Merak etmeye başladım, bayım, benimle neden evlendiniz?”

“Bak, Lottie, bundan bahsetmediğimi biliyorsun,” diye tekrarladı ve sesindeki bıkkınlığı saklama zahmetine bile katlanmıyordu.

“Neden bahsettin, Nathan?”

Çılgın karısı tarafından kuşatılmış mantıklı bir adam gibi başını iki yana salladı. “Senin sinirlerin bozuk.”

“Sinirlerim...” diye başladı Lottie yaşlar akmaya başladığında, “bozuk değil.”

Nathan içini çekerek iskemlesini geri itti ve ayağa kalktı. “Bu sohbetin varacağı bir nokta yok. Seni kendine gelene kadar yalnız bırakıyorum. İyi geceler, madam.”

Ve gitti. Lottie yemek odasında iç çekerek, titreyerek ve aşılarmış bir şekilde oturmaya devam etti.

Bu bardağı taşıran son damlaydı.

“Çok incinmiş, Jeremy,” dedi Beatrice, Jeremy’nin sınıksı örtülmüş olan penceresinden yatağına doğru giderken. “İnanamazsın. Bana Sömürgeler’de başına gelenlere dair küçük bir şey anlattı ve yapabildiğim tek şey haykırmamayı başarmak oldu. Onca dehşetin ardından nasıl hayatta kalmayı başarmış? Hâlâ son derece güçlü ve kararlı. Sadece bir zamanlar sahip olduğu yumuşaklığı yitirmiş. Katılmış.”

“Kulağa çok ilginç geliyor,” dedi Jeremy.

Beatrice ona baktı. “Onun gibi bir adamla hiç tanışmadım.”

“Dönüşümünden sonraki Lord Hope neye benziyor?”

“Uzun boylu, çok geniş omuzlu ve zaman zaman son derece soğuk bakışları var. Oldukça caydırıcı ve hatta vahşi görünüyor aslında.”

“Ama onun saç ve sakalını kestirdiğini, peruk ve son derece uygar aksesuarlar kullanmaya başladığını söylemiştin. Bana oldukça normal gibi görünmüştü,” dedi Jeremy yataktan. Jeremy’nin en

iyi yanı buydu: ne kadar zırva olursa olsun başkalarının düşünce ve sıkıntılarını ilgiyle dinlerdi.

“Diğer erkeklerin kullandığı giysileri kuşanmış olabilir ama onda her nedense farklı duruyor.” Beatrice, Jeremy’nin ilaçlarının bulunduğu yerden yeşil bir şişe aldı ve yerine koymadan önce içindeki koyu renkli sıvıya baktı. “Ayrıca hâlâ sana daha önce anlatmış olduğum küpeyi takıyor. Dövmeleri çıkarması mümkün değil ama sence küpeyi niye çıkarmıyor?”

“Hiçbir fikrim yok,” diye cevapladı Jeremy hoşnut bir tavırla. “Onunla bir gün tanışabilmek isterdim.”

Beatrice dönerek ona baktı. Jeremy bugün yatakta oturuyordu. Yastıklarını şişirerek daha dik oturmasına yardım etti. Yanakları kırmızı, gözleri pırıl pırıldı, onu son gördüğünden biraz daha iyiceydi.

En azından öyle olduğunu umuyordu.

“Belki onu bir gün buraya getirebilirim,” dedi Beatrice.

Jeremy bakışlarını kaçırdı. “Yapma, Bea.”

Beatrice gözlerini kırıştırdı. “Neden?”

Bakışları buluştu ve bir an için Jeremy’nin yüzündeki keyifli ifade yok oldu. O olağanüstü mavi gözler ciddileşti hatta buz gibi oldu, Beatrice savaş alanında adamlarına hükmederken böyle bakıp bakmadığını düşündü.

Jeremy’nin ifadesi biraz yumuşadı. “Neden olduğunu biliyorsun.”

Beatrice yüzünü ekşitti, gerçekten de neden olduğunu biliyordu. “Yaraların konusunda çok hassassın. Pek çok erkek eve kolsuz, bacaksız ya da gözü olmadan dönüyor ve onları balolarda

ve sosyal olaylarda görmeye devam ediyoruz. Kimse onları dışlamıyor sadece ne kadar cesur olduklarını söylüyorlar.”

“Frances öyle demedi ama.” Jeremy’nin bakışları üzgündü.

Beatrice dudaklarını ısırdı. “Frances tam bir ahmak ve bence nişanınızı bozduğu gün seni hayatının geri kalanını sabahları onunla yavan konuşmalar yaparak geçirmekten kurtarmış oldu.”

Jeremy minnetle güldü ama bu kahkaha öksürüğe dönüşünce Beatrice hızla onun yanına giderek bir bardak su verdi.

“Her neyse,” inleyerek yeniden bir nefes aldı, “bir daha insan içine çıkmayacağım. Bunu biliyorsun.”

“Ama neden?” Genç kadın yatağın yanındaki üzeri kumaşlı tabureye çöktü, böylelikle yüzü ona daha yakın oldu. “Başkalarının bakışlarından çekindiğini biliyorum ama bu odadan dışarı çıkmalısın. Burada zamanından önce mezara gömülmüş bir şekilde yatıyorsun. Ölmedin. Yaşıyorsun, nefes alıyorsun ve gülüyorsun, mutlu olmanı istiyorum.”

Jeremy elini tutunca, eli ateşe düşmüş gibi oldu. “Sadece şöminenin yanına gidebilmek için bile beni iki uşağın o iskemleye oturtması gerekiyor. Beni aşağı taşımaya son çalıştıklarında uşaklardan biri tökezledi ve neredeyse beni düşürüyordu.” Mavi gözlerini acı çekiyormuş gibi yumdu. “Beni bir korkak olarak gördüğünün farkındayım ama bununla bir kez daha yüzleşmem.”

Beatrice de gözlerini kapadı çünkü onu kaybettiğini hissediyordu, en eski ve en yakın dostunu. Son beş yıldır, Avrupa’daki savaştan döndüğü günden bu yana yavaş yavaş ellerinden kayıyordu. Her görüşmelerinde biraz daha uzak, biraz daha yetişemeyeceği bir yerde oluyordu. Yakında ona dokunamayacaktı bile.

“Hadi evlenelim.” Beatrice onun elini sıktı, onun için çok korkuyordu ve tüm arzularını bir kenara bıraktı. “Jeremy, bunu neden yapmıyoruz? Sonra küçük bir ev alır ve birlikte yaşarız. Sen ve ben. Çok fazla hizmetçiye ihtiyacımız olmaz. Bir aşçı, birkaç hizmetçi ve bir uşak, öyle kendini beğenmiş kâhyalara hiç ihtiyacımız yok. Hoş olmaz mı?”

“Ah, gerçekten de çok hoş olurdu, Bea.” Jeremy’nin gözleri yine nazikti. “Ne yazık ki bu işe yaramayabilir. Günün birinde çocuk isteyebilirsin ve ben de aklıma siyah saçlı, yeşil gözlü bir kadınla evlenmeyi koydum.”

“Daha tanımadığın yeşil gözlü bir kadın için kalbimi mi kıracaksın?” Beatrice gözyaşlarını tutmaya çabalayarak küçük bir kahkaha attı. “Listende bu kadar alt sıralarda yer aldığımı bilmiyordum, bayım.”

“Sen meleklerin de üstündesin, Bea.” Jeremy de güldü. “Ama hepimizin hayalleri olmalı. Benim hayalim de senin bir gün kalabalık bir aile kurman.”

Beatrice bu cevabın üzerine başını eğdi, ne cevap verebilirdi? Beatrice de kendini çocuklar arasında otururken görüyordu. Babalarını hayal ettiğinde Jeremy’nin değil Vikont Hope’un yüzünü görmüştü.

“Sastaretsi’nin kampına vardığınızda neler olduğunu bana anlatır mısın?” diye sordu Beatrice ertesi sabah.

Lord Hope’a Bond Caddesi’nde yaptığı alışveriş gezisinde eşlik ediyor ve bu arada geçmiş hakkında yeni bir şeyler öğrenebileceğini umuyordu. Teyzesi yarın Lord Hope’u sosyete ve yeniden tanıtmak için büyük bir balo düzenliyordu ve son dakika giderilmesi gereken birtakım eksikler vardı, dans ayakkabıları

da buna dâhildi. Ama daha önemli olanı, en azından Beatrice açısından, hikâyenin geri kalanını dinlemektir.

“Bu konuyu şimdiye kadar unutmuş olduğunu düşünmüştüm,” diye cevap verdi Hope.

Ona Kızılderili kampına yaptığı yürüyüşü anlatmasının üzerinden yaklaşık bir hafta geçmişti. Bu süre zarfında onu neredeyse hiç görmemişti, teyzesiyle sık sık görüşmüş ve diğer gizemli işleriyle meşgul olmuştu. Beatrice kahvaltıya inmeden önce evden çıkmış oluyor ve bazı günler akşam yemeğinden sonra ya da daha geç saatlerde Blanchard Malikânesi’ne dönüyordu. Bu da Reggie amcayla yollarının kesişmemesi anlamına geliyordu, bu da iyi bir şeydi. Buna rağmen Beatrice onu özlemişti.

“Hayır,” diye mınıldandı genç kadın usulca. “Bana anlattığın şeyi hiçbir zaman unutabileceğimi sanmıyorum.”

“O zaman neden devam etmemi istiyorsun?” diye sordu genç adam öfkeli denebilecek bir tonlamayla. “O şeyleri zihnimde sürekli olarak yaşamam yetmiyor mu? Neden seninle de paylaşayım?”

“Çünkü paylaşmanı istiyorum,” dedi Beatrice açık açık. Bundan daha iyi anlatamazdı. Neler yaşadığını bilmek istiyordu; bu meraktan öte bir ihtiyaçtı.

Hope onu anlamaya çalışan gözlerle baktı. “Seni anlamıyorum.”

“Güzel,” dedi tatmin olmuş bir şekilde.

Hope homurdandı, bu bir kahkaha da olabilirdi. Beatrice merakla dönüp ona baktı ama adamın yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

“Kızılderili kampına geldiğimizde Sastaretsi ölümüne mahkûm olduğumun anlaşılması için yüzümü kömürle boyadı. Boynuma

bir ip geçirdi ve beni muzaffer bir edayla köyde gezdirdi. Diğerleri evine bir tutsak getirdiğinden haberdar olunca zafer naraları attı.”

“Ne korkunç.” Beatrice ürperdi.

“Evet. Amacı esiri korkutmak. Sıra dayığı yedim,” dedi Lord Hope çamurlu bir su birikintisinin önüne geldiklerinde. Oldukça genişti, Beatrice kuşkulu gözlerle suya bakarken Lord Hope onu belinden yakaladı ve kaldırdı.

“Ah,” diye cıyıkladı Beatrice. Lord Hope birikintinin diğer ucunda durdu, onu hâlâ hiç çaba harcamadan havada tutmaya devam ediyordu. “Lordum!”

Reynaud kaşını kaldırarak onu süzdü. “Efendim?”

Beatrice nefesinin kesildiğini hissetti, genç adamın iri ellerinin belinde, parlak siyah gözlerin de tam karşısında olduğunun fazlasıyla farkındaydı.

“Beni yere indirmelisin,” diye tısladı. “İnsanlar bakıyor.”

Gerçekten de bakıyorlardı. Bir grup kadın eldivenlerinin ardına gizlenerek kıkırdadı, yanlarından geçen arabacı bir kahkaha attı.

“Öyle mi?” diye sordu genç adam dalgın bir sesle.

“Lord Hope...”

Onu hiçbir şey olmamış gibi yere indirdi. İnanılmazdı! Onu uyarmamıştı bile. Gerçekten deli olduğunun sanılmasını mı istiyordu?

Beatrice başını kaldırıp bakarken boğazını temizledi. “Sıra dayığı nedir?”

“Kızılderili kamplarındaki çirkin bir esir karşılama şekli.” Kolunu ona uzattı, Beatrice eldivenli parmaklarını bu kolun üzerine yerleştirdi. “Köyde yaşayanlar iki sıra halinde dizilir. Esir aralarından koşmak zorundadır.”

“Bu kulağa çok da kötü gelmiyor.”

Başını eğerek ona baktı, esmer tenini süsleyen kuş dövmeleri ve kulağında sallanan küpesiyle bir korsana benziyordu. “Esir aralarından koşarken ona vuruyor ve tekmeliyorlar.”

“Ah.” Yutkundu. “Peki ya hattın sonuna ulaştığında ne oluyor?”

“Duruma göre değişiyor,” dedi onu bir vitrinin önüne toplanmış merakla içeri bakan kadınların etrafından yürütürken. “Eğer esir, çocuk ya da genç bir delikanlıysa bazen Kızılderili kabilesi onu evlat olarak kabulleniyor.”

“Peki ya daha yaşlıysa?” diye fısıldadı alacağı cevaptan korkarak.

“Genellikle işkence görüyor ve öldürülüyor.”

Beatrice hızla içini çekti. Çok açık konuşmuştu.

“Ya sen...” Yutkundu. Nasıl sorardı? Ama bilmek zorundaydı. Yaşananlar ne kadar korkunç olursa olsun onun bir parçasıydı. “Sana...”

“İşkence görmedim.” Bakışları uzaklara dikilmiş, dudakları kasılmıştı. “En azından o zaman.”

Yaşlar gözlerini istila etti. *Hayır*, diye isyan etti içinden. *Ona değil. Bu adama değil.* Bunun olduğunu anlayabiliyordu ama onun dudaklarından duymak yine de yıkıcıydı. Onların bu adamı incitmesi, utandırması Beatrice’in ruhundan bir parça koparıyordu. Bir anda yaşlandığını hissetti. Öğrendikleri onu yormuştu.

“Peki, onun yerine ne oldu?” diye sordu usulca.

“Gaho beni kurtardı,” dedi.

“Gaho kim? O adam seni nasıl kurtardı?”

“Kadın.”

Kaldırımında yürüyenlerin etraflarından dolanmak zorunda kaldıkları için homurdanmalarına aldırmadan yolun ortasında durdu. "Seni Kızılderili bir kadın mı kurtardı?"

Hope ona bakarak gülümsedi, gözünün etrafındaki kuşlar kırınsınca uçuyormuş gibi göründüler. "Evet, güçlü bir Kızılderili kadın beni kurtardı. Köydekilerden çok daha fazla postu, çanak çömleği ve kölesi vardı. Ona prenses de diyebilirsiniz."

"Hımm." Önüne dönerek yürümeye başladı ama sorunun dudaklarının arasından fırlamasını engelleyemedi. "Güzel miydi?"

"Çok." Ona doğru eğilerek alaycı bir tavırla kulağına fısılda-
dığını hissetti. "Atmışlarında bir kadın için çok güzeldi."

"Ah." Mantıksız bir şekilde rahatlayarak burnunu havaya diktirdi. "Pekâlâ, Gaho seni nasıl kurtardı?"

"Anladığım kadıyla Sastaretsi'nin kötü bir şanı vardı. Bir yıl önce Gaho'nun en sevdiği kölelerinden birini öldürmüştü. Gaho akıllı bir kadındı. Sastaretsi'nin ona fazla itiraz edemeyeceğini biliyordu, doğru zamanı bekledi ve kölesinin yerine ona ödeme yapması gerektiğini söyledi. Ödeme bendim."

"Peki, seninle ne yaptı?"

"Ne yaptığını düşünüyorsunuz, Bayan Corning?" Geniş, seksi ağzı alaycı bir şekilde büküldü. "Bir kont oğluydum, Kraliyet Ordusu'nda yüzbaşıydım ve Kızılderili bir kadının kölesi oldum. Duymak istediğin bu muydu? Bir Kızılderili kampında en altta yer alan adamın da altında yer aldığım mı?"

Sokağın ortasında durdu, kalabalık onlar için bir alan açarken mınıldanan bir kişi bile olmadı. Lord Hope bir aristokrat olarak giyinmiş olabilirdi ama yüzündeki ifade son derece vahşiydi

Beatrice aslında uçarak oradan kaçmak istiyordu ama durmaya devam etti ve çenesini kaldırıp o vahşi siyah gözlerin içine bakarak konuştu. "Hayır. Hayır, asla nasıl küçümsendiğini duymak istemedim."

Hope ona doğru eğildi, iri ve ürkütücüydü. "O zaman neden sorup duruyorsun?"

"Çünkü bilmem gerekiyor," dedi hızlı ve kısık sesle. "Sana ne olduğunu, orada neler yaşadığını bilmek zorundayım. Neden bugünkü adama dönüştüğünü anlamam gerekiyor."

"Neden?" Siyah gözleri şaşkınlıkla irileşmişti. "Neden?"

Beatrice sadece fısıldayabildi. "Öyle işte."

Çünkü Beatrice kendine bile neden olduğunu itiraf edemiyordu.

Reynaud savaşta adamlarına liderlik yapmıştı, Kızılderili sıra dayacağına göz kırpmadan katlanmıştı, yedi yıl boyunca düşmanın kölesi olarak yaşamış ve ayakta kalmayı başarmıştı. Bunları yaşarken bir an bile korkmamıştı. Kısacası bu baloyu düşününce sinirlerinin bozulması imkânsızdı.

Ama imkânsız gibi görünse de Bayan Corning'in aşağı inmesini beklerken koridoru arşınlayıp duruyordu.

Reynaud durarak derin bir nefes aldı. O bir kont oğluydu. Sömürgeler'de esir düşmeden önce sayısız baloya katılmıştı. Yaşadığı bu his, artık Londra sosyetesine ait olmadığı ve reddedileceği korkusu, son derece saçmaydı. Yeni ceketinin altındaki omuzlarını silkti ve başını çevirerek boyun kaslarını gevşetmeye çalıştı. Yeni peruğunun mükemmel olduğunu biliyordu, teyzesinden borç aldığı parayla işini bilen bir özel uşak tutmuştu ama yine de kendini tuhaf hissediyordu. Kızılderililerle yaşadığı süre

boyunca başına örttüğü tek şey sadece bir battaniyeydi ve bunu da sadece soğuk kış günlerinde yapmıştı. Saçlarını uzun bir örgü yapardı, giysileri ise bir gömlek, bir peştamal, tozluk ve makosendi. Hepsi yumuşak, kullanışlı ve rahat olan şeyler. Şimdiyse yeni tıraş edilmiş başında kaşındıran peruk, onu boğan bir boyun bağı ve ayağını sıkan dans ayakkabıları vardı. Neden uygar diye tanımlanan erkekler bu giysileri giymek...

"Şu ana kadar çoktan o lanet olası baloya gitmiş olduğunu düşünüyordum," dedi arkasından bir erkek sesi.

Reynaud o yana döndü, hafifçe eğilmişti ve bıçağını sağ eline alıvermişti. St. Aubyn geriledi.

"Dikkatli ol," diye bağırdı St. Aubyn. "Birinin canını yakabilirsin."

"Ben istemediğim sürece bu olmaz," dedi Reynaud doğrulurken. Bıçağını özel olarak yaptırmış olduğu kınuna sokarken merdivene baktı. Bayan Coming geç kalmıştı. "Eğer ille de merak ediyorsan söyleyeyim, yeğenini bekliyorum."

"Ne demek istiyorsun?" St. Aubyn'in yüzü karardı.

"Şunu," diye belirtti Reynaud açık bir ifadeyle, "teyzem tarafından verilen baloya giderken Bayan Coming'e eşlik ediyorum."

"Saçmalık!" diye püskürdü yaşlı adam. "Biri Beatrice'e eşlik edecekse o ben olmalıyım."

Reynaud kaşını kaldırdı. "Senin de baloya katıldığını bilmiyordum." St. Aubyn elbette davet edilmişti ama son hafta bu konuda bir bildirim yapmamış olduğu için Reynaud onun davetiyeyi bir kenara fırlattığını düşünmüştü.

Demek atmamıştı.

“Elbette katılıyorum. Senin gibi bir züppenin beni kaçırabileceğini mi sandın?”

Reynaud ona bir adım daha yaklaştı. “Unvanıma sahip olduğumda seni bu evden atmaktan büyük bir mutluluk duyacağım.”

St. Aubyn’in suratı felce uğramış gibiydi. “Unvanın! Unvanın! Onu asla alamayacaksın, bayım!”

“Parlamento’daki komitede yapılacak olan toplantının gününü bile belirledim.” Adamın yüzünün rengi çekilirken Reynaud sıttı.

St. Aubyn’in dudakları büküldü. “Sana şöyle bir bakacaklar ve unvanını vermeyi reddedecekler. Sen kaçığın tekisin ve Londra’daki herkes bunu biliyor. O dövmeleri gören biri zaten...”

Reynaud’nun içinde bir anda bir şey oldu. İleri doğru atıldı, yaşlı adamı boğazından tutarak duvara yapıştırdı. Unvan hırsızının yüzü morardı, korkunun kekremsi kokusu ortalığı sardı. Sonra St. Aubyn’in bakışları Reynaud’nun arkasına kaydı.

Tam o anda küçük eller genç adamın sırtını yumrukladı.

“Bırak onu! Bırak onu!” diye bağırdı Bayan Corning.

Reynaud, St. Aubyn’e dişlerini gösterdikten sonra onu bırakarak geri çekildi.

Bayan Corning hızla amcasına koştu. “İyi misin?”

“İyiyim...” diye söze başladı yaşlı adam.

Ama o sırada kız öfkeyle Reynaud’ya dönmüştü. “Bu ne cüret? Seni böyle bir davranışa ne itmiş olabilir?”

Reynaud teslim olurcasına ellerini kaldırdı. Bunun konuşmaya çalışmaktan daha iyi bir yol olduğunu biliyordu. Sonra Bayan Corning’e alıcı gözle baktı. Bembeyaz tenini daha da parlatan bronz rengi bir elbise giymişti. Yakası açık ve kare formdaydı, göğüsleri cazip bir şekilde yukarı doğru itilmişti.

“Öhöm.”

Bakışları kızın mırıldanan dudaklarına kaydı.

Bayan Corning’in dekoltesi son derece davetkâr olabiliirdi ama yüzündeki ifade hiç öyle değildi. “Reggie amcaya dokunma hakkın yok. O hasta...”

“Beatrice!” diye itiraz etti amcası, utanmıştı.

“Bu doğru ve onun da bilmesi gerekiyor.” Ellerini beline koyarak Reynaud’ya baktı. “Reggie amcaya bir ay kadar önce inme indi. Biraz önce onu öldürebilirdin. Bana ona bir daha el sürmeyeceğine dair söz ver.”

Reynaud yaşlı adama baktı, yeğeninin bu açıklamasından hiç de mutlu olmanıştı.

“Lord Hope.” Beatrice bir adım yaklaşarak eldivenli elini göğsüne koydu ve başını kaldırarak yüzüne baktı. “Bana söz verin, Lordum.”

Reynaud o eli tuttu, gözlerinin içine baktı ve yavaşça dudaklarına götürdü. “Nasıl isterseniz,” diye soludu eklemlerinin üzerinde.

Kız kızarak elini geri çekti. Reynaud sırttı.

St. Aubyn sorun çıkarmaktan kaçınmayı düşünmüyordu. “Beatrice, bu kendini beğenmiş züppeyle baloya... gitmeyecek-sin herhalde?”

Bayan Corning küçük bir tereddüdün ardından omuzlarını geriye attı ve amcasına döndü. “Sanırım gidiyorum.”

“Ama hayatım, bu baloya gitmek istediğini bilseydim sana ben eşlik ederdim.”

“Biliyorum, Reggie amcacığım.” Elini yaşlı adamın koluna koydu. “Beni her zaman hoşuma gidecek olan yerlere götürmek

ıçın büyük bir özen gösterdiğini biliyorum. Ama görüyorsun işte, Lord Hope baloya benimle gitmeyi rica etti ve ben de onunla gitmek istiyorum.”

St. Aubyn kaba bir silkinişle elinden kurtuldu. “Seçimin bu mu yani, kızım? O mu? Çünkü yapman gereken bir seçim var: ya o ya ben. İkisine de sahip olamazsın.”

Bayan Corning’in eli yanına düştü ama amcasına bakan gözlerinde hiçbir değişiklik olmadı. Reynaud ilk kez genç kadının o tatlılığın altında bir tür güç yattığını fark etti. “Belki günün birinde böyle bir seçim yapmak zorunda kalırım ama benim böyle bir arzum yok. Bunu anlamıyor musun?”

“Arzularının konuyla bir ilgisi yok, kızım. Bunu unutma.” Parmağını kızın yüzüne doğru salladı. “On dokuz yıl boyunca hangi çatının altında kaldığını da unutma. Sana bakanlara karşı bu kadar nankör olacağını bilseydim ben sana...”

“Yeter.” Reynaud adamın üzerine yürüdü.

“Hayır.” Bayan Corning elini Reynaud’nun koluna koymuştu ama o amcasının yaptığı gibi kızın duygularını incitmeyecekti.

St. Aubyn kızın elini süzdükten sonra dudak büktü. Hızla arkasını dönerek merdiveni çıkmaya başladı.

“Seninle bu şekilde konuşma hakkı yok,” diye usulca homurdandı Reynaud.

“Her hakkı var.” Beatrice dönerek ona baktı, gri gözleri kararlıydı ama yaşlarla parlıyordu. “Doğru söylüyor, on dokuz yıl boyunca bana bir ev ve sevgi verdi. Bense onun duygularını incittim.”

Reynaud onu dışarıda bekleyen arabaya götürmek üzere elini tutarak koluna yerleştirdi. “Fark etmez, sana biraz önceki davranışından hoşlanmadım. Şala ihtiyacın olacak mı?”

“Hizmetçim arabaya götürdü ve sakın konuyu değiştirmeye kalkışma. Beni amcamdan korumak senin görevin değil.”

Reynaud araba basamağının yanında durarak onu da durdurdu. “Eğer seni amcandan ya da herhangi birinden korumaya karar verirsem bunu senin iznin olmadan da yapacağımın emin olabilirsin.”

“Tanrım, bu nasıl bir ilkellik?” dedi Beatrice. “Arabaya binmeme yardım edecek misin yoksa burada beni nasıl koruyacağını anlatırken donmama mı sebep olacaksın?”

Reynaud kaşlarını çatarak ona baktı ama vereceği her cevap onu daha da kötü bir duruma sokacaktı bu nedenle hiç sesini çıkarmadan arabaya binmesine yardım etti. Kapı arkasından kapandı ve kısa bir süre sonra atlar yola koyuldu.

İnce şalını omuzlarına atan Bayan Coming’i süzdü. “Elbisen çok yakışmış.”

Beatrice hızla ve zeki bakışlarla gülümsedi. “Teşekkür ederim, Lordum.”

Reynaud bir şeyler daha söylemek istedi ama ne olduğunu bulamadı. Bu tür konuşmalardaki pratiğini yitirmişti. Son yedi yıldır yaptığı sohbetlerin çoğu yemek üzerineydi, nerede avlanılırdı ve oradan Gaho’nun küçük ekibine kış için yetecek kadar et çıkar mıydı?

Sessizliği bozan Bayan Coming oldu. “Bana Kızılidenli kampında yaşadıklarını anlatacak mısın?”

Bir süre sessizliğini korudu, hikâyeye devam etmek istemiyordu. Hepsi geçmişte kalmıştı artık. Unutulması daha iyi değil miydi? Açlığı, işkenceyi, evinden ve ailesinden ayrı geçirdiği oca

uvanık geceyi, bir daha İngiltere'yi görememekten nasıl korktuğunu... Bunları zihninde yeniden canlandırmaya gerek var mıydı?

"Lütfen," diye fısıldadı Beatrice ve Reynaud İngiliz çiçeklerinin kokusunu aldı. Onun kokusunu.

Bunu neden istiyordu? Galiba o da bilmiyordu. Reynaud buna rağmen kendini bu isteği yerine getirmek zorunda hissediyordu.

Bu hâlâ açık olan yaralarını biraz daha deşmek anlamına gelse bile.

"Daha sonra." Arabanın fenerinden gelen ışık Beatrice'nin yüzünü ve omuzlarını aydınlatıyordu ama geri kalanı karanlıktaydı ve bu ona gizemli bir hava veriyordu. Reynaud kasıklarında bir kıpırdanma hissetti. Eğer berbat hikâyesini anlatmak onu kendisine yakınlaştıracaksa buna değerd.

Bacaklarını onun eteklerine sürtünecek şekilde ileri uzattı. "Sana Kızılderili köyündeki yaşamı, geyik ile rakun avlamayı ve hatta iri bir ayıyla yaptığım savaşı anlatacağım."

"Ah!" Güzel gri gözleri heyecanla irileşmişti.

Reynaud gülümsedi. "Ama bu gece değil. Teyzemin evine varmamıza çok az bir zaman kaldı."

"Ah." Alt dudağı çekici bir şekilde sarktı. Reynaud arabanın ışığında parlayan o dudağa baktı. Onu ısırmak istedi.

"Benimle eğleniyorsunuz, Lordum," dedi Beatrice usulca, sesinde müstehzi bir ifade vardı.

Reynaud onun gözlerine baktı, iri ve masumlardı. Fakat orada hiç de masum olmayan kadınsı parıltılar da vardı. "Öyle mi? Peki bundan hoşlanıyor musunuz, Bayan Corning?"

Kirpiklerini indirdi. "Sanırım... Evet hoşlanıyorum. Çok uzatılmadığı sürece."

Reynaud'nun tebessümü genişledi, sinsileşti. "Bu bir meydan okuma mı?"

Beatrice ona baktı. "Belki de."

Reynaud ileri doğru uzandı ve elini onun yanağına sürttü. Yumuşak. Sıcak. Kız kıpırdamadı.

Genç adam içini çekerek yeniden geri çekildi. "Uzun bir zaman medeniyetten uzak kaldım. Ne yazık ki flört etmenin inceliklerini unuttum. Seni korkutmak istemiyorum."

Kız dudaklarını yaladı ve Reynaud'nun bakışları yine o dudaklara kaydı. Onların baştan çıkarıcı, davetkâr hareketini izledi. "Ben... Ben o kadar kolay korkmam, Lordum. Ayrıca flört kurnazlıklarından da çok hoşlandığımı söyleyemem."

Reynaud'nun kalp atışları hızlandı, kasları avının üzerine atlamak istercesine gerildi. *Benim*, uygarlıktan uzak olan kısmı böyle haykırıyordu. *Benim*. Bunun ardından ne yapması gerektiğinden emin değildi ama o sırada araba sarsılarak durdu. Derin bir nefes alarak doğruldu ve kasılmış olan omuzlarını rahatlatmaya çalıştı. Dışarı bakınca teyzesinin evinin önünde olduklarını gördü.

Bayan Corning'e dönerek elini uzattı. "İnelim mi?"

Beatrice elini tutmadan önce bir saniye kadar durdu.

Reynaud tebessümünü gizledi. Yakında, hem de çok yakında ona ait olanı alacaktı ama şimdi bir Londra balosunun getireceği dehşetle yüzleşmeliydi.

Yedinci Bölüm

Bu gerçekten de berbat bir anlaşmaydı! Ama Uzun Kılıç, Goblin Kralı'nın ışıldayan turuncu gözlerine baktı, tekrar güneşi görmek istiyorsa başka seçeneği yoktu. Başıyla onayladı. Bu kabullenişle büyük bir hortum onu yerden kaldırdı, çevire çevire yukarı, daha yukarı götürdü. Sonunda toprağa ayak bastı. Uzun Kılıç gözlerini açtı ve yedi yıldan sonra ilk kez güneşi gördü. Esinti yanaklarını okşadı. Ayağa kalkıp kılıcını eline aldığı anda arkasında bir kükreme duydu.

Uzun Kılıç döndü ve hayatında görebileceği en güzel kadını gördü... Kadın bir ejderhanın pençelerindeydi...

Uzun Kılıç'tan

Matmazel Molyneux'nun Lord Hope onuruna vereceği baloyu planlamak için bir haftadan biraz daha uzun bir zamanı olmuştu ama bu kısa sürede bile harikalar yaratmıştı. Beatrice, Vikont onu hızla büyük balo salonuna doğru götürürken etrafını incelemekte zorlandı. Tavandan aşağı üç büyük avize sarkıyordu ve minyatür yıldızlar gibi parlıyorlardı. Duvarları süsleyen boy aynaları altın

rengi ipekler ve çiçeklerle bezenmişti, dev piramit şeklinde yerleştirilmiş olan çiçekler ise kenarda duran müzisyenleri gizliyordu.

“Ne harika!” diye tepki verdi Beatrice. “Teyzen böylesine zevkle döşeli bir salonu bu kadar kısa sürede yarattığı için kesinlikle bir büyücü olmalı.”

“Hiç şaşırmadım,” diye mırıldandı Lord Hope. “Hayatım boyunca Cristelle teyzenin insanüstü güçleri olduğuna inandım.”

Beatrice eğlenerek ona baktı. Muhteşem balo salonuna girerlerken vücudu kasılmıştı. Ve bütün başlar onlara çevriliydi. İnsanlar onlara bakarak yelpazelerinin ardından fısıldaşıyorlardı. Genç adam bunlara rağmen biraz olsun gevşemeyi başardı ama parmağı belindeki bıçağın üzerindeydi.

“Bu evde hep tek başına mı yaşadı?”

“Ne?” Odayı süzerken sesi dalgın çıkmıştı ama şimdi bakışlarını ona çevirmişti. “Hayır. Aslında bu ev kız kardeşime ait, daha doğrusu onun oğluna.”

“Oğluna mı?”

“Evet, o Lord Eddings, unvanı babasından geçti. Kız kardeşim Emeline yeniden evlenip yeni kocasıyla birlikte Sömürgeler’e taşınunca Cristelle teyze burada kalıp onun için burayı idare etmeyi kabul etti.”

Beatrice elini onun koluna koydu. “Kardeşini özlemiş olmalısın.”

“Onu her gün düşünüyorum.”

Yüzünden ani bir hüznün geçti, bu keskin, acı ve nefes kesen bir ifadeydi çünkü bu tür duygularını çok az gösteriyordu. Beatrice etraflarını saran kalabalığa rağmen ona yaslanmaktan kendini alamadı.

“Hope,” diyen bir erkek sesi geldi arkalarından.

Beatrice başını kaldırdığında onu merakla inceleyen Vikont Vale’in turkuaz gözleriyle karşılaştı. Çenesinde morarmış bir çürük vardı. Yanında karısı duruyordu, uzun boylu, zayıf bir kadındı, yüzünde sakin ve güleç bir ifade vardı.

Beatrice elinin altında duran Lord Hope’un kolunun kasıldığını hissetti ama yüzünden hiçbir şey belli olmuyordu. “Vale.”

Lord Vale başını eğdi. “O sakallardan kurtulmuş olman ne acı. Sana ruhani bir hava katıyordu.”

Lord Hope’un dudağı seğirdi.

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.”

“Sorun değil,” dedi Lord Vale umursamaz bir tavırla. “Senin de bizim gibi yerel kostümlere bürünmen gerekiyordu elbette.”

Yanındaki kadın içini çekti. “Vale,” dedi, “beni tanıştıracak mısın yoksa gecenin kalarunda Lord Hope’la birbirinize hakaret etmeye devam mı edeceksiniz?”

“Çok özür dilerim, sevgili eşim.” Lord Vale dönerek elini uzattı ve kadın parmaklarını o elin üzerine yerleştirdi. “Sana Vikont Hope’u yani Reynaud St. Aubyn’i tanıştırmak isterim, çok yakında da Blanchard Kontu olacağından hiç kuşku yok. Hope, bu benim sevgili eşim Vikontes Vale, Melisande Renshaw.”

Lord Hope elinin üzerine doğru eğilirken kadın görkemli bir reverans yaptı. “Bu benim için onurdur ama zaten tanıştığımızı düşünüyorum. Kız kardeşim Emeline’in komşusu ve yakın arkadaşı değil miydiniz?”

Leydi Vale’in soluk yanakları hoş bir şekilde pembeleşti. “Evet, Lordum. Suffolk’taki Blanchard Malikânesi’nde çok keyifli günler

geçirdim. Kardeşinizin iyi olduğunuzu öğrenince çok mutlu olacağından eminim. Ölümünüze dair haberler onu mahvetmişti.”

Lord Hope gerildi ama Leydi Vale’ı başıyla onayladı.

“Ayrıca,” diye devam etti Lord Vale, “Hope’un kuzeni Bayan Corning, onunla geçen bahar annemin bahçe partisinde tanışmıştk.”

“Nasılsınız?” diye mırıldandı Beatrice reverans yaparken.

Beatrice doğrulurken eşlerin sessizce iletişime geçtiği gözünden kaçmadı.

Leydi Vale gülümseyerek Beatrice’e döndü. “Benimle biraz dolaşıp Bayan Molyneux’nun muhteşem dekorasyonuna bir göz atmak ister misiniz, Bayan Corning? Vale yakında bir balo vermemiz gerektiğini söylüyor ve fikirlerinizi alabilirsem minnettar olurum.”

“Elbette,” dedi Beatrice. Beyler dışarıdan son derece kibar görünüyorlardı ama aralarındaki gerilim gittikçe büyüyordu. Lord Vale’ın Lord Hope’la yalnız konuşmak istediği ortadaydı.

Leydi Vale, Beatrice’in koluna girdi ve salonda ağır adımlarla dolaşmaya başladılar.

“Londra’da bir eviniz var mı, Bayan Corning?” diye sordu Leydi Vale.

“Amcamla birlikte Blanchard Malikânesi’nde yaşıyorum.” Beatrice arkasına dönüp kaçamak bir bakış attı. Lord Vale hararetli bir şekilde Lord Hope’la konuşuyordu, en azından bu kez yumruklaşma aşamasına gelmemişlerdi. Yeniden önüne baktı. “Lord Hope da şu anda orada kalıyor.”

“Ah, bu... ilginç olmalı,” diye mırıldandı Leydi Vale.

“Evet, kesinlikle öyle. Umanım Lord Hope bu kez inatçı davranmaz.” Beatrice yanındaki kadına baktı. “Onu gençliğinden mi tanıyorsunuz?”

“Blanchard ailesinin şehir dışındaki malikânesine gittiğim zamanlarda o genellikle okulda olurdu ama evet, o zamanlar gençti, daha erkek bile sayılmazdı. O subay olduğunda biz daha Emeline’le ortalığa çıkacak yaşa gelmemiştik.”

“Nasıl biriydi?”

Salonda geniş bir eğri çizerlerken Leydi Vale bir süre konuşmadı. Sakin olan yan koridorun önüne geldiklerinde konuştu. “Sizce bir sakıncası var mı? Kalabalıktan pek hoşlanmam da.”

“Hiç yok,” dedi Beatrice.

Balo salonunun ışıltısından sonra koridorun ışığı oldukça soluktu. Duvarlarda portreler vardı. Birkaç misafir daha koridora çıkmıştı ama konuşmalarını duyabilecek kadar yakın durmuyorlardı.

“Lord Hope’u sordunuz,” diye başladı Leydi Vale. “Küçükken onu çok fazla görmezdim ama ona hayran olduğumu hatırlıyorum.”

“Gerçekten mi?”

Leydi Vale başıyla onayladı. “O zaman bile çok yakışıklıydı. Ama fazlası da vardı. O tahtın genç vârisiydi. Her zaman altın gibi bir ışıltısı vardı.”

Beatrice başını eğdi ve yürürken bir yandan da bu bilgileri değerlendirdi. Altın gibi bir ışıltıya sahip olan o adamın bir köleye dönüşmesi şüphesiz büyük bir çöküştü. Mağrur Lord Hope için bu alçalış son derece küçük düşürücü bir durum olmalıydı. Son yüzyıla ait bir zırfın içinde duran bir erkeğin boy resminin önüne geldiklerinde Leydi Vale durdu.

Başını yana eğerek resmi inceledi. "Saçları oldukça gür, değil mi?"

Beatrice resme bakarak gülmüştü. Resimdeki adamın siyah bukleleri yüzünün iki yarından aşağı sarkıyordu. "Bununla da gurur duyuyor öyle değil mi?"

"Gerçekten de öyle."

Kısa bir süre sustular.

Sonra Beatrice konuşmaya başladı. "Blanchard Malikânesi'nin oturma odasında Lord Hope'un bir portresi asılı. On dokuz yaşında o eve geldiğimden beri aynı yerde asılı duruyor. Sanırım sizin bahsettiğiniz yaşlarda yapılmış bir resim. Çok yakışıklı ve son derece gamsız. O resim yapılırken son derece muzır şeyler düşündüğünü tahmin etmişimdir hep. O resme bakarak saatler geçirdiğimi itiraf ediyorum. Beni her zaman büyülemiştir." Leydi Vale'un dönüp ona baktığını hissetti, kızarmaya başladığının da farkındaydı. "Aptal olduğumu düşünüyor olmalısınız."

"Hiç de değil," dedi kadın nezaketle. "Sadece romantik diyebiliriz."

"Ama Lord Hope dönüşünden bu yana..." Durup yutkunmak zorunda kaldı, boğazı daralmıştı. "Kızılderililer tarafından esir alınmış. Bunu biliyor muydunuz?"

"Hayır, bilmiyordum."

Beatrice başıyla onaylarken derin bir nefes aldı. "Artık o genç adamın sahip olduğu hiçbir şeyi onda göremiyorum, resimdeki gülümsemeden bahsediyorum. Sömürgeler'de başına gelen korkunç şeyler onu çok değiştirmiş. Artık acımasız biri. Unvanını geri almaya kararlı. Daha önce kim olduğunu unutmuş gibi, hayattan nasıl zevk alındığını da."

Leydi Vale içini çekti. “Kocam da o savaştaydı. Dışarıya karşı oldukça neşeli görünür ama içi hâlâ yaralı, inanın bana.”

Beatrice biraz düşündü. “Ama Lord Vale her nasılsa biraz daha rahatlamış gibi görünüyor. O mutlu, değil mi?”

“Öyle olduğunu düşünüyorum.” Leydi Vale’in yüzünde gizli bir tebessüm belirdi. “Ama Lord Vale Sömürgeler’den döneli yedi yıl oldu, Lord Hope ise evine yeni döndü. Ona zaman tanımalısın.”

“Sanırım öyle,” dedi Beatrice kuşkuyla. Lord Hope’un hâlâ bu dönüşe uyum sağlamaya çalıştığı ortadaydı ama zaman onu gerçekten iyileştirecek miydi? Daha ılımlı olacak mıydı, yoksa yaşadığı bu deneyim onu sonsuza kadar yaralamış ve değiştirmiş miydi? Aklına başka bir şey geldi. “Lord Vale gerçekten alaya ihanet edenin Lord Hope olduğunu mu düşünüyor?”

“Ne?”

Beatrice dönerek Leydi Vale’a baktı. Koridor loştu ama kadının gözleri şaşkıncı. “Lord Hope, Lord Vale geçen hafta onu ziyarete geldiğinde onun kendisini Spinner’s Falls’ta alaya ihanet etmekle suçladığını söyledi.”

“Bu imkânsız!”

“Sizi temin ederim.”

Leydi Vale içini çekti. “Erkekler bazen kendilerini düzgün bir şekilde ifade etmeyi gerçekten başaramıyorlar ve kocam her ne kadar konuşmayı çok sevse de iletişimde başarılı biri olmadığını itiraf etmek zorundayım. Lord Hope’un hain olduğunu hiçbir zaman düşünmedi.”

“Bu doğru mu?” Beatrice’in içi bir anda rahatlamıştı.

“Evet,” dedi Leydi Vale kendinden emin bir tavırla. “Ama ortada bir sorun var, eğer Lord Hope kocamın ona güvenmediği gibi bir düşünceye kapıldıysa bunu değiştirmek zor olacak.”

“Aman Tanrım,” diye mınıldandı Beatrice. “Erkekler bazen gerçekten de çok kalın kafalı olabiliyor, öyle değil mi? Ya anlamayı başaramazlarsa?”

Diğer kadının suratı çok ciddiye. “O zaman korkarım bu uzun süreli dostluklarının sonu olur.”

“Oysa Lord Hope’un şu an bir dosta çok ihtiyacı var,” diye fısıldadı Beatrice.

“Dikkat et,” diye hırladı Reynaud. “Çok uzun süre toplumdaki uzak yaşadım. Bana hakaret eden birini düelloya davet etmekle uğraşmam bile.”

“Ne zaman sana hakaret ettim?” diye tısladı Vale. “Bana vuran sendin, dostum!”

O lanet olası balo salonunun ortasında duruyorlardı, yüksek sesle konuştukları anda herkese rezil olacaklardı. Zaten tüm gözler üzerindeydi. Burada, teyzesinin verdiği baloda kontrolünü kaybederse planları büyük darbe alırdı.

Sırtından soğuk terler boşanmasına rağmen Reynaud yüzündeki tebessümü korumayı başardı. “Sana vurdum çünkü beni alayımıza ihanet etmekle suçladın.”

“Bunu yapmadım.”

“Kesinlikle yaptın.”

“Ben...” Vale burnundan soluyarak sustu. “Şekerlerini paylaşamayan küçük çocuklar gibiyiz.”

“Hah,” diye homurdandı Reynaud başka bir yöne bakarak. Ayak diremek için inanılmaz bir arzu duyuyordu.

Bir an için iki adam da konuşmadı, etraftaki insanlar keyifle sohbet ediyordu.

Vale hafifçe güldü. “Babamın evinde aşçıdan çaldığımız çilekli turtaları hatırlıyor musun?”

Reynaud kaşını kaldırdı. “Hatırlıyorum. Yakalanmıştık ve dayak yemiştik.”

“Senin aklına uyup güvercinliğe saklanmasaydık bu asla olmayacaktı.”

“Saçma.” Reynaud’nun dudakları büküldü. “Sen kahkahalar atıp güvercinleri korkutmasaydın saklanmak için mükemmel bir yerdi. Böyle yaparak yerimizi belli ettin.”

“En azından onlar bizi bulmadan önce turtaları yemiştik.” Vale içini çekti. “Seni suçlamak gibi bir niyetim yoktu, Reynaud.”

Reynaud küçük bir baş hareketiyle onu onayladı. “Niyetin neydi o zaman?”

“Benimle gel.”

Reynaud tek kaşını sorgularcasına kaldırdı ama karşı koy-madan çocukluk arkadaşının adımlarına ayak uydurdu.

“Geçen hafta sana karşı bir suikast girişimi olduğunu duy-dum,” dedi Vale kısık sesle.

“Biri bana ateş etti, bu doğru.” Reynaud kaşlarını çattı. “Ba-yan Corning ateş hattındaydı.”

“Dikkatsizlik.”

“Aptallık,” diye doğruladı Reynaud. “O adamı bulduğumda öldüreceğim.”

“Bayan Corning senin için o kadar mı önemli?” Vale’ın meraklı bakışlarını üzerinde hissetti.

“Evet.” Bu bilgiyi dillendirdiği anda anladı. Beatrice Corning ona çok şey ifade ediyordu, ne kadar çok olduğundan emin değildi. Ama onu hep yakınında tutmak istiyordu. Onu korumak istiyordu.

“Sahi mi?” dedi Vale düşünceli bir sesle. “Peki, o da bunu biliyor mu?”

“Bu seni neden ilgilendiriyor?”

Vale kahkahasını bastırmak istercesine öksürdü, Reynaud ateş püsküren gözlerini ona çevirdi.

Vikont uzlaşmacı bir tavırla elini kaldırdı. “Alınma ama kız çok düzgün bir kız ve sen...”

Reynaud kaşlarını çatarak yere baktı. Vale haklıydı. Bayan Corning son derece düzgün bir İngiliz hanımefendisiydi. Yani artık onun sahip olmadığı her özelliğe sahipti. Belki de bu yüzden konuşurken sesi gereğinden çok daha sert çıktı. “Fikrini almak istersem sorarım.”

“Buna hiç şüphem yok.” Vale’ın sesi soğuktu. “O günü sabırsızlıkla bekleyeceğim ama bu arada diğer meseleyi konuşmamız gerekiyor. Hasselthorpe’un geçen yaz vurulduğunu biliyor muydun?”

“Hayır, bilmiyordum.” Reynaud, Hasselthorpe’un her zamanki eşlikçileriyle birlikte durduğu köşeye baktı. Lister Dükü, Nathan Graham ve tabii sahtekâr St. Aubyn, huzursuz görünüyorlardı. “İkisinin bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Bilemiyorum.” Vale düşünceliydi. “Hasselthorpe kolundan vuruldu, ciddi bir yaralanma olmadığını düşünüyorum. Tama-

myla iyileşmiş gibi görünüyor. Vurulduğunda Hyde Park'ta atla dolaşıyordu. Ateş eden kişi bulunamadı. Bu biraz tuhaf doğrusu.”

“Hasselthorpe başbakan olmak istiyor,” diye belirtti Reynaud. “Bu yolunda gitmeyen siyasi bir suikast de olabilir.”

“Elbette, elbette,” diye mırıldandı Vale. “Ama onunla Spinner’s Falls hakkında konuşmaya çalışmamdan çok kısa bir süre sonra vuruldu.”

Reynaud durdu ve Vale’a baktı. “Bu doğru mu?”

“Evet.” Vale bakışlarını balo salonunda dolaştırdı. “Bu arada, sevgili eşim ile Bayan Corning’in nerede olduklarını biliyor musun?”

“Resim galerisine gittiler.” Reynaud başıyla koridorun bulunduğu yönü gösterdi. “Hasselthorpe’un bu konuyla ilgili bir şey bildiğini mi düşünüyorsun?”

“Olabilir.” Vale yeniden yürümeye başladı, Reynaud da onu takip etti. “Ya da birileri bildiğini düşünüyor. Ya da hiç ilgisi yok ve ben boş bir hayalin peşinden koşuyorum.”

Reynaud homurdandı. Vale aptal numarası yapmayı tercih edebilirdi ama onu çocukluğundan beri tanıdığı için buna kanmamıştı. Vale tanıdığı en zeki adamdı.

“İlk anda saldırının Reginald St. Aubyn’in yaptırdığı bir şey olduğunu düşündüm.”

“Ya şimdi?”

“Bayan Corning onun beni kapısının önünde öldürtmesi için aptal olması gerektiğini söyledi.”

“Ah.”

“Eğer bu girişim Lord Hasselthorpe’unkiyle bağlantılıysa o zaman Spinner’s Falls’la da bağlantılı olmalı,” dedi Reynaud düşünceli düşünceli. “Ama nasıl bir bağlantı olabilir?”

“Senin bir şeyler bildiğini düşünüyorum,” dedi Vale.

Reynaud durdu, gözlerini kısarak ona baktı. “Ne demek istiyorsun?”

Vale ellerini açtı. “Seni suçlamıyorum. Sadece hain hakkında bizim düşünmediğimiz birtakım şeyler biliyor olabilirsin.”

Reynaud kaşlarını çatı. “Kızilderili kampında sizden ayrıldım ve geçen haftaya kadar hiçbirinizi görmedim. Bilmediğiniz neyi bilebilirim?”

“Bilmiyorum.” Vale omuz silkti. “Ama yine de Munroe’yla buluşup hatırladıklarımızı bir araya getirmemiz gerektiğini düşünüyorum.”

“Munroe kamptan kurtulmayı başardı mı?” Reynaud’nun kaşları kalktı. O doğa bilimci yıllardır aklına gelmemiştir.

“Evet ama yara izleri var.” Vale’in gözleri daldı. “O kampta bir gözünü kaybetti, Reynaud.”

Reynaud yüzünü ekşitti. Kızilderililere esir düşenlerin başına neler gelebileceğini biliyordu. Yaşamının yedi yılı yok olmuştu ve şu an bunun sebebinin aralarından birinin onlara Spinner’s Falls’ta ihanet etmesi olduğunu öğreniyordu.

“O zaman Munroe’yla buluşup bu işi çözelim,” dedi Reynaud kararlı bir sesle. “O pisliği bulalım ve asılmasını sağlayalım.”

“Parlamento komitesinde davasının görülmesi için gün almış.” Lord Blanchard bu bilgiyi arkalarındaki saksılı bitkinin kulakları olabilirmiş gibi fısıldayarak verdi.

Lister kaşını kaldırdı, kalabalık balo salonlarında hep sıkılırdı. “Şaşırdın mı?”

Blanchard'ın yüzü kızardı. "Bu kadar umursamaz olmak zorunda değilsin. St. Aubyn unvanını alırsa senin siyasi kariyerin de sekteye uğrar."

Lister omuz silkti ama yüzü ciddileşti.

"Yapmayın, beyler," dedi Hasselthorpe usulca. "Aramızda tartışmanın bize bir faydası olmaz."

"Peki, neyin faydası olur o zaman?" Blanchard somurtuyordu. "Hiçbiriniz bana destek olmayı teklif etmediniz. Yalnızım, yeğenim bile bana sırt çevirdi. Hope ona kur yapıyor, pislik herif."

"Öyle mi?" Hasselthorpe balo salonunun çevresinde dolanarak Vale'la konuşmakta olan Hope'a bakmak için döndü. "Akıllıca bir strateji. Bir eş bulursa delilik dedikoduları ortadan kalkar. Bir erkek yanında karısı olunca daima daha durgun görünür."

"Kesinlikle," dedi Lister. "Sen de aynı fikirde değil misin, Graham?"

Nathan Graham gözlerini kırıştırdı. Düşüncelere dalmış gibi ayaklarına bakıyordu. "Ne?"

"Bir eş erkeğin kariyerini belirler dedim," dedi Lister. "Aynı fikirde misin?"

Graham'ın yakışıklı yüzü kızardı. Bu gece balo salonunda karısıyla tartıştığına dair dedikodular dolaşıp duruyordu. Yine de doğal bir şekilde cevap vermeyi başardı. "Doğal olarak."

Lister'in gözleri kan kokusu almış gibi kısıldı.

Hasselthorpe dudaklarını büzdü. "Uzun zamandır sosyete-mizin tüm parlak simaları böyle bir etkinlikte toplanmamıştı."

Lister ona döndü, bakışları sorularla doluydu.

Hasselthorpe gülümsedi. "Bayan Molyneux'nun cesaretine hayran kaldığımı itiraf etmeliyim."

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Blanchard.

Hasselthorpe omuz silkti. “Yeğeni burada bir sinir krizine kapılırsa tüm sosyete bunu görecek.”

Genç Graham bunu ilk anlayan oldu. Salonun diğer ucundaki Lord Hope’a bakarken yüzü ifadesizleşti.

Lister bir şey söylemek üzere ağzını açtı ama Hasselthorpe’un yanına uçarak gelen Adriana sözünü kesti. Açık sarı ve lavanta renklerinden oluşan bir elbise giymişti ve bir kelebeğe benziyordu.

“Hayatım!” diye şakıdı genç kadın. “Ah şu politika sohbetlerini bırak ve benimle dans et. Buradaki beylerin karına biraz ilgi göstermene itiraz edeceklerini sanmam.”

Kadın gözlerini Lister, Blanchard ve Graham’a dikti.

Lister onun gözler önüne serilmiş olan dekoltesine bakarak eğildi. “Elbette etmeyiz, hanımefendi.”

“Bakın işte! Ekselansları tüm nezaketiyle izinlerini bahşetti.” Adriana flört ederek bir reverans yaptı.

Hasselthorpe içini çekti. Karşı koyduğu takdirde Adriana o pes edene kadar tatlı sözler söylemeye ve onu daha da rahatsız edecek şeyler yapmaya devam edecek ya da olay çıkaracaktı. “Pekâlâ. İzninizle, beyler.”

Diğerleri eğilerek selam verdi, Hasselthorpe’un karısı koluna asıldı ve onu dans pistine doğru sürüklemeye başladı.

“Bu gece danslarda sana genç Bankforth’un kaval-yelik yapacağını sanıyordum,” diye mırıldandı.

Karısı kırk yaşında bir kadın değil de bir okul öğrencisiymiş gibi kıkırdadı. “Onu yeterince yordum, zavallı şey. Hem sen dans etmeyi çok seversin,” dedi kocasını dans pozisyonuna sokarak.

Hasselthorpe yeniden iç çekti. Dans etmekten nefret ederdi ve bunu Adriana'ya her fırsatta söylemişti. Ama karısı her nedense ona her karşı koyduğunda şaka yaptığına inanmayı tercih etmişti. Ya da beyni o kadar küçüktü ki bazı bilgileri uzun süre orada tutamıyordu.

Hasselthorpe müziğin başlamasını beklerken karısının başının üzerinden arkaya baktı ve Blanchard'ın salonun diğer ucuna gözlerinde öfkeyle baktığını gördü. Bakışların hedefini bulmak zor değildi, Lord Hope bir köşede Bayan Graham'la oturan Bayan Corning'in yanına doğru ilerliyordu. Yeniden Blanchard'a baktı. Bakarak insan öldürülseydi Lord Hope şu an kanlar içinde yerde yatıyor olurdu. Blanchard'ın Hope'a olan nefreti kişisel sebeplerden ötürü gibiydi.

Hasselthorpe böyle bir husumetin insana neler yaptırabileceğini düşünmeden edemedi.

"Şimdi söyle bakalım," dedi Beatrice kısa bir süre sonra. "Beni Leydi Vale'in yanından çekip almana neden olacak kadar acil olan şey nedir?"

"Benden duymanı istedim," dedi Lottie ciddi bir sesle. Salonun kenarında duran altın renkli ipek döşemeli kanepede oturuyorlardı. Bir yanlarında bir Yunan tanrısı heykeli, diğer yanlarında da onlara biraz olsun mahremiyet sağlayan bir saksı bitkisi vardı.

"Son derece gizemli davranıyorsun," dedi Beatrice. Gözleri arkadaşının karnına kaydı. Hamile olabilir miydi?

"Nathan'ı terk ettim."

Beatrice'in bakışları hemen yukarı çıktı. "Ama neden?" Şaşkınlık dolu bir endişeyle Lottie'ye baktı. "Bay Graham'ı sevdiğini sanıyordum."

"Seviyorum," dedi Lottie. "Elbette seviyorum ama bu, durumu daha da kötü yapıyor."

"Anlayamıyorum."

Lottie içini çekti ve Beatrice ilk kez arkadaşının ne kadar yorgun olduğunu fark etti. Gözlerinin altında hafif mor halkalar vardı, ellerinin titremesini saklamak istercesine birbirine sımsıkı kenetlemişti. "Onu seviyorum ve onun da hâlâ beni sevdiğini düşünüyorum ama artık umursamıyorum. Ben... Ben onun için sadece eşya gibi bir şeye dönüştüm, Bea."

"Ne demek istediğini anladığımdan pek emin değilim, hayatım. Bana açıklayabilir misin?"

"Ah!" Lottie ellerini birbirinden ayırarak küçük yumruklar haline getirdi. "Ah, bunu kelimelere dökmek çok zor."

Beatrice onun sıkıştığı ellerinden birini eliyle sardı. "Dinliyorum."

Lottie derin bir nefes alarak gözlerini kapadı. "Sanki bana sahip olduğu bir eşyaymışım gibi davranıyor. Arabası var, uşağı var, evi var ve bir de karısı var. Sadece olmam gereken yeri dolduruyorum, beni günlük görüntüsünün altında bir yerlerde seviyor olabilir benim yerimde bir başkası da olabilirdi, Bea." Gözlerini açtı ve acı çeken gözlerle arkadaşına baktı. "Regina Rockford, Pamela Thistlewaite ya da o İtalyan Kont'la evlenen kız da olabilirdim."

"Meredith Brightwell," diye mırıldandı Beatrice. İsimler konusunda her zaman Lottie'den daha iyi bir hafızaya sahip olmuştu.

“Evet,” dedi Lottie. “Herhangi biri. Sadece... hayatındaki bir boşluğu dolduruyorum, o kadar. Ölsem, yasımı tutar ve sonra başka biriyle o boşluğu doldurur.”

“Bunu kesinlikle yapmaz,” diye murıdıandı Beatrice şaşkınlıkla. Evlilik böyle bir şey miydi? Aşk, komplimanlar ve kur yapma sonsuza kadar devam etmiyor muydu?

“İnan bana, hepsi doğru.” Lottie bileğiyle gözlerini sildi. “Buna daha fazla tahammül edemem. Saf olabilirim ama sevilme istiyorum. Kendim olduğum için sevilme istiyorum, ezkaza eş pozisyonunda bulunduğum için değil.”

Beatrice yutkundu ve hâlâ Lottie’nin elini tutan eline baktı. “Nerede kalıyorsun?”

“Babamın evinde,” dedi Lottie. “Babam durumdan hiç memnun değil, annem de çıkacak skandaldan korkuyor ama yine de kalmama izin verdiler.”

“Ama...” Beatrice kaşlarını çatı. “Ne yapacaksın?”

“Bilmiyorum.” Lottie güldü ama sesi o kadar garip çıktı ki sustu. “Belki de skandal yaratıp kendime bir âşık bulurum.”

Bu düşünce onu heyecanlandırıyormuş gibi durmuyordu.

Beatrice bakışlarını balo salonunda gezdirdi. Menuet dansı başlamıştı ve çiftler tüm zarafetleriyle dans pistini adımlıyorlardı. Lord Hope’un onlara doğru geldiğini gördüğünde genç kadının yüreği yerinden oynar gibi oldu. Tam arkasında da Bay Graham neredeyse efkârlı gözlerle onlara bakıyordu.

“Belki de onunla konuşmayı denemelisin.” Beatrice bu önerisinin yetersiz olduğunu söylerken de fark etmişti.

Lottie bıkkınlıkla gülümsedi. “Denedim. İşe yaramadı.”

“Üzgünüm,” dedi Beatrice çaresizlikle. “Çok üzgünüm.”

Sesini çıkarmadan Lottie'nin yanında oturmaya ve Lord Hope'un onlara yaklaşmasını izlemeye devam etti. Kendini suçlu gibi hissediyordu. Lottie'nin hayatı altüst olmuştu ve arkadaşı çok incinmişti ama o hâlâ Lord Hope'u gördüğü için mutlu oluyordu. Lord Hope çok güçlü görünüyordu, dimdikti. Hâlâ zayıftı ama yanakları ve yüzü biraz olsun dolmaya başlamıştı ve gözlerine hayat gelmişti. Yüzündeki o her zaman takındığı acımasız ifadeye rağmen baş döndürecek kadar yakışıklıydı ve Beatrice onu görünce elinde olmaksızın mutlu oluyordu.

Önlerine gelene kadar kalabalığın arasında kayıtsız adımlarla ilerlemeye devam etti. Önlerinde eğildi. "Hanımlar."

"Lordum," dedi Beatrice, nefesi kesilmişti.

Hope dans edenlere baktı. "Bu dans sona ermek üzere. Bayan Corning, bir sonraki dansı bana lütfeder misiniz?"

"Ben... Ben onur duyarım." Beatrice dudağını ısırdı. "Ama sarurım yapamam."

"Git hadi, Bea." Lottie, Lord Hope yanlarına geldiği anda doğrulmuştu ve şimdi de gülümsüyordu. "Gerçekten. Dans ettiğini görmek isterim."

Beatrice dönerek arkadaşının gözlerinin içine baktı. Hüzün oradaydı şüphesiz ama Lottie hiçbir terslik yokmuş gibi davranmaya kararlıydı. "Emin misin?"

Lottie başıyla onayladı. "Evet, kesinlikle."

Beatrice elini uzattı ve Lord Hope o eli tuttu. Lottie'ye baktı ve hafif bir tebessümle konuştu. "Teşekkür ederim."

Lord Hope, Beatrice'e kalabalığın içinde önderlik etti, omuzları genişti ve genç kadının yanında çok güçlü duruyordu. Müzik sona ererken pistin yanına gelerek durdular. Dans edenler birbirlerine

reverans yaparak pistten çekildi. Beatrice ile Lord Hope yerlerine geçti ve sabırla müziğin yeniden başlamasını bekledi. Beatrice ona baktı, genç adamın kafası meşgul gibiydi.

Boğazını temizledi. "Lord Vale'la sohbetin iyi gitti mi?"

"Evet." Müzik başladı ve dansın figürleri kısa bir süre için onları ayırdı. Lord Hope yeniden yanına geldiğinde kaşlarını çatmıştı. "Neden sordun?"

"O senin arkadaşın," diye cevapladı ve sesini kısarak devam etti. "Senin için endişelendim."

Ayrıldılar. Yakınlarında bulunan bir adam tökezleyerek Lord Hope'a çarptı. Hope bir an donarak adama baktı ama sonra kendini topladı.

Yeniden bir araya geldiklerinde Beatrice fısıldadı. "İyi misin?"

"Elbette," dedi ama sesi biraz yüksek çıkmıştı.

Başlar çevrildi.

Beatrice'in etrafında dolandı, bu dans adımı olduğu halde Beatrice etrafında yırtıcı bir yaratığın gezindiğini düşündü.

Ve sonra çok kötü bir şey oldu.

Daha önce tökezleyerek Lord Hope'a çarpan adam ona yeniden çarptı, bu kez daha sertti ve Lord Hope'un bir adım yana kaymasına sebep oldu. Lord Hope adama dönerek o dev bıçağını ceketinin altından çıkardı. Tüm dansçılar durdu. Bir kadın çığlık attı.

Adam bembeyaz oldu ve ellerini kaldırdı. "Ben... Ben çok üzgünüm!"

"Ne demek istiyorsun?" diye üsteledi Lord Hope. "Bilerek bana saldırdın."

Beatrice ileri atıldı. "Lordum..."

Ama Lord Hope adamı boğazından yakaladı. "Cevap ver!"

Tanrım, yine mi delirmişti? Erkekler kadınları arkalarına doğru çektiler ve kalabalık açılmaya başladı, pistin ortasında büyük bir boşluk oluştu.

"Reynaud," dedi Beatrice usulca. Bıçağı tuttuğu koluna dokundu. "Reynaud, bırak adamı gitsin."

Beatrice'in dudaklarının arasından dökülen adını duyunca durdu ve başını çevirdi, siyah gözleri boş ve korkunçtu.

Beatrice yutkunarak fısıldadı. "Reynaud, lütfen."

Lord Hope adamı birdenbire bırakınca adam yalpaladı.

"Gidiyoruz." Lord Hope boş eliyle Beatrice'in kolunu tuttu ve kalabalığın arasından ilerlemeye başladı. Bıçak hâlâ diğer elinde duruyordu.

Onlar ilerlerken insanlar geri çekildi, çoğu bir an önce Lord Hope'tan uzaklaşma telaşındaydı. Beatrice önünden geçtikleri her yüzde aynı ifadeyi gördü.

Korku.

Sekizinci Bölüm

Uzun Kılıç güçlü kılıcını kaldırdı. Ejderha bir kez daha kükreyerek üzerine alevler saçtı. Ama Uzun Kılıç yedi uzun yılını Goblin Ülkesi'nde geçirmişti ve ateş artık korktuğu bir şey değildi. Alevlerin arasına atlayarak kılıcını hızla salladı ve ejderhanın gözlerinin arasına sapladı. Dev canavar sallandı ve cansız bir şekilde yere devrildi fakat bu sırada dünyanın en güzel kadını elinden düşürdü. Uzun Kılıç kadının aşağıdaki kayalara çarpacağını anlayınca onu güçlü kollarıyla tutabilmek için koştu.

Kadın onun geniş omuzlarına tutundu ve deniz rengi gözleriyle ona baktı. "Hayatımı kurtardın kibar şövalye sana minnettarım. Ama kral babamın hayatını kurtarırsan sana evlenmek için elimi de uzatacağım..."

Uzun Kılıç'tan

Beatrice ertesi sabah erken kalktı, hizmetçisini çağırarak hızlı mavi beyaz çizgili elbisesini giydi. Kahvaltısını tek başına yaptı. Görünüşe göre hem Reggie amca hem de Lord Hope hâlâ vatıyordu. Beatrice kahvaltıdan sonra arabayı istedi. Misafirlik için

vakit hayli erkendi ama Jeremy'nin uyku sıkıntısı çektiğini biliyordu. Zaten Jeremy sabahları birilerinin yanında olmasından hoşlanırdı. Ayrıca geçen gece olanlar hakkında biriyle konuşması gerekiyordu.

Yarım saat sonra Putley ile klasik tartışmasını yaşadıktan sonra Jeremy ve kendisi için fincanlara çay dolduruyordu.

"Ne giydin?" diye sordu Jeremy, Beatrice dikkatle çay fincanını onun eline verirken. Fincanı tam doldurmamıştı, Jeremy iki yastığa yaslanarak oturuyordu ama elleri titriyordu, Beatrice çayı üzerine dökmesinden korkuyordu.

"Bronz renkli elbisemi," dedi fincanına koyduğu kremayı karıştırırken. "Hatırladın mı? Sana geçen yaz diktirmeden önce kumaşı göstermiştim."

"Yanardöner bir ısıltıya sahip olan ipekli mi?" Beatrice başıyla onaylayınca gülümsedi. "Onu ışığa tuttuğunda bana kadehin içinde duran şarap ısıltısını hatırlatmıştı." Çayını yudumladıktan sonra başını yastıklara yasladı, gözleri kapalıydı. "Çok güzel olmuşundur."

Beatrice güldü. "Oldukça iyi görüldüğümü düşünüyorum."

Tek gözünü araladı. "Her zamanki alçakgönüllülük. Lord Hope ne düşündü?"

Fincanına baktı, onun bildik bakışıyla karşılaşamayacak kadar utanıyordu. "Elbisenin bana yakışmış olduğunu söyledi."

"Belagati pek kuvvetli değilmiş," dedi Jeremy kuru bir sesle.

"Olmayabilir ama ben iltifatını sevdim."

"Ah."

Fincanı özenle kucağındaki tabağına koydu. "Baloda bir terslik oldu."

Jeremy doğruldu. "Ne oldu?"

Beatrice fincanına bakmaya devam ederek burnunu kınırtırdı. "Bir adam dans pistinde Lord Hope'a çarptı ve o kötü bir tepki verdi."

"Lord Hope kiminle dans ediyordu?"

Beatrice puflayarak nefes verdi. "İlle de bilmen gerekiyorsa, benimle."

"Ah, tahmin etmeliydim," dedi Jeremy keyifle. "Kötü derken tam olarak neden bahsediyorsun?"

"Bıçağını çıkardı, yanında hep iri bir bıçak taşıyor ve şey, onu çıkarıp salladı ne yazık ki. Diğer eliyle adamı boğazından yakalamıştı." Beatrice o anı hatırlayınca gözlerini yumdu.

Kısa bir sessizliğin ardından Jeremy konuştu. "Ah, keşke orada olsaydım."

Beatrice'in gözleri hızla açıldı. "Jeremy!"

"Keşke olsaydım," dedi yine hiçbir pişmanlık belirtisi göstermeden. "Kulağa çok eğlenceli geliyor. Lord Hope balo salonundan atıldı mı?"

"Teyzesinin balosuydu," diye hatırlattı ona Beatrice. "Yani onu oradan atmazlardı ama bir önemi yok çünkü bu olayın ardından oradan ayrıldık."

"Ah, seni de yanında götürdü, değil mi?"

"Evet." Kısa bir tereddüdün ardından kısık sesle devam etti. "Eve varana kadar hiç konuşmadı. İnsanların ona nasıl baktığını görmeliydin, Jeremy. Lord Hope tehlikeli bir canavarmış gibi bakıyorlardı."

"Öyle mi?" diye sordu Jeremy usulca. "Tehlikeli mi demek istiyorum."

“Hayır.” Başını iki yana salladıktan sonra itiraf etti. “En azından benim için olmadığını düşünüyorum.”

“Emin misin, Bea?”

Dudağını ısırarak çaresizlikle Jeremy’ye baktı. “Benim canımı yakmaz. Bunu gerçekten yapmaz.”

“Umarım yapmaz, Beatrice.” Jeremy başını yeniden yastığa dayadı, yorgun görünüyordu. “Seni herhangi bir şekilde incitmesini hiç istemem.”

Jeremy’nin sesinde şüphe vardı. Beatrice çayını yudumlarken onun bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu ama bunu paylaşmak istemiyordu, Jeremy’yle bile. Duyguları çok özeldi, henüz çok yumuşak bir noktayı oluşturuyorlardı, gün ışığına çıkamayacak kadar kırılganlardı.

Kalkıp boş fincanı Jeremy’nin elinden aldı, genç adam daha fazla istemediğini eliyle işaret edince fincanı kenara koydu. Yerine döndüğünde konuşmaya başladı. “Dün akşam Lottie bana Bay Graham’ı terk ettiğini söyledi.”

“Evliliklerde böyle şeyler olur. Bir haftaya kalmadan geri döner, güven bana.”

“Öyle olduğunu sanmıyorum,” dedi Beatrice usulca. “Oldukça durgundu, o eski neşeli halinden eser yoktu.”

Başını kaldırdığında Jeremy’nin gözlerinin kapalı olduğunu gördü, yüzü yorgundu. Ayağa kalkmak için fincanını bıraktı ama Jeremy onun baktığını fark etmiş gibi gözlerini açtı.

Gözlerini kırıştırarak suratını astı. “Nate Graham’ın o tür erkeklerden olmadığını düşünmüştüm. Bir metres buldu ve onunla ortalıkta gösteriş yapıyor, değil mi?”

Beatrice tereddüt etti ama onun bu zayıf anını görmeme oyununu oynamaya karar verdi. “Lottie başka bir kadından bah-

setmedi. Olduğunu da sanmıyorum. Bay Graham'ın onu kanık-sadığını, yerinde herhangi bir kadının da olabileceğini söyledi. İtiraf ederim ki ben..."

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" diye sordu Jeremy usulca.

Beatrice kafasını sallamakla yetindi.

"Ne yazık ki erkekler büyük hayal kırıklıklarına sebep olabiliyorlar," dedi Jeremy. "Topraktan yaratılmış, sevdiklerimizin duygularını göz ardı eden yaratıklar. Bu nedenle de siz kadınların şefkatine çok güvenirsiniz, bize acımdan vazgeçip, alınıp bizi hep beraber terk etmeniz kaybolur gideriz, biliyorsun."

Beatrice onun bu oyununa güldü. "Sen öyle değilsin, Jeremy."

"Ama ikimizde benim diğer erkeklere pek benzemediğimi biliyoruz zaten Bea," diye terslendi. Beatrice cevap veremeden devam etti. "Lord Hope'la yasa tasarılarını konuştun mu?"

"Evet, konuya girdim," dedi usulca.

"Ne dedi?"

Başını iki yana salladı. "Şu an sadece unvanını geri almakla ilgileniyor ve diğer meseleleri düşünmek istemiyor."

"Ya." Jeremy kaşlarını çatarak fincanına baktı.

Beatrice hızla ekledi. "Adamlarından çok iyi bahsediyor, savaşta emri altında olanlardan, bu da beni davamızda bizi destekleyeceğine dair umutlandırıyor. Sorun onu harekete geçmeye ikna etmekte. Bunun için ne yapmam gerektiğini hâlâ bulamadım."

"Bence biraz bencil," diye mınıldandı Jeremy.

"Sanmıyorum," dedi Beatrice. "Bence değil. Sadece şu an kaybettiklerini geri almaya odaklanmış durumda ve başka bir şey düşünmüyor."

“Hınm. Sanırım eve döndüğümüzde eski askerler olarak hepimiz geride bıraktıklarımızı yeniden hayata geçirmeye uğraşıyoruz.” Jeremy’nin sesi gittikçe daha zayıf çıkıyordu. “Sorun şu, bazı şeyler bir kez kaybedilince geri alınamıyor. Bunu fark etmiş olup olmadığını gerçekten merak ediyorum.”

“Bilmiyorum.”

“Ne olursa olsun onunla kısa süre içinde konuşmalısın. Tasarı bir ay içinde Parlamento’da oylanacak. Zamanımız gittikçe azalıyor.” Jeremy yeniden gözlerini kapadı ve başını yastığa yasladı.

Beatrice dudaklarını ısırdı. “Yorgunsun. Gitmeliyim.”

“Hayır, gitme.” Gözlerini açtı, beyaz yastığın üzerinde masmavi duruyorlardı. “Yanımda olmanı çok seviyorum, bunu biliyorsun.”

“Ah Jeremy,” dedi, boğazı tıkanıyordu. “Ben...”

Aşağı koridorda bir şey çarptı.

Beatrice yatak odasının kapalı duran kapısına baktı. “Bu da ne...”

Aşağıdan bağrışmalar geldi, bir erkek bağırırken ayak sesleri yaklaşıyordu. “Onu göreceğim, lanet olsun sana! Çekil yolumdan!”

Ses Lord Hope’unkine benziyordu. Beatrice iskemlesinden doğruldu. “Bunu yapmış olabileceğine inanamıyorum...”

Sesler son hızla yaklaştı. Beatrice bir şeyler yapmazsa odaya dalacaktı. Beatrice koridora koşarak kapıyı arkasından sıkıca kapadı. Merdivene çıkan Lord Hope öfkeli bir boğaya benziyordu ve çok ciddiye. Putley peşindeydi, birkaç basamak gerideydi, perüğü yoktu ve Vikont’a yalvaran yüzünde korku vardı.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?” dedi Beatrice.

“Sevgilini bulduğumu,” diye kükredi ona doğru yürürken.

“Sevgilim yok!”

Reynaud bir adım yana kayarak onu geçmeye yeltenince Beatrice onunla aynı hareketi yaptı.

“Evine git,” diye tısladı. “Korkunç bir pislik gibi davranıyorsun.”

“Doğru dile getirdiniz, hanımefendi,” dedi Putley, Lord Hope’un arkasından bir yerlerden.

“Kes sesini, Putley!” diye bağırды Beatrice ve hemen ardından küçük bir çığlık attı çünkü Lord Hope onu kaldırıp yan tarafa koyarak oluşturduğu bariyeri aşmayı başarmıştı. “Ah, yapma!”

Çok geçti. Lord Hope kapıyı açarak odaya daldı ve donakaldı.

Beatrice, Jeremy’den gelen tıknefes kahkahayı duydu. “Lord Hope, değil mi?”

“Lanet olsun,” dedi Vikont.

“Ah, çekil yolumdan!” Beatrice onu sırtından itti.

Lord Hope mecburen yana çekildi.

Beatrice hızla yanından geçti. “İyi misin, Jeremy?”

“Oldukça iyiyim,” dedi Jeremy, rengi biraz yerine gelmişti ve heyecanlıydı. “Yıllardır böylesine bir heyecan yaşamamıştım.”

“Ve bu senin için hiç iyi değil.” Beatrice onun elini tutarak hâlâ kapının önünde durmakta olan Lord Hope’a baktı. Adam utanmış gibi yapma asaletine bile sahip değildi. “Burada ne yaptığını sanıyorsun?”

“Sana söyledim, seni aşk yuvanda bulmaya geldim. Görünüşe bakılırsa yanılmış olabilirim.” Rahat bir hareketle arkasındaki kapıyı tekmeleyerek kapadı.

“Olabilir mi?” Beatrice boştaki elini yumruk yaparak beline koydu. “İnanılmaz bir aptallık yaparak hem Jeremy’ye hem de bana hakaret ettin. Âşık olmadığımız aşikâr ve...”

“Bu o kadar da aşikâr değil,” diye hırladı Jeremy’nin çarşaf altında duran bacaklarının geri kalan kısmını süzerek. “Bacağını kaybeden ama diğer yeteneğini kaybetmemiş pek çok kişi...”

“İğrençleşme!” Beatrice artık bağınıyordu ve kendini kontrol edemiyordu. Buna nasıl cüret ederdi? Onun ne tür bir kadın olduğunu düşünüyordu? Onu aşağılamıştı!

Arkasından gelen Jeremy’nin boğulurmuş gibi çıkardığı sesleri duydu ve ona döndü.

Jeremy kahkahalarını tutmaya çalışıyordu ve pek başarılı olamıyordu.

“Ah, sen de mi?” dedi bunalmış bir şekilde ve ona bir bardak su uzattı.

“Teşekkür ederim, hayatım,” dedi Jeremy. “Ayrıca üzgünüm, tüm hemcinslerim için özür dilemem gerekiyor gibi hissediyorum.”

“Dilemelisin,” diye homurdandı Beatrice. “Hepinizin içi fesat.”

“Evet, biliyorum,” dedi alçakgönüllülükle. “Sen de bir azize gibi bize katlanıyorsun. Senden bir ricada bulunabilir miyim, hayatım?”

“Neymiş o?” diye sordu Beatrice hiç de asil olmayan bir tavırla.

“Gidip Putley’yle ilgilenebilir misin? Bunun yorucu bir görev olduğunu biliyorum ama ebeveynlerime bu olaydan bahsetmemesini tercih ederim.”

“Ah, pekâlâ.” Lord Hope’a baktı. “Ama seni burada *onunla* yalnız bırakmak zorunda kalacağım.”

“Biliyorum.”

Jeremy yüzüne o meleksi ifadesini takındı ama Beatrice buna kanmadı. “Vikont’la biraz sohbet etmiş olurum.”

“Hah,” dedi. Lord Hope’la yüz yüze gelene kadar ona yaklaştı, gerçi çenesini epeyce kaldırmak zorunda kalmıştı ve onu işaret parmağıyla göğsünden dürttü.

“Ah,” dedi Lord Hope.

“Onun kılına bile zarar verersen,” diye tısladı yüzüne Beatrice, “ya da gereksiz bir heyecana kapılmasına neden olursan, o aptal küpeyi kulağını yırtarak sökerim.”

Jeremy arkasından kahkahalara boğuldu ama Beatrice bir kez daha ona dönüp bakma zahmetine katlanmadı. Kapıyı arkasından kapadı ve ayaklarını yere vurarak Putley’yi aramaya başladı.

Erkekler!

Reynaud, Bayan Coming’in işaret parmağıyla oyduğu yeri ovaladı. “Özür dilerim.”

“Özür dilemen gereken kişi ben değilim,” dedi yataktaki adam gülmeye devam ederek. “Sana bir ipucu vereyim, en sevdiğin çiçek inci çiçeğidir.”

“Öyle mi?” Reynaud kuşkulu gözlerle kapıya baktı. Bir kadına çiçek vermeyeli asırlar olmuştu ama şu durumda bir kadından özür dilemenin en iyi yolu bu resmi İngiliz yöntemine başvurmak olabilirdi. Ama yoluna koyması gereken başka meseleler vardı. Yataktaki adama döndü. “Savaş yaraları mı?”

“Emsdorf’ta top atışı sonucunda uçtular,” dedi Oates. Yüzünün rengi çok ateşi varmış gibi iyice kızarmıştı. “1860 yılındaydı.”

Reynaud başıyla onayladı. Üzeri farklı boyut ve şekillerde ilaç kutularıyla dolu olan masanın yanına gitti. Yeryüzünde bir erkeğin kayıp bacağını yerine koyacak ilaç yoktu. “Sana benim Sömürgeler’de 28. Piyade Alayı’nda olduğumu söyledim mi?”

“Söyledi.” Başını yorulmuş gibi arkasına yasladı. “Ben 15. Hafif Süvari Alayı’ndaydım. Piyadelerden çok daha havalıydık, tabii atlarımız vurulana kadar.”

“Savaş insanların düşündüğü kadar romantik bir şey değil.”

Ordu hakkındaki gençlik romantizmini hatırladı. Bozulmuş yiyecekleri, yetersiz subayları ve yaşanan sıkıntıları gördüğü anda hepsi sona ermişti. Geride kalan kısmı da ilk çatışma da tükenmişti.

“Alayımız yeni kurulmuştu,” dedi Oates. “Daha çarpışma görmemiştik. Adamların çoğu o sırada Londra’da grev yüzünden orduya katılan terzilerdendi. Hiç şansımız yoktu.”

“Orada mı yenildiniz?”

Oates acı acı gülümsedi. “Ah, hayır. Düşmanı yendik. Sadece benim alayımın yüz yirmi beş kişi öldü, yüzün üzerinde atı da kaybettik ama çarpışmayı kazandık. İkinci hücumda yaralandım.”

“Üzgünüm.”

Oates omuz silkti. “Bunun savaşın bedeli olduğunu biliyorsun, belki benden çok daha fazla biliyorsun.”

“Bu konuyu tartışmayacağım. Başka bir mesele için geldim.” Reynaud yatağın yanındaki iskemleye oturdu. “Onun için ne ifade ediyorsun?”

Jeremy eğlenmiş gibi kaşlarını kaldırdı. “Adım Jeremy Oates, bu arada.”

Buna hiç gerek yoktu ama elini uzattı. “Reynaud St. Aubyn.”

Oates uzanan eli tutarak sıktı ve bir şeyler ararcasına Reynaud’nun gözlerinin içine baktı. Parmakları saman çöpü inceliğindeydi. “Memnum oldum.” İşin garip tarafı bu sözler kulağa son derece samimi geliyordu.

Reynaud elini geri çekti. “Sorumun cevabı?”

Oates hafifçe gülümsedi, yastığa dayanırken gözleri kapandı. “Çocukluk arkadaşınız. Onunla oturma odasında saklambaç oynardım, coğrafya dersine yardım ederdim ve ilk balosunda ona eşlik ettim.”

Diğer adamın sözleri Reynaud’nun göğüs kafesinde bir sızı hissetmesine sebep oldu. Bu belki de biraz önceki dürtülmenin sonradan çıkan acısıydı ama bunun kıskançlık olduğuna karar verdi.

Kıskançlık. Bunu daha önce hiç hissetmemiştir.

Doğru, bu sabah Bayan Corning’in, sevgilisine gitmek üzere evden ayrılmış olduğunu duyduğunda çok öfkelenmişti. Buraya son huzla gelerek onlarla yüzleşmek istemiş ve gerekirse adamı öldürmeyi bile planlamıştı ama bu arada kendi duygularını inceleme fırsatı olmamıştı. *Benim*, demişti içindeki dürtü ve ona göre hareket etmişti. Şu an o tepkisinin duygusal olduğunu fark etmek ise beklemediği bir şoktu.

“Onu seviyor musun?” diye sordu Reynaud.

“Evet,” dedi Oates. “Tüm kalbimle ama senin düşündüğün şekilde değil.”

Reynaud iskemlesinde kaykıldı, adamın neden bahsettiğini tam olarak anlamalıydı. “Açıkla.”

Oates gülümseyince Reynaud, hastalık izleri adamın yüzüne kazımadan önce ne kadar yakışıklı olduğunu gördü. “Beatrice kan bağımlı olan bir kız kardeşten çok daha kıymetlidir benim için.”

Reynaud gözlerini kıstı. Bu adam Bayan Corning’le ilişkisinin kardeşlik olduğunu söylüyordu ama aslında böyle bir bağları yoktu. O zaman ilişkileri nasıl söylediği kadar masum olabiliirdi?

“Yani bu olmasaydı bile onunla evlenmeyecektin, öyle mi?” Çenesiyle adamın kayıp bacaklarını işaret etti.

Çoğu insan buna alınırdı ama Oates sırttı. "Hayır. Beatrice evlilik fikrini birkaç kez gündeme getirdi ama evlenmeyecektim."

Bu hiç hoş bir cevap değildi. Reynaud doğruldu. "Ne?"

Oates daha da sırttı ve Reynaud oltayı yuttuğunu anladı.

"Ne tür bir oyun oynuyorsun?" diye hırladı Reynaud.

"Yaşam ölüm, sevgi ve nefret oyunu," dedi Oates usulca.

"Lafı geveliyorsun."

"Hayır." Sırtış o anda yok oldu. "Çok ciddiym. Ona sen bakacaksın."

"Ne?" Reynaud kaşlarını çatı. Bazen yatalaklar acılarını dindirmek için ilaç alır ve bu ilaçlar zihinlerini bulandırır. Oates da bu durumda mıydı?

"Bana ona bakacağına söz ver," dedi adam, sesi zayıf çıkıyordu ama orada iyi bir subayın verdiği emrin hayaleti vardı. "Beatrice özel bir kadındır, el üstünde tutulması gereken biri. Pratiklik maskesi takar ama onun altında çok romantik ve kırılgan bir yapıya sahiptir. Onun kalbini kırma. Onu sevip sevmediğini sormuyorum çünkü bunu senin bile bilip bilmediğinden emin değilim ama bana ona bakacağına dair söz ver. Hayatının her gününü mutlu geçirmesini sağla. Gerekirse hayatını onun önüne ser. Söz ver."

O anda Reynaud anladı. Duyguları onu önünde yatan gerçeklere karşı bile kör etmişti. Bunu daha önce başka erkeklerin de gözlerinde görmüştü ve ne anlama geldiğini biliyordu.

Samimiyetle konuştu. "Sevdiğim her şey üzerine ona iyi bakacağıma, koruyacağıma ve onu mutlu etmek için her şeyi yapacağıma dair söz veririm."

Oates başıyla onayladı. "Senden daha fazlasını isteyemem. Teşekkür ederim."

Buna nasıl cüret ederdi?

Beatrice, Jeremy'nin evinin ön kapısını açtı ve temiz hava ihtiyacını giderebilmek için dışarı çıktı. Putley'yi Lord Hope'un çirkin istilas1 konusunda susmaya razı etmişti ama adamın kuş-kularını hâlâ içine sindirememişt1. Ne kötü kuşkular dı onlar! Hem ona hem de Jeremy'ye hakaret etmişti. Ona ne zaman hafif bir kadın olduğu izlenimini vermişti? Ayrıca oraya gelip ona bunları söyleme hakkını nasıl kendinde bulmuştu?

Hem ısınmak hem de öfkesini çıkarmak için ayaklarını yere vurdu.

Sokağın aşağısında gezinen üç adam vardı, ikisi paçavraya dönmüş kahverengi ceketler giymişti, bir tanesi de daha uzun boylu ve siyah ceketliydi. Ayak seslerini duyan uzun boylu adam dönerek ona baktı. Sağ gözü göz çukurunun kenarına kaydığında Beatrice gözün bembeyaz olduğunu gördü. Beatrice bakışlarını hemen bu zavallı adamdan kaçırdı. İçeri girmeliydi ama hâlâ çok kızgındı. Lord Hope'u yeniden görmeden önce toparlanmak istiyordu. Böylelikle düşüncelerini daha düzgün bir şekilde dile getirebilecekti.

Bira fıçlarıyla dolu bir araba taş döşeli yolda tıngırdayarak ilerlemeye başlayınca adamlar arabacıya bağıarak bir şeyler söylediler.

Arkasındaki kapı öyle bir hızla açıldı ki Beatrice neredeyse evin içine düşüyordu. Güçlü eller onu yakaladı.

"Evin her yerinde seni aradım," dedi Lord Hope. "Dışarıda ne yapıyorsun?"

Beatrice çekilmeye yeltendi ama Reynaud, kollarını tutmava devam etti. "Hava almak istedim."

Reynaud inanmaz gözlerle ona bakarken Beatrice gür kırpıklarının o siyah gözleri nasıl güzel çevrelediğini fark etti.

“Bu soğukta mı?”

“Oldukça *ferahlatıcı* olduğunu düşünüyorum,” dedi kollarını veniden çekerek. “Beni bırakabilir misin?”

“Hayır,” diye mınıldandı onu basamaklardan aşağı inmesi için çevirerek, hâlâ bir kolunu sımsıkı tutuyordu.

“Ne var?” diye üsteledi Beatrice.

“Seni bırakmayacağım,” dedi Lord Hope. “Hiç.”

“Hiç komik değil.”

“Olmak zorunda da değil,” dedi adam onu çıldırtırcasına, sokağa inmişlerdi. “Şu lanet olası araba nerede?”

“Köşede, burada durabileceği yer yoktu. Beni bırakmamak konusunda dalga mı geçiyorsun?”

“Ben şaka yapmam.”

“Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey,” dedi Beatrice oldukça yüksek bir sesle. “Herkes şaka yapar, senin gibi espri anlayışı olmayan biri bile.”

Onu hâlâ tutmakta olduğu kolundan çekince Beatrice adamın göğsüne tosladı. Sertçe.

“Seni temin ederim ki,” diye tısladı yüzüne doğru, “bu...”

O sırada bir şey oldu. Beatrice arkasından itildiğini ve yan tarafından keskin bir darbe aldığını hissetti. Lord Hope’un elleri canını acıttırcasına kasıldı ve onun arkasına doğru öldürmek ister gibi baktığını gördü.

“Ne...” diye başladı Beatrice.

Lord Hope onu arkasına doğru itti, evin basamaklarını çıkmaya zorladı, bu arada iri bıçağını çıkarmıştı. “İçeri gir!”

Beatrice dehşet içinde sokakta gezinmekte olan üç adamın onun üzerine doğru gelmekte olduklarını gördü. Liderleri olan beyaz gözlü adam elinde bir bıçak tutuyordu ve bıçak kanlıydı.

Beatrice çığlık attı.

“İçeri gir!” diye bağırdı Lord Hope yeniden ve liderin üzerine atıldı.

İri adam kanlı bıçağını kaldırarak Vikont’a doğru savurdu. Lord Hope onun bileğini yakalayarak, saldırıyı savuştururken adamın karnına doğru hamle yaptı. Lider karnunu içine çekerek geriye doğru sıçradı, gömleği ve yeleği kesildi. Şapkasız ve kel olan ikinci adam kollarını arkadan Lord Hope’a sararak onun kollarını tuttu. Grubun lideri ona yeniden saldırmaya hazırlandı. Vikont homurdanarak sol kolunu tam zamanında kurtardı ve üzerine savrulan bıçağı sol koluyla durdurdu. Bıçak kolunu kesti ve sokağa ince bir çizgi halinde kan sıçradı.

Beatrice ağzını elleriyle kapatarak evin basamaklarına oturdu. Gözlerinin önünde siyah benekler uçuşuyordu.

Bir adam çığlık atınca başını kaldırıp baktı.

Kel adam yere düşmüş, kanlar akan karnunu tutuyordu. Lord Hope yeniden lidere saldırırken üçüncü adam elindeki hançeri onun arkasında havaya kaldırmıştı.

Beatrice onu uyarmak için çığlık atmak istedi ama başaramadı. Sanki bir kâbusun içindeydi. Boğazı uğraşıyordu ama ses çıkmıyordu. Sadece dehşet içinde olanları seyredebiliyordu.

Bıçak aşağı indi ama lider, Lord Hope’un vahşi atağıyla gerilemişti ve Vikont da onunla birlikte o tarafa doğru ilerlediği için bıçak hedefi bulmadı. Lord Hope yakaladığı lideri kendisiyle birlikte sürükleyerek o tarafa döndü ve adamı arkasındaki saldırganın önüne itti. İki adam birbirine çarparak yere devrildi.

Liderin başına aldığı ağır yaradan kanlar akmaya başladı, kulağı kopmak üzereydi.

Lord Hope doğruldu ve yaralı tavşana doğru ilerleyen bir kurt gibi ölümcül bir şekilde yürüdü. Adamın önüne geldiğinde yüzünde vahşi ve mutlu bir sırıtış vardı.

İri bıçağını kaldırdı, artık o da kanlıydı. Dişleri koyu renkli tenine tezat oluşturarak pırl pırl parlıyordu. Yerdeki adamlar bile ondan daha medeni görünüyordu.

Ve her şey başladığı hızla sona erdi. Grubun lideri olan adam ve arkadaşı ayağa fırladı, yaralı adamı da aldılar, sonra da sokağın diğer tarafına doğru kaçtılar, ağır bir arabayı çekmekte olan bir atın burnunun dibinden geçmişlerdi. Lord Hope onları kovalayacakmış gibi bir adım attıktan sonra durdu. Bıçağını nefretle kınuna soktu. Beatrice'e döndü, gözlerinde hâlâ vahşet vardı ama Beatrice onun sadece kanamakta olan sol kolunu görebiliyordu.

"Neden eve girmedin?" diye sordu Reynaud.

Beatrice sersemlemiş bir şekilde ona baktı. "Ne?"

"Sana bir emir verdim. Neden onu uygulamadın?"

Beatrice sadece onun yarasını düşünebiliyordu. Onun elini tutabilmek için sağ elini kaldırdı. Ama bir terslik vardı. Eli zaten kan içindeydi.

"Beatrice!"

Kafası karışmış bir şekilde eline bakarak kaşlarını çatı. "Ah, kan."

Dünya dönmeye başladı, sonrasını hatırlamıyordu.

Dokuzuncu Bölüm

Genç kadın, "Ben Prenses Huzur," dedi Uzun Kılıç onu yere bırakırken. "Babam bu toprakların kralıdır ama yakınlardaki dağlarda yaşayan kötü bir cadı var. Cadı, babam ona her yıl haraç ödemezse babamı ve krallığını yok edeceğini söyledi. Babam geçen yıl bu haracı verdi ama bu yıl bunu yapmayı reddetti. Cadı bu ejderhayı babamı kaçıırıp ona götürmesi için gönderdi. Ben babamı kurtarmak için şövalyelerle at sürdüm ama ejderha gelip benim dışımda herkesi öldürdü."

Prenses elini Uzun Kılıç'ın koluna koydu. "Eğer onu kurtaramazsam cadı yarın babamı öldürecek. Bana yardım eder misin?"

Uzun Kılıç ölü ejderhaya koluna konan beyaz ele ve en son Prenses Huzur'un deniz mavisi gözlerine baktı, kız yeniden konuşmaya başlamadan önce kararını vermişti. "Sanı yardım edeceğim..."

Uzun Kılıç'tan

“Beatrice!” diye bağırdı Reynaud yeniden, duymadığının farkındaydı.

Basamaklarda sol yanının üzerine düşerek bayılmıştı. Sağ tarafında, sırtına doğru bir yumruk büyüklüğünde kan lekesi vardı, bu görüntü genç adamın mantıksız bir dehşete kapılmasına sebep oldu. Savaşta çok daha fazla kan görmüştü. Çok daha vahim yaralar, kolları, bacakları kopanlar, havaya uçanlar görmüştü ama sükûnetini hiç kaybetmemişti. Fakat şimdi genç kadına uzanırken elleri titriyordu. Islak kumaşın parmaklarına değişini hissediyordu; kan eteğine kadar gelmişti. Genç adam bir an Beatrice’in ölmesinden korkarak donakaldı. *Kahverengi gözleri kan maskesinin ardından cansız bir şekilde ona bakıyordu. Çok geç kalmıştı.*

Hayır. Hayır, bu kadın ölemezdi. Buna izin vermeyecekti.

Onu göğsüne bastırarak arabanın bulunduğunu söylediği köşeye doğru döndü. Bu bölgeye hiç güvenmiyordu; saldırganlar her kimse onun buraya geleceğini biliyorlardı. Onu bir an önce buradan uzaklaştırmalıydı. Onu kendi evine götürmeliydi. Orada onu koruyabilir, iyileştirebilir, güvende tutabilirdi. Evlerin önünden koşarak geçti, yüreği göğüs kafesinden fırlayacak gibiydi. Beatrice inleyerek yeleğine yapıştı ama gözlerini açmadı.

İşte orada! Köşeyi döner dönmez Blanchard arabasını gördü ve ona doğru koşmaya başladı, bu arada bağırarak arabacıya emir veriyordu. Adamın gözlerinin irileşmesini, uşağın yüzünde beliren korkuyu gördü ve basamağın konmasını beklemeden arabanın içine atladı.

“Yürü!” diye bağırdı ve araba harekete geçti, arabacı atlara bağınıyordu.

Onu kucakına yatırarak yüzüne baktı. Bembeyazdı, bugüne kadar hiç dikkatini çekmemiş olan çilleri ortaya çıkmıştı. Tanrım,

bunun olmasına izin vermeyecekti. Gözünün önüne düşmüş olan saçları çekti ama eli kanlıydı, onun alınına da kan bulaştırdı. Lanet olsun. Yarasının ne durumda olduğuna bakmalıydı.

Reynaud elini ceketinin altına uzattı ve bıçağına ulaştı. Köşeyi dönen araba sallandı, ayaklarını ve dirseklerini kullanarak kendini daha sağlam bir konuma aldı. Dikkatle elbiseyi, korseyi ve iç elbisesini kalçasından koltuk altına kadar önden ve arkadan kesti. Kumaşları aradan çekti ve yarayı gördü. Gövdesinin yanından sırtına doğru yaklaşık beş santimlik ince bir kesikti, o beyaz, düzgün cildinin üzerinde çok çirkin duruyordu. Saldırgan Reynaud'yu hedeflemiş ama darbe ona denk gelmişti, Beatrice yanlışlıkla da olsa ona kalkan olmuştu. Kan kıpkırmızı bir şekilde akmaya devam ediyordu. Kumaş yapışmıştı, onu çektiği anda yaranın yeniden açılmasına sebep olmuştu.

Usulca küfrederek iç eteğinden bir parça kumaş kesti ve yaranın üzerine bastırdı. Diğer kolunu omuzlarına sararak onu iyice kendine çekti, başı çenesinin altındaydı. Genç kadın kollarının arasında çok küçük ve yumuşacıktı, karın kumaşın arasından süzülerek parmaklarını ıslattığını hissedebiliyordu.

"Dayan," diye fısıldadı Reynaud.

Dışarıda diğer atlar ve dükkânlar arasından hızla geçiyorlardı, vakit kaybetmiyorlardı ama hâlâ eve varamamışlardı. Arabacı bağırarak bir şeyler söyledi ve araba son hızla savruldu. Reynaud oturduğu yerde kayarak bedenini arabanın kenarına sertçe çarparken kendini Beatrice'e yastık yapmaya çalıştı.

Beatrice inledi.

"Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun." Onun açık renkli saçlarını alından çekerek dudaklarını bastırdı ve fısıldadı. "Dayan. Lütfen, dayan."

Araba durdu, uşak kapıyı açtığında Reynaud, Beatrice'i kucağına almış duruyordu.

"Arkanı dön!" diye bağırdı ağzı açık kalan adama.

Reynaud arabadan indi, Beatrice'in neredeyse beline kadar çıplak olduğunun farkındaydı. Kâhya kapıyı açtığı anda basamakları koşarak çıktı.

"Doktor çağır," dedi şaşkın kâhyaya. "Bayan Corning'in odasına bir an önce sıcak su ve sargı bezi getirin."

Basamakları çıkmaya başladı ama aşağı inmekte olan St. Aubyn yolunu kesti.

"Beatrice!" Yaşlı adamın doğal olarak kırmızı olan yüzü bir anda soldu. "Yeğenime ne yaptın?"

"Bıçaklandı," diye cevap verdi Reynaud. Yaşlı adamın sesindeki endişe onu itekleyerek geçmesine engel olmuştu. "Ben yapmadım."

"Ulu Tanrım!"

"Çekil de geçeyim."

St. Aubyn geri çekildi, Reynaud onun yanından geçerek basamakları hızla çıktı. Beatrice'in odası iki kat yukarıdaydı. Reynaud genç kadının amcasının soluklarının arkasından geldiğini duya biliyordu. Odaya vardığında kapı açıktı ve Beatrice'in hizmetçisi çarşafı düzeltiyordu.

"Tanrım, merhamet et," diye mınıldandı kadın. Becerikli görünen, kısa boyu, kızıl saçlı ve sağlam yapılı biriydi.

"Hanımın bıçaklandı," dedi Reynaud ona. "Bana elbisesini çıkarmamda yardımcı ol."

"Hey, buraya bak!" diye püskürdü St. Aubyn kapıdan. "Bunu yapamazsın!"

“Kanaması var,” dedi Reynaud kısık sesle. “Hizmetçi işini yaparken sargıyı tutabilirim. Yoksa yeğenin namusunu korumak uğruna kanamadan ölmesini mi tercih edersin?”

St. Aubyn yutkundu ama bir şey söylemedi, gözleri Beatrice’in yüzüne kenetlenmişti.

Reynaud başıyla hizmetçiye başlamasını bildirdi, St. Aubyn söylenerek arkasını döndü ve kadın, Beatrice’in elbisesini çıkarmaya başladığında kapıyı kapadı. Bir beyefendi bakışlarını başka tarafa çevirirdi ama Reynaud uzun zamandır bir beyefendi değildi. Hizmetçi, Beatrice’i soyarken izlemeye devam etti. Göğüsleri dolgun ve yuvarlaklı, meme uçları pembeydi. Hizmetçi eteği bacaklarından aşağı indirirken o güzel üçgenine sahiplenerek baktı, son derece incinmeye açık, son derece tatlı ve sarı tüylerle kaplıydı. Bu onun kadınıydı ve onu korumayı başaramamıştı. Hizmetçi örtüyü Beatrice’in göğüslerinin üzerine kadar çekti, bir yanını Reynaud’nun artık sırsıklam olmuş bezi rahatlıkla bastırmaya devam edebilmesi için açık bırakmıştı.

“Bu lanet olası doktor nerede?” diye homurdandı.

Hizmetçi onunla uğraşırken Beatrice’in dudaklarından çıt bile çıkmamıştı. Çok derin bir uykundaydı.

“Şömineyi alevlendir,” diye emretti hizmetçiye.

“Peki, Lordum.” Kadın hızla şömineye giderek oradaki közlerin üzerine kömür doldurdu.

“Adın ne?” diye sordu Reynaud kadına, yatağın yanına geri döndüğünde, bir şekilde dikkatini bir şeye vermeliydi.

“Quick, Lordum,” dedi kadın.

“Ne kadar zamandır hanımınla birlikteisin?” Kafası hiç durmadan çalışıyordu, cam kavanozda dönüp duran bir fare gibiydi.

Doktor neredeydi? Ne kadar kan kaybetmişti? Kanaması durmuş muydu?

“Sekiz yıldır, Lordum,” diye cevap verdi Quick. “Sosyeteye tanıtıldığından beri Bayan Coming’le birlikteyim.”

“Oldukça uzun bir zaman,” dedi genç adam dalgın bir sesle. Uzanarak elini Beatrice’in yanağına dokundurdu. Hâlâ sıcaktı. Hâlâ yaşıyordu.

“Evet, Lordum,” diye fısıldadı hizmetçi. “O çok nazık bir hanımdır.”

Kapı açıldı ve birkaç uşak ellerinde sıcak su ve sargı beziyle içeri girdi. Bir tanesi Henry’ydi ve bilinçsiz bir şekilde yatmakta olan hanımını görünce dondu.

“Doktora haber gönderildi mi?” diye sordu ona Reynaud.

“Evet, Lordum,” diye cevapladı Henry. “Hemen adam yollandı ve Lord Blanchard aşağıda onu bekliyor.”

Reynaud başıyla onayladı. “Bana yeni bir bez verin.”

“İyileşecek mi Lordum?” diye sordu Henry bezi verirken.

“Tanrım, öyle umuyorum,” dedi Reynaud.

İç eteğinden kesmiş olduğu parçayı yeni bezle değiştirdi. Yara daha az kanıyordu. Bu iyiydi. Gözlerini yumdu. Hâlâ dua etmeye inansaydı dizlerinin üzerine çökmüş olurdu.

Merdivenden gelen gürültü başını kaldırmasına sebep oldu. Gri peruklu, uzun boylu, ince bir adam peşinde St. Aubyn’le birlikte odaya girdi. Doktor, Beatrice’i süzdükten sonra Reynaud’ya döndü.

“O nasıl?”

“Bayıldığından bu yana hiç uyanmadı,” dedi Reynaud. “Ama kanaması yavaşladı.”

“Güzel. Güzel. Bana bıçak yarası olduğu söylendi.” Doktor bir adım yaklaştı. “Bakabilir miyim?”

Reynaud sargı bezini bıraktı, doktor onu bulunduğu yerden kaldırken mırıldanmaya başladı. “Evet. Evet, görüyorum. Sadece birkaç santim ve derin değil. Güzel. Onu uyurken kapatacağız. Bana su getirin.”

Henry bu sözleri duyar duymaz leğeni getirdi.

Reynaud doktora yer açmak için ayağa kalktı, kendini işe yaramaz hissediyordu.

Doktor yaraya su attı ve kanı temizledi. “Dikiş atmak için görmem lazım.” Çantasından iğne ve ipliği çıkarmıştı bile. “İki ucu birleştirebilir misin?” diye sordu hizmetçiye.

Kadının yüzü soldu.

“Ben yaparım,” diye mırıldandı Reynaud. Usulca yarayı iki yandan itti.

“Ah. Güzel.” Doktor iğneyi Beatrice’in tenine batırdı.

Reynaud iğnenin etrafı kanlanınca irkildi. Beatrice inledi.

“Acele et,” diye fısıldadı doktora. Beatrice’in acı çektiğini görmek onu dağıtmıştı.

“Acele zarar getirir,” diye mırıldandı doktor kanlı ipliği dikkatle çekerken. Sonra iğneyi ikinci kez batırdı.

“Tanrım,” diye mırıldandı St. Aubyn.

Reynaud başını kaldırıp baktı. Unvan hursuzunun yüzü solgundu, hayatında ilk kez adama acıdı. St. Aubyn yeğeninin derdine düşüp hasta olmuş gibi duruyordu.

Reynaud yeniden başını indirerek doktorun iğnesinin o nazik ete bir kez daha girişini seyretti. “Burada bu kadar çok insan olmasına gerek yok. Kont ve Quick dışındakiler gidebilir.”

Ayaklar kapıya doğru ilerledi.

“Tam olarak kapanması için bir dikiş daha atmam gerekiyor,” dedi doktor.

Beatrice yeniden inledi.

“Omuzlarını tutabilir misin?” dedi Reynaud hizmetçiye. “Kıpırdanmasına izin verme.”

“Evet, Lordum.” Kadın yatağın başucuna gitti.

Doktor ipi özenle ve yavaşça düğümledi. Reynaud onun ellerine baktı, içinden acele etmesi için dua ediyordu.

“Tamamdır,” dedi doktor sonunda ve ipi kesti.

“Tanrı’ya şükür.” Reynaud yüzünün terlemiş olduğunu hissetti.

“Şimdi onu sargılayacağız,” dedi doktor, “sonrası Tanrı’nın ellerinde.”

Reynaud başını sallayarak ayağa kalktı ve doktorun işini yapmasını izledi. Adam çantasından bir kanşım çıkardı ve hasta uyandığında nasıl içirileceğine dair talimatlar verdi, sonra da geldiği gibi süratle oradan ayrıldı. Gaspçı onu izledi, muhtemelen kapıya kadar geçirecekti. Reynaud, Quick’e döndü.

“Onu biraz rahatlatalım.”

Hizmetçi başıyla onayladı ve temiz suyla dolu yeni bir leğen getirdi. Reynaud, Beatrice’in yüzünü serinletirken o da yaranın etrafını temizledi. Hâlâ uyanmamıştı, Reynaud saçındaki tokaları çıkarıp saçlarını yastığın üzerine dağıtırken kaşlarını çattı. En azından artık acı çekiyormuş gibi durmuyordu.

“Lordum, hanımım artık rahat,” dedi Quick. “Ben burada onunla kalabilirim...”

“Hayır,” diye hızla sözünü kesti kadının. “Ben kalacağım. Lütfen bizi yalnız bırak.”

Hizmetçi bir an kararsız kaldı ama Reynaud ona bakınca reverans yaptı ve odadan çıkarak kapıyı arkasından kapadı.

Reynaud bıçağını kınından çıkardı ve komodinin üzerine koydu. Peruğunu çıkararak iskemleye bıraktı. Çizmelerini de çıkardıktan sonra yatağa çıktı. Yaralı olmayan tarafına uzanarak Beatrice'i özenle kendine doğru çekti.

Çaresizlik içinde yüzüne gelen saçları itti. Gücünün ve kararlılığının şu ana hiçbir faydası yoktu. Her şey Beatrice'e ve onun gücüne bağlıydı.

"Uyan sevgilim," diye fısıldadı saçlarının arasından. "Tanım, lütfen uyan."

Yanında sıcak bir şey vardı. İri, sıcak ve yanında yatması çok güzel olan bir şey. Beatrice burnunu o sıcaklığa daha da yaklaştırmak isteyerek kaykıldı. Ama canı acıdı. "Of."

"Kıpırdama."

O derin sesi duyunca gözleri son hızla açıldı ve bir an o yoğun kirpiklerin çerçevelediği siyah gözlere bakakaldı. Çok güzel kirpikleri vardı; neredeyse kıskanacaktı. Bir *erkek* neden böyle güzel...

Bu düşünceyle kafası bir anda durdu, sonra düşüncelerini dikkatle yeniden gözden geçirdi. Bir *erkek*...

Beatrice gözlerini kırıştırarak Lord Hope'a baktı. "Yatağında ne yapıyorsun?"

"Sana bakıyorum."

Sözleri yumuşaktı ama yüzü değildi. Beatrice tembel gözlerle onu seyretti, her nedense yataktan kalkamayacak kadar vıngıncı Reynaud peruğunu çıkarmıştı, kesilmiş olan saçları yüzündeki

sakallardan biraz daha uzundu. Başının üzerinde parlıyorlardı. Onlara dokunmak istedi, yumuşak mı sert mi merak ediyordu. Üç kuş sağ gözünün etrafında uçuyordu, birbirlerine çok benziyorlardı ama aynı değillerdi. Ve o gece karası gözleri ona bakıyordu, kaşları endişeliymiş gibi çatılmıştı.

“Neden bana bakma gereği hissettin?” diye fısıldadı genç kadın.

“Yaralandın,” dedi Reynaud. “Benim hatamdı.”

“Nasıl?”

“Jeremy Oates’un evinin önünde üç suikastçı vardı.”

Beatrice bembeyaz gözlü adamı ve yanında dolanan diğer iki kişiyi hatırladı. “Neden? Neden oradaydılar?”

“Beni öldürmek için,” dedi genç adam acı bir ifadeyle.

Beatrice elini uzatarak kuş dövmelerini okşadı. “Neden birileri seni öldürmeye çalışıyor? Biliyor musun?”

Beatrice’in dokunuşuyla gözlerini kapadı. “Hayır, bilmiyorum. Vale geçmişimizden biri olduğunu düşünüyor.”

“Anlamıyorum.” Eli aşağı düştü.

“Ben de.” Parlak siyah gözlerini açtı. “Bildiğim tek şey benim hatam yüzünden yaralandığın.”

Beatrice kaşlarını çattı, kafası hâlâ karmakarışık. “Ama neden senin hatan olduğunu düşünüyorsun?”

“Seni korumayı başaramadım.”

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Bu senin işin mi? Beni korumak.”

“Evet,” dedi. “Öyle.”

Ve başını yavaşça onunkine doğru eğdi. Beatrice onun yaklaşmasını izledi, kuşlar daha da yaklaştı ve *beni öpecek*, diye düşündü.

Genç adam onu öptü.

Dudakları düşündüğünden çok daha yumuşaktı. Dudaklarının üzerinde son derece nazik ama kararlı geziniyordu. Onu daha önce de öpmüştü ama o çok hızlıydı ve duygularını özümsemesi mümkün olmamıştı. Bu kez yapabiliyordu. Sakalları yanaklarını örseledi ama Beatrice umursamadı. Dudaklarının verdiği hazda, boynunun erkeksi kokusunda kaybolmuştu ve öpüşmeye devam ettikçe nefesi hızlanıyordu. Dilini tembel tembel dudaklarının üzerinde gezdirdi, Beatrice öylesine büyülendi ki dudaklarını aralayarak dilin ağzına girmesine izin verdi. O ağzını araştırmaya başladığında erkek tadını alarak inledi, usulca, minicik ama bu Reynaud'nun geri çekilmesine yetti.

"Canımı yakıyorum," dedi kaşlarını çatarak.

"Hayır," dedi Beatrice ama geç kalmıştı.

Reynaud yataktan kalktı, büyümlü dudaklarını ve muhteşem sıcaklığını da beraberinde götürdü.

Beatrice dudaklarını sarkıttı.

"Sana hizmetçini göndereceğim," dedi çizmelerini giyerken.

"Bir şey ister misin? Çay? Çorba?"

"Çay isterim," diye cevap verdi. Pencereye baktı ama perdeler kapalıydı. "Saat kaç?"

"Gece," dedi. "Gün boyunca uyudun."

"Öyle mi yaptım?" Sabahı hatırlayıp sonra karanlık oluncaya kadar yaşanan hiçbir şeyi hatırlamamak ne garipti. Bu fikir aklını başına getirdi. "Yaralanmışsın!"

Reynaud dönüp ona baktı. "Ne?"

"Kolun. Adamlardan birinin kolunu kestiğini gördüm "

“Bu mu?” Ceketinin kolunu sıvayarak parçalanmış ve pas rengini almış olan gömleğini ortaya çıkardı.

“Evet, o!” Beatrice doğrulmak için debelenmeye başladı. “Neden onu da doktora göstermedin?”

Reynaud onu usulca yatağa bastırdı. “Çünkü önemli bir şey değil.”

“Senin için olmayabilir...”

“Sus.” Bakışları ateşliydi. “Oldukça stresli bir gün geçirdin ve yaran acıyor olmalı. Şimdi dinlen, düzgün bir şekilde giyin-
diğinde seni yeniden görmeye geleceğim.”

Odadan emin adımlarla çıktı.

Düzgün şekilde giyinmek mi? Beatrice önce kaşlarını çatı ve sonra çarşafın altında tek parça bile giysinın olmadığını fark etti.

Aman Tanrım.

Reynaud, Vale’ın evine gidip kapıyı vurmaya başladığında saat onu geçiyordu. Vale sosyal bir toplantıya gittiyse eve dönmesi için oldukça erken bir saat, evinde nadir sakin gecelerinden birini geçirmeye karar verdiyse de çok geç bir saatti. Reynaud yine de kapıyı vurmaya devam etti. Şu an görebildiği kadarıyla Vale tek müttefikiydi ve ona ihtiyacı vardı.

Kapı açıldı ve durumu hiç onaylamayan kâhyanın yüzü görüldü, bu ifade kapıyı vuran beyefendinin kim olduğunu anlayınca hafifçe değişti.

“Efendim?”

Reynaud adamı omuzlayarak geçti. Lanet olsun, basamakta bir dilenci gibi durmaya devam etmeyecekti. “Vikont evde mi?”

Kâhyanın kaşları indi. "Lord ve Leydi Vale bu akşam ziyaret kabul etmiyorlar. Eger..."

"Yarın falan yeniden gelmeyeceğim," diye araya girdi Reynaud. "Ya gidip onu her neredeyse oradan kaldırıp getirirsin ya da ben kendim gidip bulurum."

Kâhya kendini toparlayarak burnunu çekti. "Oturma odasında bekleyebilirsiniz, Lordum."

Reynaud kendisine gösterilen odaya gitti ve sonraki on dakikayı odayı bir baştan bir başa adımlayarak geçirdi. Tam bu işi bırakıp Vale'ı bulmak üzere yola çıkacakken kapı açıldı.

Vale esneyerek içeri girdi, beline bir peştamal sarmıştı. "Ölmediğin için çok mutluyum dostum ama gecelerimi evimde karımla geçirmek konusunda gerçekten kararlıyım."

"Bu önemli."

"Evlilikteki uyum da öyle." Vale üzeri sürahi ve bardaklarla dolu olan tepsiye doğru gitti. Bir şişeyi eline aldı. "Şarap?"

"Beatrice bu sabah bıçaklandı."

Vale durdu, şişe hâlâ elindeydi. "Beatrice mi?"

Reynaud elini sabırsızlıkla salladı. "Bayan Corning. Bana düzenlenmiş bir suikastta arada kaldı."

"Ulu Tanrım," dedi Vale usulca. "İyi mi?"

"Bayıldı ve fazlasıyla kan kaybetti," diye mınıldandı Reynaud, Beatrice'in düzgün teninin üzerindeki vahşi yara hâlâ gözlerinin önündeydi. "Yaklaşık bir saat önce uyandı ve iyi gibi görünüyordu."

"Tanrı'ya şükür." Vale bir kadehe şarap koydu ve koca bir yudum aldı. "Bu kuzen Beatrice'le ne kadar yakın akrabasın?"

Reynaud ona baktı. "O kadar yakın değil."

“Duyduğuma sevindim.” Vale yastıklı koltuklardan birine çöktü. “Umarım bir an önce tamamıyla iyileşir de sen de ona evlenme teklifi edersin. Çünkü sana şimdiden söyleyeyim, evlilik gerçekten de kutsal bir mutluluk. Yeterli sağduyu ve biraz da yatak becerisine sahip olan her erkeğin çok hoşlanacağı bir şey.”

“Bu fikrin için teşekkür ederim,” diye hırladı Reynaud.

Vale bardağını salladı. “Hiç önemli değil. Yatak odasında bir hanıma karşı nasıl davranılır unutmadın, değil mi?”

“Ah, Tanrı aşkına!”

“Yıllardır rafine toplumun dışında yaşıyorsun. Sana birkaç öğüt verebilirim, ihtiyacın olacak.”

Reynaud’nun gözleri kısıldı. “Bu sözleri on yedi yaşındayken kızgın bir fahişenin elinden kurtardığım adam mı söylüyor?”

“Tanrım, ben o olayı unutmuştum.”

“Ben unutmadım,” diye mırıldandı Reynaud. “Muhabbet tellalı son derece iri bir kabadayıydı.”

“Tamam ama orada kadının tartışma sebebi ona bedelinin üç katını ödemeyi reddetmiş olmamdı, yataktaki becerilerim değil,” diye belirtti Vale. “On yedi yaşındayken bile sana bir ya da iki numara gösterebilirdim...”

“Jasper,” diye homurdanarak onu uyardı Reynaud.

Vale bardağının ardına saklanarak sırttı, onu indirdiğinde ciddiyetini kazanmıştı. “Suikastçılar kimlerdi?”

Reynaud da kendini bir koltuğa fırlattı. “Üç serseri, çok yetenekli olmadıklarını düşünüyorum. Liderleri tek gözünün rengi kaçmış, şaşı bir adamdı.”

“Sahi mi?” Vale başını arkaya atarak tavana baktı. “Onu daha tanınabilir kılacak başka özellikleri yok mu?”

“Uzun boylu, hızlı ve bıçak kullanmayı biliyor.” Reynaud omuz silkti. “Korkarım söylenecek başka bir şey yok.”

“Saç rengi?”

“Kahverengi.”

“Ah.” Vale bir süre düşündü. “Munroe’ya bir mektup daha göndereceğim. Ona burada ihtiyacımız var.”

Reynaud kaşlarını çatı. “Bana yapılan bu saldırının yedi yıl önce olanlarla ilişkili olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Düşünüyorum.”

“Neden?”

“Bak şimdi.” Vale koltuğunda doğruldu, artık tembel bir aristokrat değil, son derece işini bilen zeki bir adamdı. “Spinner’s Falls haini konusunda çıkmaz bir sokağa düştüğümüze karar vermiştim ve sen eve döndün. Bir hafta içinde hayatına iki kez kast edildi. Bu sıradışı bir durum!”

“Hayatına eğlence kattığım için sevindim,” diye mınıldandı Reynaud.

Vale bu imayla ilgilenmedi. “Senin bir şekilde haini ortaya çıkaracak ya da onu savunmasız bırakacak bir şeyler bildiğinden iyice emin oldum.”

“Demek St. Aubyn’in bu suikastların ardındaki kişi olamayacağına karar verdin.” Reynaud da bu karara varmıştı ama Vale’in fikrini de duymak istiyordu.

Vale başını iki yana salladı. “Blanchard boşa sallayıp duran biri ama hayatına kastetmeyecek kadar beyne sahip. Adamdan hoşlanmadığını biliyorum ama onun bir suikastçı tutacak kadar onursuz biri olduğunu da sanmıyorum.”

Reynaud kaşlarını çatı. “Bu...”

“Ayrıca geçen gece insanlara verdiğin dedikodu fırsatından sonra Blanchard seni öldürme riskine neden girsin?”

Reynaud ateş saçan gözlerini arkadaşına çevirdi.

“Duygularını anlıyorum.” Vale omuz silkti. “Fakat o gece dans pistinde yaptığın antikalığın davana bir faydası olmayacağını sen de biliyorsun.”

“Blanchard’dan bahsediyorduk...”

Vale elini sallayarak sözünü kesti. “Blanchard konumuz değil. Spinner’s Falls hainine yaklaşıyoruz. Bunun nasıl olduğunu bilemiyorum ama sana yapılan suikastlara odaklanmalıyız. Munroe’yu da buraya getirebilirsek belki kafa kafaya verip bu işi çözebiliriz.”

“Çok güzel,” dedi Reynaud usulca. “Ama bir adam göndermemiz daha iyi olabilir. Bir atlı İskoçya’ya postadan daha önce varır. Yoksa kendin mi gitmeyi tercih edersin?”

“Bir mektup yazar ve bir atıyla göndeririz.” Vale ayağa fırladı ve mektubu o an yazmaya karar vermiş gibi masasını karıştırmaya başladı. “Şu ara Londra’dan ayrılmak istemiyorum.”

Reynaud ona meraklı gözlerle baktığında eski dostunun yanaklarının kızarmaya başladığını gördü.

“Karım, altıncı Vikont Vale’i bekliyor,” diye mırıldandı Vale. “Belki de çok saygıdeğer bir hanımefendiyi, benim için hangisi olduğu hiç önemli değil. Ben sadece el ve ayak parmakları tam olan ve babasına fazla benzemeyen bir bebek bekliyorum.”

Reynaud sırttı. “Tebrik ederim, dostum.”

“Evet, pekâlâ.” Vale boğazını temizledi. “Bu olanlar konusunda biraz endişeli, bu yüzden bu meseleyi mümkün olduğunca sakın halledeceğiz. Anlatabildim mi?”

“Elbette.” Reynaud kaşlarını çatı. Melisande son derece sağlıklı görünüyordu ama hamilelikte pek çok şey ters gidebilirdi.

“Bu arada,” dedi Vale konunun kapanmasına mutlu olmuş gibi, “Munroe’yu beklerken saldırganlarının kim olduğunu araştırmamızda yarar var. Londra oldukça büyük bir yer ama tutulacak çok fazla şaşı suikastçı olduğunu sanmıyorum.”

“Teşekkür ederim,” dedi Reynaud, yıllardan sonra ilk kez bir dostunun arkasında olduğunu hissediyordu.

Keşke Beatrice’i de güvende tutabilseydi.

“Bana bir hikâye anlat,” dedi Beatrice. Dört gündür yataktaydı ve inanılmaz derecede sıkılmıştı. Üzerinde rahat, günlük bir elbise vardı ve yastıklara dayanmış oturuyordu ama yine de bu yatağa hapsedilmişti.

“Ne çeşit bir hikâye?” dedi Lord Hope dalgın bir tavırla. Yatağın yanındaki iskemlede oturuyordu. Hesapta ona eşlik ediyordu ama elinde avukatlarından gelen bir yığın belge vardı ve onları okuyordu.

“Mesela bana bir kadınla ilk kez sevişme hikâyeni anlatabilirsin,” dedi sohbet olsun diye.

Bir sessizlik olunca Beatrice onun duymadığını düşündü ama Lord Hope bir süre sonra başını kaldırdı. Siyah gözleri parlıyordu, Beatrice onu *duyduğunu* anladı. “Hâlâ iyileşme sürecindesin, bu özel hikâyeyi başka bir zamana bırakmamız gerektiğini düşünüyorum.”

“Hayal kırıklığına uğradım,” dedi Beatrice cilveli bir sesle.

Lord Hope boğazını temizledi. “Belki seni eğlendirebilecek başka bir şey vardır.”

“Mesela?”

Omuz silkti. “Ordudaki hayatımı öğrenmek ister misin? Ya da Vale’la okulda yaptığımız şeyleri?”

Beatrice başını eğdi. “Bu hikâyeleri de bir ara dinlemek isterim ama şimdi Kızılderililerle geçirdiğin günleri dinlemek istiyorum.”

Lord Hope yeniden elindeki belgelere baktı, kaşları hafifçe çatılmıştı. “Sana zaten anlattım: Esir alındım ve köle oldum. Anlatılacak başka bir şey yok.”

Beatrice onu inceledi, konunun peşini bırakmanın doğru olacağını farkındaydı. Esir alınıp Kızılderili kampına götürülme hikâyesi bile dehşet vericiydi. Esaretinden bahsetmek istemediği ortadaydı. Ama hiçbir sebep yokken onun bir şekilde yalan söylediğini de hissediyordu. Bundan çok daha fazlası vardı. Yedi koca yıl. O portredeki gülün gençten acımasız bir adama dönüşmesini sağlayan şeyler. Bunu duymaya ve belki de Hope’un da ona bunları anlatmaya ihtiyacı vardı.

“Lütfen,” dedi usulca.

Bir an onu reddedeceğinden emindi. Sonra Hope kâğıtları indirdi. “Pekâlâ.”

“Teşekkür ederim.”

Hope bir süre uzaklara baktı. Sonra gözlerini kırıştırarak konuşmaya başladı. “Evet, pekâlâ. Gaho beni istiyordu çünkü ailesi için bir avcıya daha ihtiyacı vardı. Kızılderililerin ilginç bir geleneğini sana anlatmam gerekiyor. Savaş esirlerini ya da kaçakları alıp bir seremoniyle ailelerinin bir parçası yapıyorlar. Böylelikle ben de Gaho’nun oğullarından biri oldum.”

“Yani o senin üvey annen oldu, öyle mi?”

“Sadece teoride.” Reynaud’nun dudakları büküldü. “Aslında tam bir köleydim.”

“Ah.” Beatrice bunun onun gururuna büyük bir darbe vurmuş olduğunu yeniden düşündü. Bir vikont, Kraliyet Ordusu’nda bir subay bir köle olmuştu.

“Gaho bana oldukça iyi davrandı aslında.” Boş bakışlarla pencereden dışarı bakıyordu. “Bizim bazen savaş esirlerine davrandığımızdan daha iyi davrandığı kesin. Tabii bu arada öldürülmemiş olduğum için de mutluydum. Fakat sonuçta bir köleydim, hayatımı ben kontrol etmiyordum.”

Kısa bir süre sustu.

“Ne gibi görevlerin vardı?” diye sordu Beatrice.

“Avlanmak.” Beatrice’e baktı, dudağı seğirdi. “Bir süre sonra köyün bir zamanlar çok daha büyük olduğunu ama kabile nüfusunun bir hastalık sonrasında azalmış olduğunu anladım. Bir zamanlar kış boyunca bol miktarda et bulabilecek güçlü kuvvetli erkekler varken artık bir avuç adam kalmıştı. Gaho’nun kocası, Amca dediğimiz yaşlı bir adam ve Sastaretsi’yle birlikte ava çıkıyordum.”

Beatrice ürperdi. “Seni öldürmeye niyetlenen adamla birlikte ava çıkmak çok zor olmalı.”

“Hep arkamı kolluyordum.”

“Hiç kaçmaya çalışmadın mı?”

Elindeki belgelere baktı. “Sürekli olarak kaçmayı düşündüm. Her gece ellerimi bağlayıp beni bir kazık yardımıyla yere sabitlediklerinde hep o düğümleri açmanın bir yolunu aradım. Tırnaklarımı uzamıştı ama kısa bir süre sonra tek başıma kalırsam yaşama şansımın hiç olmadığını fark ettim. Etin zor bulunduğu, kabile-

nin açlıktan ölmenin sınırında olduğu kış mevsiminde olmazdı. O topraklar çok büyük ve vahşiydi. Kar insanın göğsüne kadar geliyordu. Fransız bölgesinin yüzlerce kilometre içindeydim.”

Beatrice bir kez daha ürperdi. “Şartlar çok çetinmiş.”

Başıyla onayladı. “O kadar soğuktu ki ava gittiğimizde kir-piklerim donuyordu.”

“Ne avlıyordunuz?”

“Ne bulursak onu,” dedi. “Geyik, rakun, sincap, ayı...”

“Ayı!” Burun kıvırdı. “Onu yemedin, değil mi?”

Hope güldü. “Alışmak zaman alıyor ama ah, evet...”

Kapı açılarak sözünü kesti. Quick çay tepsisiyle içeri girdi. “Size bir şeyler getirdim, hanımım.” Tepsiyi bıraktı. “Ah, size de bir not var, Lordum.”

Quick katlanmış kâğıdı Lord Hope’a uzattı.

Beatrice, Quick’ten çayını alırken onu izledi. Lord Hope kâğıdı okurken kaşlarını çatı ve sonra onu buruşturarak ateşe attı.

“Umarım kötü haber değildir,” dedi kısık sesle.

“Hayır. Endişelenecek bir şey değil.” İskemlesinden kalktı. “Aslında artık biraz dinlenmelisin. Ben birtakım işleri halletmek üzere dışarı çıkacağım.”

“Dört gündür dinleniyorum,” diye seslendi geniş sırtın arkasından.

Hope başını çevirerek hafifçe gülümsedi ve kapıyı arkasından kapadı.

Beatrice, “Yatmaktan yorulдум,” diye sızlandı Quick’e.

“Evet, hanımım ama Lord Hope bir ya da iki gün daha yatarmanız gerektiğini söylüyor.”

“Ne zamandan beri herkes onun sözünü dinlemeye başladı?” diye bir çocuk gibi söylendi Beatrice.

Quick bu soruyu hemen ciddiye aldı. “Sanırım Henry’nin yaralanmasının ardından bu sorumluluğu eline geçirdi, hanımum. Sonra siz yaralandığınızda da ne yapılması gerektiğini çok iyi biliyordunuz.” Hizmetçi omuz silkti. “Henüz resmî olarak kont olmadığını biliyorum ama ona kont değilmiş gibi davranmak oldukça zor.”

“Kontluk onun yaradılışında varmış gibi geliyor,” diye mırıldandı Beatrice.

Son hafta boyunca, tıbbi bakımını Lord Hope üstlenmişti. Ona gelen mektuplardan gördüğü ve uşaklarla yaptığı sohbetlerden anladığı kadarıyla değişik Blanchard mülk ve arazilerinden gelen raporları da o inceliyordu. Normal şartlarda amcasına götürülmesi gereken raporları.

Saldırıya uğradığı sabahın ardından Reggie amcayı hiç görmemişti ve şu an ne durumda olduğunu biraz da suçluluk duyarak merak ediyordu. Reggie amca ne kadar inkâr ederse etsin hayatı değişiyordu. Bu onun için zor olmalıydı. Beatrice’in de Lord Hope’un tarafında olduğunu düşündüğü günden bu yana daha da zor olduğu kesindi. Hâlbuki Beatrice ikisinin de yanındaydı... Tabii ona izin verdikleri sürece.

Beatrice iç çekti. Yatakta yatmaktan bıkmıştı, haberleri ya da olayları yaşamak yerine duymaktan da... “Ben kalkıyorum.”

Quick panikledi. “Lord Hope dedi ki...”

“Lord Hope benim efendim değil,” dedi Beatrice ukala bir tavırla ve çarşafı üzerinden attı. “Arabayı hazırlasınlar.”

Kırk beş dakika sonra Londra sokaklarında Jeremy'nin evine doğru ilerliyordu. Onu saldırı gününden bu yana görmemişti ve endişeleniyordu. Lottie her gün bir demet çiçek ve bir not göndermişti ama Jeremy'den hiç ses çıkmamıştı. Yaralandığını duymuş muydu?

Araba Jeremy'nin evine yaklaştığında hava gelecek olan yağmurun etkisiyle karardı. Beatrice arabadan indi ve kapıyı vurmak üzere koşarak merdiveni çıktı. Beklerken kara bulutlara bakarak Putley'nin biraz acele etmesi için dua etti.

Kapı açılır açılmaz onun yanından yürüyerek içeri girdi. "Tünaydın, Putley. Çok uzun kalmayacağım."

"Bir dakika, hanımefendi," diye inledi kâhya.

"Ah, yine mi Putley? Bunca zamandan sonra en azından beni tanıyormuş gibi yapamaz mısın?" Adama gülümsedi ama hemen ardından gülümsemesi yok oldu.

Kâhyanın yüzünden düşen bin parçaydı.

"Ne oldu?" diye fısıldadı.

"Üzgünüm," dedi adam ve hakikaten çok üzgündü.

Beatrice panikledi, göğsü daraldı. "Hayır. Beni içeri al. Bırak onu göreyim."

"Yapamam hanımefendi," dedi yaşlı kâhya. "Bay Oates öldü. Öldü ve gömüldü."

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

Onuncu Bölüm

Prenses Huzur'un atı ölmüştü, Uzun Kılıç'ın da atı yoktu.

Cadının inine yürüyerek gitmek zorundaydılar. Gün boyunca yürüdüler, Prenses oldukça zayıf ve ufak tefekti ama duraksamadı bile. Gece olduğunda cadının yaşadığı dağın eteğine geldiler. Karanlıkta onlara sadece ayın soluk ışığı rehberlik ediyordu ve o koca, kara dağa tırmandılar. Tuhaf canlılar karanlıkta oynadı, kuşlar karanlığın içinde acıyla öttü ama Uzun Kılıç ve Prenses yollarına devam etti. Şafağın ilk ışıkları görünmeye başladığında dağın zirvesine vardılar, cadının kalesinin önünde durdular...

Uzun Kılıç'tan

Reynaud, "Dışarı çıktı derken ne demek istiyorsun?" diye haşladı kâhyayı. İş toplantısından yeni dönmüş, antrede duruyordu.

Adam süklüm püklümdü ama yine de karşısında duracak cesarete sahipti. "Bayan Corning, Bay Oates'u ziyarete gideceğini söyledi, Lordum."

“Lanet olsun!” Reynaud arkasını döndü ve hızla kapıyı açtı. Seyis yamağı atını köşeye doğru götürüyordu. “Hey! Onu geri getir!”

Oğlan irkilerek başını kaldırdı, iri kısırağı çevirerek geri getirdi. Reynaud basamakları son hızla inip atına bindi ve onu dörtlüye sürmeye başladı. Bu öğleden sonra onunla odasında otururken gelen notu görmüştü. Jeremy Oates iki gün önce ölmüştü. Neden ailesinin bu notu göndermesi bu kadar uzun sürmüştü, bilemiyordu. Beatrice’in mektuplarını okuduğu için utanması gerektiğinin farkındaydı ama Beatrice’i o korkunç bıçaklanmanın ardından korumaya çalışıyordu. Arkadaşının ölüm haberini alıştır alıştır vermeyi planlamıştı. Ağlarken onu kollarının arasında tutmayı düşünmüştü. Lanet olsun! Şimdi onu el üstünde tutmaya dair tüm planları paramparça olmuştu. Atını daha da zorladı, arabaların ve yayaların arasından son hızla ilerliyordu.

Beş dakika sonra Oates’un evinin köşesini döndüğünde gördüğü ilk şey basamakların tepesinde duran Beatrice oldu, kimsesiz bir çocuk gibi etrafına bakınıyordu. Atından atlayarak dizginleri arabanın seyislerinden birinin eline tutuşturdu.

Sonra ağır hareketlerle basamaklardan çıktı. Bir yağmur damlası düştü ve ardından bir tufana dönüştü.

Anında sınırsız oldular.

Onu kollarının arasına aldı. “Eve gel, Beatrice.”

Beatrice başını kaldırıp ona baktı, yağmur gözyaşları gibi yanaklarından aşağı süzülüyordu. “Ölmüş.”

“Biliyorum,” diye mırıldandı genç adam.

“Nasıl?” diye sordu. “Nasıl ölebilir? Onu daha bir önceki gün gördüm ve iyiydi.”

“Eve gel.” Onu basamaklardan aşağı indirmeye başladı.
“Hâlâ hastasın.”

“Hayır!” Kolumu hızla çekti ve elinden kurtulmayı başarak genç adamı şaşırttı. “Hayır! Onu görmek istiyorum. Belki de yanıldılar. Ona bakmıyorlardı bile. Belki de o sadece... Sadece...” Sesi kesildi. Vahşi gözlerle etrafını inceledi. “Onu görmek istiyorum.”

Beatrice yeniden merdivenleri çıkmaya başladı.

Reynaud peşinden hızla ilerleyerek onu kucağına aldı. “Eve gitmen gerekiyor.”

“Hayır!” Kollarını sallayarak ona vurdu, kaza eseri ya da bilerek, bunu söylemek zordu. “Bırak beni! Bırak onu göreyim!”

Reynaud onunla daha fazla tartışmayacaktı. Islanarak kayganlaşmış merdivenden aşağı koşarak onu arabaya soktu.

“Eve!” diye bağırdı arabacıya arabaya girmeden önce.

Uşak kapıyı arkalarından kapadı ve araba yola koyuldu.

Kollarını Beatrice’e sardı, böylelikle dikişlerine zarar vermemesini sağlamaya çalışıyordu ama Beatrice karşı koymaktan vazgeçti. Bedeni derin hıçkırımlarla sarsılıyordu.

Yanağını onun ıslak saçlarına dayadı. “Üzgünüm.”

“Hiç adil değil,” diye hıçkırdı.

“Hayır, değil.”

“Çok gençti.”

“Evet.”

Reynaud genç kadının yanağını usulca okşayarak başını saçlarına yasladı ve ağlamaya devam etmesine izin verdi. Acısı kontrolsüz, çocukça ve asaletten yoksundu. Beatrice’in duygularını böylesine açık bir şekilde dışa vurması genç adamı etkilenmişti

Bu kadın gerçektir. Onun hak ettiği medeni İngiliz beyefendisi olmayabilirdi ama Beatrice onun istediği kadındır. Ona ihtiyaç duyuluyordu. Sıcak ve şefkatliydi ve *yuvaydı*.

Onu istiyordu.

Araba sonunda Blanchard evinin, *onun* evinin, önüne vardı, Beatrice'i kucakladı, basamaklardan çıktı ve atalarının gelinlerine yaptığı gibi onu eve soktu. Kâhyayı, uşakları, hizmetçileri geçti, hepsi ona ve ganimetine yolu açtılar.

"Kimse bizi rahatsız etmesin," dedi Beatrice'in odasına giden merdiveni çıkarken. Ana yatak odası, babası ve ondan önceki Blanchard Kontu'nun kullandığı oda, niyetlendiği şeyi yapmak için çok daha uygundu. Fakat şu unvan hırsızı o odayı kullanıyordu ve şu an fazla da bir önemi yoktu. Bu ikisinin arasındaydı ve kimseyi ilgilendirmezdi.

Beatrice'in odasına geldi ve içeri girdi. Hizmetçi oradaydı, dolabın önünde dolanıyordu.

"Bizi yalnız bırak," deyince kadın dışarı çıktı.

Beatrice'i yavaşça yatağın yanına bıraktı. Hâlâ yüzü genç adamın omzuna gömülmüştü ve bir bez bebek gibi hareketsizdi.

"Hayır," dedi Beatrice zayıf bir sesle, Reynaud neye itiraz ettiğini bilmiyordu. Muhtemelen Beatrice de bilmiyordu.

"Islaksın," dedi usulca. "Seni kurulamam lazım."

Reynaud elbisesinin ve korsesinin bağlarını açıp ıslak kuşağı üzerinden sıyrırken Beatrice itiraz etmeden öylece durdu. Reynaud bu işleri duygularına kapılmadan yapmayı başardı. Önemli olan onu ısıtmak ve yarasının açılıp açılmadığına bakmaktı. Onu soyduktan sonra dolaptan bir havlu aldı ve her yerini kuruladı. Teni beyaz ve şeftali rengiydi, düzgün ve çok güzeldi.

Tokalarını çıkardı ve saçlarını kuruladı, o ipeksi altın buklelerin parmaklarının arasında yeniden kıvrılışını izledi. Bu iş bittiğinde havlunun köşesini şifonyerin üzerinde duran leğendeki suyla ıslatarak yüzünü temizledi. Yanakları kızarmıştı, göz kapakları ve dudakları şişmişti. Onun en güzel halinde olmadığını biliyordu ama erkekliği bunu hiç de umursamıyordu. Odaya girdiği an erkekliği kabarmıştı.

Sonunda yatağın örtülerini açtı ve onu kucağına alarak yatırdıktan sonra ısınması için çarşafı üzerine çekti.

Ceketini çıkarıp yeleğinin düğmelerini açmaya başladığında Beatrice'in kaşları çatıldı.

“Ne yapıyorsun?” dedi usulca.

Beatrice'in göğsü ağrıyordu. Kalbi, ciğerleri ve göğüsleri aldığı her nefesle acıyordu. Dünyasının bir parçası yıkılmış gibiydi ve bir daha asla onarılmayacaktı. Jeremy ölmüştü. Ölmüştü ve Putley ona bu haberi verene kadar hiçbir şey bilmiyordu. Anlaması gerekmez miydi? Bu özel parçasının başka bir yere gidişini hissetmesi gerekmez miydi?

Bu düşünceyi ve acıyı aklından uzaklaştırdı ve başını kaldırıp Lord Hope'a baktı. Onu odasına çıkarmış ve soymuştu. Buna şaşırması gerekirdi ama şaşıracak hali yoktu. Lord Hope şimdi de kendi giysilerini çıkarmaya başlamıştı.

Ona biraz da merakla baktı. “Ne yapıyorsun?”

“Soyunuyorum,” dedi, mantıklıydı çünkü soyunuyordu.

Yeleği ile gömleğini çıkardı ve Beatrice izlemeye devam etti. Kollar güçlüydü ve güneşten kararmıştı. Kızılderililerle yaşarken gömlek giymiş miydi? Pantolonunun önünü açtı ve Beatrice

onu çıkarışını da izledi. İç çamaşını erkekliğini örtüyordu, başka zaman olsa Beatrice bu manzarayla oldukça ilgilenirdi. Şimdiyse hiçbir şey hissetmiyordu.

“Ama niye?” diye sordu, o üzüntüsünün arasında bile sesinin bir çocuk gibi çıktığını fark etmişti.

“Ne niye?” diye sordu Lord Hope ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarırken.

“Niye soyunuyorsun?”

“Çünkü seninle yatacağım,” dedi ve iç çamaşırını da çıkardı.

Evet, işte bu daha önce hiç görmediği bir şeydi. Erkekliği bir asker gibi gururla dikilmişti, kalın ve yuvarlak. Morumsu bir kırmızıydı, özellikle de ucu. Bu görüntüye bakarken gözlerini kırıştırdı. Sonra adam ona doğru yürüdü, o parçası her adımında sallanıyordu, yatağa, yanına girdi. İyice yaklaştı, sıcaktı. Fırın gibiydi, üşümüş bedenine değen o sıcak ve sert beden Beatrice’in o kadar hoşuna gitti ki, içini çekti.

Ona baktı, o kadar yakındı ki o siyah gözler sadece birkaç santim ötesindeydi. “O öldü ve onu asla unutmayacağım.”

“Evet, biliyorum,” dedi Reynaud.

“Ben de ölmek istiyorum.”

Bakışları sertleşti. “Buna izin vermem.”

Beatrice’i öptü. Dudakları da sıcaktı, bu kez hiç beklemedi ve dilini ağzına soktu. Beatrice bu hazla hafifçe inledi. Yağmur suyu ve tuz tadındaydı, bir an için tadacak daha iyi bir şey olmadığını düşündü. Omzunu tuttu ve çıplak, erkek tenini hissetti, tınaklarını batırdı. Ölmesine izin verilmiyorsa o zaman yaşayacak ve şu an için dünyadaki her şeyi unutacaktı.

Şu an sadece ikisi vardı, bu sıcak yatakta birliktelerdi.

Reynaud parmaklarını saçlarının arasından geçirerek başını tuttu, diliyle ağzını keşfetmeye devam etti. Dilini içeri soktu, dışarı çıkardı ve Beatrice onu emdi, Reynaud onaylayan bir ses çıkardı. Sonra yuvarlanarak üzerine çıktı, Beatrice genç adamın göğüs kullarının göğüslerine süründüğünü hissetti, hem gıdıklandı hem de uyarıldı.

Beatrice'in boğazından bir ses çıkınca Reynaud başını kaldırdı. "Canını yakıyor muyum?"

"Hayır." Öpüşmeye devam edebilmek için onu kendine doğru çekmeye çalıştı ama Reynaud karşı koydu.

"Emin misin?"

"Evet," dedi Beatrice, bacaklarının arasına usulca yapılan baskı dikkatini dağıttı. Bacakları ona izin vermek üzere aralandı ama Reynaud orada durmadı. Bacak arasındaki üçgenin tam üzerine gelene kadar kalçasını bastırmaya devam etti, onun için açılana, kadınlığına dokunana kadar.

Beatrice'in gözleri irileşti.

Reynaud'nun gözleri kapandı, kuş dövmeleleri vahşi bir görüntüye sahipti.

"Acımıyor, değil mi?" diye sordu usulca.

"Hayır... Ah!" İnledi, kaykılarak bir kez daha bastırmıştı ve bu hareketlerin birleşimi son derece zevkli sonuçlar veriyordu. "Bunu yine yap," dedi Beatrice.

Reynaud sırttı, koyu renkli teninde beyaz dişleri iyice ortaya çıktı. "Leydim ne isterse."

Kalçasını bastırmaya devam ederek onu öptü. Beatrice ağzını onu her şeyiyle tatmak istercesine açtı, ona tattıracağı her şeyi yaşamak istiyordu. Reynaud yeniden bastırıldığında, kalçasını

kaldırarak ona süründü, kıvrandı. Beatrice fazlasını istiyordu. Çok daha fazlasını...

Beatrice ağzını ondan çekti ve yüzüne baktı. "İçime gir."

Şaşırmış gibi yapmadı. "Henüz değil."

"Ama neden?" Bacaklarını davetkâr bir şekilde daha da açtı. Oraya baskı uygulayan organını hissediyordu. "Bundan sonra o gelmez mi? İstedğin bu değil mi?"

"Henüz değil," dedi onu çıldırtmak istercesine ve dudaklarını yeniden dudaklarının üzerine yerleştirdi. Ama bu kez orada kalmadı. Onları aralık dudaklarıyla okşadıktan sonra, yumuşak dudaklar boynuna indi. Oradan da aşağı kayarak sinisini okşadıktan sonra meme ucunu ağzına aldı.

Beatrice inledi. O küçük nokta hazla alev alev yanıyordu, Lord Hope'un her hamlesi merkezinin zonklamasına sebep oluyordu.

Reynaud, Beatrice'in diğer göğsüne geçti ve onu da tattı. Bu sırada kalçasını onunkine bastırmaya devam ediyordu.

Beatrice kendini geriye doğru attı. "Ah, lütfen, şimdi."

"Henüz değil," diye fısıldadı, nefesi ıslak ve hassas memelerini ürpertti.

Kollarının üzerinde yükseldi ve iki bacağına birden bacaklarının arasına soktu. Beatrice artık iyice açılmıştı, merakla ve istekle kaçınılmazın yaşanmasını bekliyordu.

Ama beklediği gelmedi. Reynaud erkekliğini ıslak kadınlığının üzerine yerleştirdi. Sonra en hassas noktasına bastırmaya başladı.

Beatrice onun altında kıvranarak soludu. "Ne yapıyorsun?"

Yüzü ciddiydi ve haç küpesi çenesinden aşağı sarkıyordu. "Seni hazırlıyorum."

Kısıklı gözlerinin ardından ona baktı. "Ben hazırım."

Dudakları büküldü ama bir tebessüme dönüşmedi. "Henüz değil."

Eğildi ve alt dudağını dişlerinin arasına aldı, küçük küçük ısırırken üzerinde sallanmaya devam etti. Sonra orada bir tutuşma oldu. Bir kıvılcım oluştu ve yanmaya başladı, karnına doğru yükseldi, Beatrice her yanı alev alacakmış gibi hissediyordu.

"Dur," diye haykırdı ama sesi dudaklarının arasında boğuldu. Reynaud'nun dudakları dudaklarının üzerine kapanarak bu haz iniltisini yuttu.

"Şimdi," dedi başını kaldırdığında. "Şimdi zamanı geldi. Beni nerede olmamı istiyorsan oraya koy."

Elini tuttu ve bedenlerinin arasına sokarak, sert ve ıslak organına götürdü. Parmaklarını sıcaklığının etrafına sardıktan sonra kendi elini çekti. Ona baktı. "Sana kalmış."

Beatrice gözlerini kırptırdı. "Ama ben bilmiyorum..."

"Onu istiyor musun?" Dudağının üzerinde ter damlacıkları oluşmuştu. Beatrice onun kendini tutmakta zorlandığını fark etti.

Dudaklarını yaladı. "Evet."

Kalçasını hafifçe oynatarak onu dürttü, organı parmaklarının arasında kayıyordu, gözleri yarı kapalıydı. "O zaman yap."

Beatrice eliyle rehberlik ederek onu olması gereken yere götürdü, organının ucunu katmanlarının arasına koyarken bunu nasıl yaptığını merak ediyordu. Ona baktı, o siyah, arzu dolu gözlere baktı ve bir an için çıldırmış olduğunu düşündü.

Reynaud eğilerek onu alnından öptü. "Emin misin?"

Bu şefkat ona kararını verdirdi. "Evet."

Reynaud nazik değildi. Ağırdan almaya çalışmadı. İçine doğru bastırđı, hızla ve vahşice. Beatrice'in bedeni acıyla kıvrıldı. Yanıyordu. Parçalanıyordu. Doğru olmayan bir şey vardı.

Avuçlarını onun göğsüne bastırđı. "Hayır."

Reynaud ona baktı, yüzü gergindi, kuş dövmleri gözünün etrafında uçuşuyordu ve hiç şefkatli görünmüyordu. Muzaffer bir savaşçıya benziyordu. "Çok geç. Artık benimsin."

Sonra erkekliğini yavaşça geri çekti, sadece ucu içinde kalana kadar, büyük ve zorlayan.

"Yumuşacık ve darsın," diye fısıldadı geceleri gelip kadınları baştan çıkaran bir iblis gibi. Üst dudağı erotik bir şekilde kıvrıldı. "Sonsuza kadar içinde kalmak istiyorum. Sonsuza kadar seninle sevişmek istiyorum."

Yeniden içine doğru bastırđı, acıdı ama ilki kadar çok değildi. Eğildi ve dilinin ucuyla dudağının kenarına dokundu. "Arzunun kokusunu alabiliyorum, sıcaklığını hissedebiliyorum. İçim tutkuyla titriyor."

Beatrice onun yüzüne dokundu, parmaklarını nemli kuşların üzerinde gezdirirken düşündü. Bu doğru muydu? Gerçekten onun için titriyor muydu? Onu bu şekilde etkileyebileceğı aklından geçmemişti.

Lord Hope acı çekermiş gibi gözlerini yumdu. "Geri çekilmeye, ağırdan almaya çalışıyorum ama yapamayacağım." Başaşağı düştü, demir küpesi göğsüne sürtündü. "Yapamayacağım."

Yeniden içine girdi, sert ve hızlı. Beatrice darbenin etkisiyle inledi. Artık acımuyordu ama Reynaud kalçasını sürterken yaşadığı hazzı da yaşamıyordu. Reynaud'nun yüzünü seyretti, tam üzerindeydi, sertti, kararlıydı ve onu içinde hissetti. Hem üye-

rinde hem de içindeydi, fiziksel olarak ona hükmediyordu ama kırılgan olan o gibi duruyordu. Bu da Beatrice'i büyüledi. Nefesi hırıltılı ve kesik kesikti; bakışları dalgın ve çaresizdi, dudakları arzuyla kasılmıştı. Bedeni kendi isteğine göre hareket ediyordu, sanki artık hareketlerini kontrol edemez haldeydi.

Beatrice yanağını okşamak için elini uzattı.

Reynaud'nun gözleri kapandı. "Beatrice. Beatrice."

Eğilerek onu vahşice öptü, kontrolsüz, çaresiz... Beatrice bu öpüşe karşılık verdi, onu böylesine bir noktaya getirebildiği için şaşkındı.

Reynaud birdenbire sarsılarak arkaya doğru büküldü, tüm bedeni kasılıyordu. Başını göğüslerinin arasına gömerek boğuk bir sesle haykırdı, her yanı titriyordu.

Sonra oda sessizliğe gömüldü. Beatrice onun ağırlığını hissederken camına vuran yağmuru dinledi. Harekete geçmeliydi, onu da harekete geçirmeliydi, kalkmalı ve hayatındaki kaybın trajedisıyla ilgilenmeliydi.

Fakat bunun aksine uykuya daldı.

Reynaud dışarıdaki gökgürültüsüyle ve yanındaki yumuşacık kadının nefesiyle uyandı. Bedeni, her bir kası, her bir siniri ve her bir kemiği tamamiyle gevşemişti, gözlerini açmadan önce gülümsedi. Yedi uzun yıldan bu yana ilk kez... huzurluydu. Başını yanında yatan kadına çevirdi. Ona bu inanılmaz tatmini sunan kadına.

Beatrice uyuyordu. Buğday rengi saçları yüzüne dökülmüştü. Dudakları hafifçe aralıktı, güzel kaşları uykusunda bile arkadaşının yasını tuttuğunu belirtir bir şekilde çatılmıştı. Onları düzeltmek.

yaşadığı acıyı ondan çekip almak istedi ama bu imkânsızdı. Acısını dindiremezdi ama bir daha zarar görmesini engelleyebilirdi. Onun için çok önemliydi. Onu tek parça haline getirmişti. Zihnini toparlamıştı. Pozisyonunu garanti altına almak için son hızla çalışması gerektiğini biliyordu.

Usulca üzerindeki örtüyü açtı ve yataktan indi. Gerindi, sonra iç çamaşırını almak üzere yere eğildi. Sandığı kadar sessiz olamamıştı, doğrulduğunda gri gözler gözleriyle buluştu.

İç çamaşırını bıraktı ve ona doğru yürüdü. “İyi misin?”

Beatrice uykulu bir halde gözlerini kırıştırdı ve büyüleyici bir şekilde kızardı. “Biraz... Biraz canım acıyor.”

“Özür dilerim.” Yatağa oturarak saçlarını yüzünden çekti. “Burada kal, hizmetçiyi sana sıcak bir banyo hazırlaması için göndereceğim.”

Beatrice’in dudağı hüznle kıvrıldı. “Bu iyi olur.”

“Günün kalanını yatakta geçir,” dedi usulca.

Beatrice gözlerini kaçırdı. “Ama Jeremy...”

“Ailesinin neler yaptığını ve onu nereye gömdüklerini bulacağım.” Eğilerek onu yanağından öptü.

Beatrice elini tuttu. “Teşekkür ederim.”

Reynaud başıyla onayladıktan sonra doğruldu, iç çamaşırını aldı. Giydi ve önünü düğmeledi.

Beatrice’in kaşları çatıldı. “Saat kaç? Ne kadar zamandır burada, benimle birlikteysin?”

Reynaud şöminenin üzerindeki saate baktı. “Bir buçuk saatten biraz fazla.”

“Aman Tanrım!” Yataktan kalkmak için debelendi. Çarşaflar üzerinden kayarak o tatlı göğüslerini açıkta bıraktı. Onları son hızla yeniden üzerine çekti. “Quick ne der? Ya amcam?”

Reynaud pantolonunu düğmelemeyi bırakarak ona baktı. Beyaz çarşafların arasında çok genç görünüyordu, saçları omuzlarına dökülmüştü, gri gözleri büyük bir ciddiyetle onu süzüyordu. Çocukluk arkadaşını yeni kaybetmişti. Belki de onun düşündüğü gibi geleceği bakmıyordu. “Seninle yattığımı düşünecekler.”

Beatrice’in ağzı açık kaldı. “Hemen buradan gitmelisin.”

Çenesini kasarak gömleğini aldı. “Beatrice...”

“Acele et! Bir an önce odadan çıkarsan Quick’le uygun bir bahane bulabiliriz. Bunu bulabileceğimizden eminim. Bunlar hiç yaşanmamış gibi yapabiliriz.”

Reynaud duyduklarından hiç hoşlanmayarak kaşlarını çatı. Amcası da dâhil olmak üzere kimin ne düşüneceği umurunda bile değildi ama Beatrice’in yanakları solmuştu. Lanet olsun, onu sıkıntıya sokmak istemiyordu.

Ona doğru eğildi ve ellerini kızın kalçasının iki yanına koydu. “Şimdi gidiyorum madam ama ben yataktan kovulacak türden, toy bir delikanlı değilim.”

Cevap veremedi Beatrice’i öptü. Sert ve ateşli dilini ağzına tamamıyla sokarak. Bu kadın ona aitti ve onunla yattıktan sonra bundan bir an bile kuşku duymasına asla izin vermeyecekti.

Doğrularak onun dalgın gri gözlerine baktı. “Bu konu henüz kapanmadı.”

Giysilerinin kalanını eline alarak odadan çıktı.

On Birinci Bölüm

Kalenin kapısından yüz adet öfkeli savaşı fırladı. Kapkara zırhlarından ışık bile yansımıyor, savaş çılgınları göğü titretiyordu. Uzun Kılıç'a saldırdılar. Böylesi bir güç gösterisinin korkutup kaçıramayacağı bir ölümünün olmadığını düşünürsünüz ama Uzun Kılıç kaçmadı.

Karşılarında dimdik durarak kılıcını salladı. Kılıcı güneşte parladı, geniş alını terle doldu ve büyüğü orduda yer alan başlar sonbahar yaprakları gibi yere düşmeye başladı. Bir saat boyunca kılıç salladı ve bu bir saatin sonunda tek bir siyah savaşı bile hayatta değildi...

Uzun Kılıç'tan

"Bir de seni yeniden seninle yatmakla mı tehdit etti?" diye sordu Lottie ertesi gün öğleden sonra, son günlerde görüldüğünden çok daha iyiydi.

"Kelimelere dökmedi," dedi Beatrice usulca. "Ama ima gayet belirgindi."

Lottie'nin arabasıyla Bayan Postlethwaite'nin evinde yapılmakta olan toplantıya gidiyorlardı.

"Çok heyecanlı!" diye tepki verdi Lottie. "Kötü bir tiyatro oyununa benziyor."

"Ama bu bir oyun değil," dedi Beatrice suratını asarak. "Bu benim hayatım. Ah, ben ne yapacağım Lottie? Kendimi ona *verdim*."

"Ah, *vermek mi*? Sana sorarım, insan kendini nasıl bir adama verir?"

Beatrice kaşlarını çatı. "Buna başka ne ad verilir bilemedim. Artık bir bakire değilim."

"Ah, ne olmuş?" diye sordu Lottie ateşli bir şekilde. "Sadece bir kaç damla kan ve beş dakikalık bir iş..."

"Beş dakikadan uzundu," diye mınıldandı Beatrice kızarak.

Lottie arkadaşının yorumuyla ilgilenmedi. "Ne olursa olsun, tüm yaşamını belirlediğini asla düşünmüyorum."

"Ya hamile kalırsam?"

"Tek seferden sonra çok düşük bir ihtimal."

"Evet ama..."

"Ayrıca, kesinlikle senden faydalanmış. Yani sen zavallı Jeremy'ye dair haberi öğrendikten hemen sonra! Hiç centilmence değil. Bence bu sayılmaz."

Beatrice kaşlarını çatı, Lottie'nin "sayılmaz" derken ne kast ettiğini anladığından emin değildi.

"Bak," diye devam etti Lottie onun durumunu fark etmeyecek. "Bundan emin olman için birkaç ay geçmesi gerekecek. Gerçi bebeklerini kucaklarına alana kadar durumdan haberdar olmayan kadınlar da gördüm."

Beatrice inledi.

“Ama ne olursa olsun şu an bir karar vermene gerek yok. Bir erkeğın bekâretini almış olması, tüm hayatını sahiplendiğı anlamına gelmez. Ya başka sevgililer bulmaya karar verirsen?”

“Ama ben başka sevgililer istemiyorum.”

“Neden kendini tek erkeğı bağlayasın? Etkileyici skandallar yaratan bir metres olabilirsiniz!”

Beatrice iç çekti. Bay Graham’dan ayrılan Lottie kendi yaşamını Beatrice’in yaşamıyla karıştırıyor olmalıydı. Ayrıca Beatrice onun kendine sevgili bulmadığının ve sosyete yaşamına huzla ayak uydurmadığının da farkındaydı. “Etkileyici ve skandallar yaratan bir metres olmak istemiyorum,” dedi Beatrice usulca. “Karar vermem gerekiyor çünkü Lord Hope oturup diğerlerinin karar vermesini bekleyen türden bir adam değil. Bunu kısa sürede yapmazsam benim yerime bir karar verecek.”

“Hımm, bu bir sorun.”

“Evet, öyle.” Beatrice kucığında duran ellerine bakarak duygularını belirlemeye çalıştı. “Keşke bana karşı ne hissettiğini bilseydim. Ya da bir şeyler hissetmeyi başarıp başaramadığını.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bazen çok soğuk bir adam oluyor, Lottie. Sömürgeler’de bir zamanlar sahip olduğı şefkat ve sevmeye gücü elinden alınmış gibi sanki.” Beatrice anlayıp anlamadığını görebilmek için arkadaşına baktı.

“Seni sevip sevemeyeceğini bilmiyorsun.”

Beatrice acıyla onayladı.

Lottie’nin tüm canlılığı bir anda sönmüştü. “Bunu söylemek zor, değil mi? Erkekler biz kadınlarla aynı hedef ve düşüncelere

sahip deęil." Lottie kısa bir süre dūřündükten sonra devam etti. "Kendilerinin bile bir kadını sevip sevmediklerini bildiklerinden emin deęilim."

Gerçek sorun da buydu zaten, değil mi? Beatrice suratını asarak dūřündü. Adamı tam olarak anlayamazken gerekçelerinin ne olduğunu nasıl anlayabilirdi? Onunla onu umursadığı için mi sevişmişti? Yoksa daha erkeksi bir sebep olan basit bir arzu yüzünden mi? Kendi hissettiğı arzu durumu daha da zorlaştırıyordu. İçinde bir yer Lord Hope onu istese de istemese de adamı istiyordu. Ve bunun çok tehlikeli olduğunu biliyordu. Büyük bir acıyı göze alma riskiyle karşı karşıyaydı.

Tam o sırada araba Bayan Postlethwaite'nin evinin önüne geldi ve Beatrice diğer sorunları düşünmeye başladı. "Bay Wheaton'ın arabasını görüyor musun?"

Kalabalık sokağı gözden geçirdi. Arkalarında iki araba daha vardı ve yandaki evin kapısında da iki serseri kılıklı adam duruyordu. Gözleri kısıldı ama bu adamlar ona ve Lord Hope'a saldıran adamlara benzemiyorlardı. Bunlar onlardan çok daha iyi giyimliydi.

"Hayır," dedi Lottie. "Ama dikkat çekmemek için ahırların bulunduğu taraftan gelmiş olabilir."

Bu mantıklıydı. Bu Bay Wheaton'ın Gazi Dostları Derneği'nin üçüncü gizli toplantısıydı. Bu toplantı olmasaydı Beatrice muhtemelen evden çıkmazdı, Jeremy daha yeni ölmüştü. Ama buraya aslında Jeremy için gelmişti. Ona Bay Wheaton'ın askerler konusundaki düşüncelerini aşıl原因 ve ordudan ayrıldıktan sonra neler yaşadıklarını anlatan kişi Jeremy'ydi. Jeremy komutası altında bulunan ve ona hizmet eden askerler konusunda çok duyarlıydı. Onların emekliliklerinde hak ettikleri maaşları almalarını ve son-

larının sokakta dilenmek olmamasını istiyordu. Sokakta bir gözü ya da bir uzvu olmayan, hâlâ kırmızı ceketlerini giyen ve bir köşede elinde teneke bir kapla duran bu acınası yaratıklardan o kadar çok vardı ki. Beatrice ürperdi. Jeremy'nin bugün buraya neden geldiğini anlayacağından emindi.

Lottie'yle birlikte arabadan indiler, kapıyı açan uşağa isimlerini söylediler. Bir dakika sonra küçük ama oldukça hoş döşeli oturma odasına vardılar ve Bayan Postlethwaite onları karşıladı.

"Bayan Coming ve Bayan Graham, bize katılmanız ne büyük bir incelik." Bayan Postlethwaite onları koltuğa oturtmadan önce ellerini sıktı.

Orta yaşlı bir kadındı, her zaman griler ve siyahlar giyerdi, beyaz saçları geriye doğru sıkıca çekilerek basit bir topuz yapılmıştı ve üzerine başlığı takılıydı. Bayan Postlethwaite birkaç yıl önce albay eşini Avrupa'daki savaşta kaybetmişti. İyi bir yıllık geliri ve bol zamanı vardı, bunları eşinin komutası altındaki adamlar için harcamaya karar vermişti. Albay Postlethwaite'le birlikteyken tanışmış olduğu adamlar için.

Ev sahibesi onları oturturken Beatrice odada gözlerini gezdirdi. Bayan Postlethwaite'in yanında yarım düzine kadar orta yaşlı adam vardı. Beatrice ile Lottie oradaki yegâne kadınlardı ve Beatrice ev sahibesine onları demeğe dâhil ettiği için müteşekkirdi.

Bayan Postlethwaite çay ve bisküvi servisi yaptıktan sonra Bay Wheaton odaya girdi. Orta boylu genç bir adamdı, açık kumral saçları arkada toplanmıştı ve pudrasızdı. Kaşları her zamanki gibi çatıktı. Bayan Postlethwaite onlara bir seferinde Bayan Wheaton'un sağlığının yerinde olmadığını ve yıllardır yatakta yattığını söylemişti. Bakıma muhtaç bir eş ve bir Parlamento üyesi olarak bunca işle ilgilenmek bu adamı oldukça yoruyordu anlaşılan.

Bay Wheaton'ın elinde bir yığın kâğıt vardı, onları masanın üzerine koyduktan sonra boğazını temizledi. Oda sessizleşti. Dikkatlerini çekmiş olduğuna inanarak başını salladıktan sonra konuşmaya başladı. "Dostlarım, bugün buraya geldiğiniz için size teşekkür ederim. Sizlere yasa tasarısıyla ilgili bilgiler verirken Parlamento'da bizim lehimize oy vereceğine güvendiğimiz kişiler hakkında da bilgi vermek istiyorum. Şimdi..."

Bay Wheaton planlarını anlatırken Beatrice öne doğru eğildi, bir yandan da Jeremy'nin burada olmaktan ne kadar mutlu olacağını düşünüyordu. Bay Wheaton'ın yasa tasarısı onaylanmadan ölmüştü. Beatrice bunu başaramamıştı ama tasarı konusunda başarısız olmayacağına yemin etti. Bu tasarının geçmesi ve İngiltere'deki askerlerin rahat yaşaması için elinden geleni ardına koymayacaktı. Yasa tasarısı *kabul edilecekti*. Beatrice bunu sağlayacaktı.

Jeremy için.

"Sana saldıran adamın adı Joe Cork," dedi Vale koltuğa otururken.

Reynaud başını okumakta olduğu avukatından gelen rapordan kaldırıp eski dostuna baktı. Blanchard Malikânesi'nde çalışma odası haline getirdiği küçük oturma odasındaydı. Kont'un resmî çalışma odası vardı ama şu an orayı unvan hırsızı kullanıyordu ve Reynaud'nun avukatları ona sabırlı olmasını öğütüyorlardı. Kısacası burası geçici çalışma sığınağıydı. Kendi evinde oturma hakkından vazgeçmeyecekti.

"Demek onu buldun," dedi Vale'a.

Vale dudaklarını bükerek komik bir yüz ifadesine sahip oldu. "Tam olarak buldum denemez. Herif ortalıktan yok olmuş du-

rumda. Ama birkaç serseri, adamım Pynch'in verdiği tarife uyanın o olduğunu söylemiş."

"Pynch mi?"

"Pynch'i tanımıyorsun, değil mi?" Vale burnunu kaşıdı. "Spinner's Falls'tan sonra hizmetime girdi. Ordudayken benim emir erimdi ve şimdi bana mağrur uşağım olarak hizmet veriyor."

"Ah." Reynaud kalemini masaya vurmaya başladı. "Peki, bunun suikastçıyla ne ilgisi var?"

Vale omuz silkti. "Pynch bu araştırmayı yapabilecek tek adamdır. Onun o ağzı sıkı adamlardan ne laflar aldığını görsen şaşarsın. Fakat bu Joe Cork kirişi kırmış gibi görünüyor. Kimse onu birkaç gündür görmemiş."

Reynaud koltuğuna yaslandı. "Lanet olsun. Onu kimin tuttuğunu bulmayı umuyordum."

"Bu pek iyi olmadı, kabul etmek lazım," dedi Vale tavana bakıp dudaklarını sarkıtırken. "Hiç koruma tutmayı düşündün mü?"

"Tuttum bile." Reynaud öne eğildi. "Kendim için değil. Bayan Coming için. Son seferinde ona çok fazla yaklaştılar. O bıçak biraz daha yukarı gelseydi..." Sesi kesildi, bunu düşünmekten bile hoşlanmıyordu. Dün gece rüyasında Beatrice'in kanunu ellerine bulaşmış olarak görmüştü.

Vale'ın kalın kaşları iyice kalktı. "Onu da seninle birlikte hedef aldıklarını mı düşünüyorsun? Kızdan uzak durursan daha güvende olmaz mı?"

"Ama ondan uzak durmayı düşünmüyorum," dedi Reynaud.

"Ah." Vale bir an onu süzdü ve yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Demek öyle?"

“Bu mesele,” diye hurladı Reynaud, “seni ilgilendirmez.”

“Sahi mi?” Vale artık tam bir salak gibi gülümsüyordu. “Vay, vay, vay.”

“Bu ne anlama geliyor şimdi?”

“Hiçbir fikrim yok. Sadece vay, vay, vay, demeyi seviyorum. İnsanı oldukça anlayışlı gösteriyor.”

“Seni göstermiyor,” diye mınıldandı Reynaud.

Vale onu duymazdan geldi. “Evlenme teklifi ettin mi? Bu işte oldukça iyi olduğumu söyleyebilirim. Sen yokken üç farklı kadını benimle evlenmeye ikna ettim. Bunu biliyor muydun? Gerçi mihraba varamadılar ama bu bambaşka bir sorundu. Belki de bu konuda biraz fikir...”

“Senden fikir falan istemiyorum, onları kendine sakla,” diye homurdandı Reynaud.

“Peki, kızın seninle ilgilendiğinden emin misin?”

Reynaud, Beatrice’in bacaklarını istekle aralayışını, göz kapaklarının alçalışını ve sesinin arzuyla kısılışını hatırladı. “Bunun bir sorun olduğunu sanmıyorum.”

“Bunu asla bilemezsin,” dedi Vale eğlenerek. “Emeline beni Samuel Hartley için bırakmıştı ve adam benim yarım kadar bile yakışıklı değildi.”

Reynaud gözlerini kırıştırdı. “Kız kardeşimle mi nişanlıydın?”

“Sana söylemedim mi?”

“Hayır, söylemedin.”

“Evet, nişanlıydım,” dedi Vale. “Hartley ona kancasını attığı anda bitti. İkinci nişanım beni bir papaz yardımcısı için bıraktı.”

Reynaud ona baktı.

“Yağlı saçları olan bir papaz yardımcısı,” diye devam etti Vale.
“Yalan söylemiyorum. Neyse ki bu işin sonunda sevgili eşimle
evlendim ama o zaman çok sinirlenmiştim. Bayan Coming yağlı
saçları olan bir papaz tanımıyordur, değil mi?”

“Tanımasa iyi olur,” diye homurdandı Reynaud. O anda bu
iş daha fazla uzatmamaya karar verdi. Bir eşe ihtiyacı vardı.
Beatrice zaten kendini ona vermişti. Bu kadar basitti.

Bu akşam ona bunu kanıtlayacaktı.

Geceyarısı Beatrice uyandı ve gözlerini açtığında odasında bir
mum ışığı gördü. Ürkemeliydi, belki de korkmalıydı ama tam
tersine sükûnetle yatmaya devam ederek Lord Hope’un mumu
masanın üzerine koyuşunu izledi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Beatrice.

“Seni görmeye geldim,” dedi Reynaud gerçeği dile getire-
rek. Üzerinde kırmızı siyah ropdöşambır vardı ve başında bir
şey yoktu.

Ropdöşambırını çıkardı.

Beatrice ilk kez bir korku hissetti. Reynaud gülmüyordu.
Son derece ciddi ve kararlıydı, sanki önemli bir görevi yerine
getirmek üzereydi.

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” diye fısıldadı.

“Görünüşe göre yapmak zorundayım,” diye cevapladı Rey-
naud. Ayakkabılarını çıkarmak üzere iskemleye oturdu. “Benden,
bizden, emin değilsin. Bu geceden sonra tüm kuşkular ortadan
kalkacak.”

Onun aşktan bahsetmediğini görünce içini bir hayal kırıklığı
kapladı.

“Beni baştan çıkarman hiçbir şeyi kanıtlamaz.”

“Öyle mi?” Reynaud’un sesi oldukça umursamaz çıkıyordu.
“Bunu göreceğiz.”

Beatrice çoraplarını, dar pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarırken onu izledi. Reynaud çıplaklığıyla son derece barışık görünüyordu ama Beatrice’in nefesi hızlanmaya başlamıştı. Onunla bir gün önce yattığında şoktaydı ve ne olup bittiğini tam olarak fark edememişti. Şimdiyse gayet ayıktı ve tüm duyuları ona karşı dikkatli olmasını söylüyordu. Karşısında gururla, dimdik duruyordu, teni açık kahverengiydi. Kolları ve omuzları bir işçinkiler gibi kaslıydı. Onun avcılık yaptığını anlattığını hatırladı. Göğsünde siyah kıllar vardı ama yoğun değillerdi ve kahverengi göğüs uçları ortadaydı.

Beatrice’in bakışları aşağı kaydı, bacaklarının arasında durana baktı. Oradaki kıllar gür ve siyahtı, ortada duran erkekliğini iyice ortaya çıkarıyorlardı. İnanılmaz bir şekilde erekte olmuştu, damarları belli oluyordu ve nemli ucu parlıyordu. Bütünüyle muhteşemdi ve genç adamın niyetini açıkça ortaya koyuyordu.

Bakışlarını kaldırdığında onun kendisini seyrettiğini gördü. Başını sallayarak erkekliğini avuçladı. “Bu senin için. İçini dolduracak şeye bak.”

“Ya onu istemezsem?”

“Yalan söylemiş olursun.”

Beatrice o anda sinirlendi. “Sanırım bir şeyi isteyip istemediğimi bilebilirim.”

Reynaud başını iki yana salladı. “Bu sefer değil. Sevişme konusunda yenisin. Bir kadın ile erkek arasında neler olabileceğine dair hiçbir fikrin yok.”

Beatrice şimdiden ısınmış ve ıslanmıştı ama onu hâlâ deniyordu. "Ve sen bana olabilecekleri gösterdikten sonra da ilgilenmezsem vazgeçecek misin?"

"Hayır." Ona doğru ilerledi, kendinden çok emindi. "Kendini bana verdin. Bu seçim çoktan yapıldı."

"Ama neden ben?" Bunu gerçekten anlamıyordu. Neden şimdi? Neden o? "Beni seviyor musun?"

"Sevginin bununla bir ilgisi yok," dedi ve örtüleri üzerinden çekti. "Bu, sevgiden çok daha temel bir şey. Bana aitsin ve bu gerçeği sana göstermeye kararlıyım."

"Reynaud," dedi usulca, adını ilk kez kullanmıştı, sesindeki yakaran tondan nefret ediyordu. Onun âşık olmaması bütün hayallerini yıkmıştı. Onun "temel" duygusuyla ilgilenmiyordu. Sevgisini istiyordu.

Reynaud yatağa çıkarak geceliğine uzandı. Beatrice ona karşı koymadı çünkü koyamazdı. Reynaud haklıydı ve bir yanı bunun farkındaydı. Kendini ona vermişti. Temelde ona aitti ve sevgiyi bir şekilde pas geçmişlerdi.

Hem belki, sadece belki onun yüzünü seyretmek ve kontrolünü kaybedişini bir kez daha görmek istiyordu.

Analiz etmek ya da endişelenmek için artık çok geçti. Genç adam onu soymuştu, aç bir adama sunulan bir ziyafet gibi orada yatıyordu. Reynaud yanında durarak onu izledi, kıpırdamadı, gözleri baştan ayağa her yanını inceliyordu. Reynaud'nun yüzü ifadesizdi. Uzanarak tek parmağıyla sağ göğüs ucuna dokundu.

Hafifçe. Nazikçe. Mahvedercesine.

Beatrice bedenini saran ısıyı fark ederek yutkundu.

“Çok güzelsin,” dedi, sesi derin ve kalındı. Parmağını meme ucunun etrafında dolaştırırdı, dokunuşu tüy kadar hafifti, Beatrice ürperdi. “Tenin ipek gibi parlıyor, yumuşacık.”

Parmağı aşağı inerek göğüs kıvrımında dolaştıktan sonra diğer memesine geçti. Beatrice derin derin soludu, bu dokunuşun hafifliği ihtiyaçla titremesine sebep oluyordu.

“Göğüs uçların pembe,” diye fısıldadı, parmağını üzerinden geçirerek. Beatrice’in göğüs uçları gerilmekten acımaya başlamıştı. “Fakat ortaya çıktıklarında gül rengini alıyorlar. Onları emdiğimde kırmızı kirazlara dönüşüp dönmeyeceklerini merak ediyorum.”

Gözlerini kapatarak o dokunuşu hissetti, çok hafif, çok erotik. Reynaud niyetini açıkladığında beklentisi bu olmamıştı. Onun hızlı ve sert hareketlerle ihtiyacını gidereceğini düşünmüştü.

Bu ise tam tersine, yavaş, telaşsız bir baştan çıkarmaydı.

Parmağı kaburga kemiklerine indi oradan karnına kaydı ve göbek deliğinin etrafında bir daire çizdi. Nefesini tuttu, dokunuşu biraz da gıdıklıyordu.

“Yumuşacık,” dedi. “Kadife gibi.”

Parmağı daha da aşağı indi, Beatrice’in tüm dikkati o parmakta ve değdiği yerlerdeydi.

“Bacaklarını arala,” diye mırıldandı.

Yüreği panikle çarptı. “Ben... Ben...”

“Beatrice,” dedi koyu bir sesle, “bacaklarını benim için arala.”

Belki de gözleri kapalı olduğu için bacaklarını araladı, açık olsalar ve ona baktığını görse bunu asla yapamazdı.

Parmakları tüylerinin arasına girdi ve okşamaya başladı. “Çok güzel, çok tatlı. Tadını merak ediyorum.”

Ve tüylerinin arasından bir Şey usulca ona dokundu, yumuşak ve ıslaktı ve kesinlikle parmağı değildi.

“Reynaud!” diye haykırdı.

“ŞişŞt,” diye fısıldadı, nefesi nemli tenini alazladı. “Sessiz ol.”

Beatrice dudaklarını ısırđı, ellerini yatak  arŐafına geçirdi.

Dili katmanlarının arasına girdi, okŐuyor, yalıyordu. Çok yakındı, kokusunu, tadını alabiliyordu, bir an dehşetle karşı koydu bir yandan da zevkle titriyordu.

“Hoşuna gitti mi?” diye mırıldandı Reynaud. Her kelimeyi söylerken dudakları tenine sürtünüyordu.

“Ben...”

Parmaklarıyla onu aralayarak içine üfledi. “Hoşlanıyor musun, Beatrice?”

“Ah, Tanrım!”

Bir iblis gibi kakhaha attı. “Ben de öyle d Ő nm Ő t m.”

Sonra diliyle hızlı darbeler vurmaya başladı, Beatrice düŐünemiyordu, ka amıyordu. Ka mayı da istemiyordu. Reynaud pervasızdı, yorulmadan o noktaya darbeler vuruyordu. Beatrice daha fazla dayanamayacağını d Ő nd Ő  sırada, nefesi iyice kesik kesik çıkmaya başladığında, ağzını açtı ve tomurcuğunu deli gibi emmeye başladı.

Beatrice başını yastıklara yasladı, ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı. Reynaud o küçük et parçasını itiyor, çekiyordu, iri elleri uyluklarını iki yana bastırarak açık durmasını sağlıyordu ve Beatrice tattığı bu haza artık dayanamıyordu. Yıldızları gördü, tüm bedeni sarsılmaya başladı. Sarsıldı, sarsıldı ve tüm uzuvları boşaldı, yerini muhteşem bir gevŐeme aldı.

Gözlerini açtı ve üzerine tırmandığını gördü. Hassas etine önce göğsü sonra kalçası sürtündü ve sonra kendini üzerine bıraktı. Hiç çaba harcamadan bacaklarını iki yana ayırdı.

“Reynaud,” diye soludu Beatrice.

Hafifçe kaykılırken gözlerinin içine baktı, erkekliği giriş noktasıyla öpüşüyordu. Kalçasını kasarak ona sürtünmeye başladı. Beatrice’in gözleri kısıldı. Bekâretini kaybedeli sadece bir gün olmuştu. “Beatrice,” diye soludu.

“Acıyor,” dedi Beatrice, sesi çok cılızdı.

Başıyla onayladı. “Gözlerini benden ayırma.”

Beatrice onları iyice açarak ona baktı. Kaslarının ortasında ince bir çizgi vardı.

Reynaud hafifçe itti.

Beatrice iç kaslarının gerildiğini hissetti. Reynaud dengeli hareketlerle bastırmaya ve onu genişletmeye devam etti. Sonra tüm gücüyle bastırdı ve içine yerleşti. Kasığının kasığına yaslandığını hissediyordu. Reynaud’nun dudakları kendini güçlükle kontrol ediyormuş gibi kasılmıştı.

“Şimdi,” dedi Reynaud. “Şimdi seninle sevişeceğim.”

Eğildi ve onu öpmeye başladı, dili dudaklarını ele geçirirken erkekliği de bacak arasındaki bölgeyi ele geçiriyordu. Geri çekildi ve tekrar içine girdi, bu kez çok daha kolay olmuştu, kendini hafifçe üzerinde kaldırdı. Onu dizlerinden yakaladı, bacaklarını iyice açtı ve araya iyice yerleşti.

Beatrice inleyerek altında kıvrandı. Bu kez, önceki gecenin aksine, yaptıkları kendini iyi hissetmesini sağlıyordu. Hatta iyiden de öte.

Ellerini genç adamın başının arkasına kaydırarak oradaki kısa saçları okşadı. Kendini son derece dolu ve ağır hissediyordu, sanki bir şeyleri bekliyordu. Reynaud onu öpmeye devam etti, Beatrice onun dudağını ısırdı ve karşılığında kışkırtıcı bir homurtu aldı.

Reynaud darbelerini hızlandırdı.

Beatrice onun terden kayganlaşmış omuzlarını yakaladı, dudakları ve elleriyle onu daha fazlası için zorladı. Daha fazla. Daha fazla. Daha fazla.

Ta ki o muhteşem haz patlamasıyla doruğa ulaşana kadar. Ağzında genç adamın dili olmasaydı çığlık atardı. Reynaud gerilerek üzerinde yükseldi ve Beatrice onun da o noktaya gelmiş olduğunu anladı. Burun delikleri hızla açılıp kapanıyordu, dişlerini sıkıyordu. Yuvasına son bir kez daha girdi, sarsıldı, kendini yukarıda tutmaya devam etti.

Reynaud derin bir soluk aldı.

Beatrice sırtını okşadı, bağlantıyı hissetmeye devam etmek istiyordu.

Reynaud başını kaldırıncaya Beatrice onun yüzünü gördü. Sert. Taviz vermeyen. Acımasız bir sesle konuştu.

“Benimsin.”

On İkinci Bölüm

Uzun Kılıç ile Prenses kale kapılarından içeri girdiler ama ayakları yere basar basmaz şimşekten çok daha hızlı bir şekilde dikenli bir sarmaşık ortaya çıktı. Uzadı, genişledi ve kalenin duvarlarını tamamıyla örten dev bir çite dönüştü. Uzun Kılıç çiti kesmeye başladı ama bir dalı kestiği anda yerine yenisi çıkıyordu.

“Bu imkânsız,” diye haykırdı Prenses.

Uzun Kılıç derin bir nefes aldıktan sonra çitin üzerine doğru koşarak kılıcını gözle görülemeyecek bir hızla savurmaya başladı. Kılıcı o kadar hızlı sallıyordu ki akkor haline gelen kılıç dalları hem kesiyor hem de yerine yenilerinin çıkmaması için yakıyordu. Bir dakika sonra Uzun Kılıç büyüülü çitin arasında bir patika açmıştı...

Uzun Kılıç’tan

“Lottie Graham’ın kocasını terk ettiğini biliyor muydun?” diye sordu Adriana akşam yemeğinde balığını çatala alırken. Duruma eleştirel bir şekilde baktı ve devam etti. “Metres tutmuş mudur?”

Bir ya da belki de iki tane? Çünkü her erkek er geç metres tutar ve kafası çalışan bir eş de bunu göz ardı eder, öyle değil mi?"

Hasselthorpe şarabını yudumladı, Adriana'nın kendini "kafası çalışan" eşlerle bir tutuyor olması biraz irkilmesine sebep oldu. Bu gece şehirdeki evlerinde oturmuş yemeklerini yiyorlardı, bu oda da altın melekler ve pembe mermerlerle abartılı bir şekilde dekore edilmişti. Soruya cevap vermeye bile yeltenmedi çünkü Adriana'nın sohbet ederken karşısındakinin yardımına pek ihtiyacı olmazdı. Bu iyi bir durumdu, özellikle de nadir baş başa yedikleri yemeklerde, sohbeti takip etme zahmetine katlanması gerekmiyordu.

Adriana lokmasını yuttuktan sonra devam etti. "Onun Bay Graham'ı terk etmesi için başka bir sebep düşünemiyorum. O çok yakışıklı bir adam ve her karşılaşmamızda bana iltifatlar yağıyor, güzel cümleler kurabilen adamları seviyorum."

Adriana balığını dürterek kaşlarını çatı. "Balıkların neden bu kadar çok kılçığı olması gerektiğini anlayamıyorum, sen anlayabiliyor musun?"

Blanchard'ın unvanı elinde tutma şansının gittikçe azalmakta olduğunu düşünmekle meşgul olan Hasselthorpe irkilerek ona baktı. "Neden bahsediyorsun Adriana?"

"Balıklardan," dedi karısı şişinerek. "Bir de kılçıklarından. O kadar çok kılçık var ki, nedenini anlamıyorum. Suda yaşıyorlar."

"Tüm yaratıkların kemiği ya da kılçığı var." Hasselthorpe içini çekti.

"Solucanların yok," dedi karısı. "Denizanasının ya da sümüklü böceğin de yok. Tabii onların kabuğu var, onların da kemiğe benzediğini düşünüyorum."

Hasselthorpe bir kez daha irkildi. Neden hep böyle saçmalamak zorundaydı?

“Ama tabii dıştaki kabuğun içteki kemikle aynı işe yaradığından pek emin değilim.” Tabağındaki mezgit balığına bakarak kaşlarını çattı. “Neyse, sonuçta neden bu kadar kılçıkları var anlamıyorum, sanki insanın boğazına takılmak için bekliyorlar.”

“Evet.” Hasselthorpe karısının sözlerini takip etmeye çalışmaktan vazgeçerek biraz daha şarap içti. Yemeğin daha kolay geçmesine yardımcı oluyordu. Hope ikinci suikast girişiminden kurtulmayı nasıl başarmıştı? Lanet olsun, adama bir haftada iki suikast yapılmıştı ve o bir yara bile almamıştı...

“Sence yıkanmıyor mudur?”

Hasselthorpe şarap kadehini dudaklarına götürürken durdu. “Balıklar mı?”

“Hayır, aptal!” Adriana keyifle güldü. “Bay Graham. Bazı erkekler ayda ya da yılda bir kez yıkanmanın onlara yeteceğini düşünüyorlar. Sence Bay Graham onlardan biri mi?”

Hasselthorpe gözlerini kırıştırdı. “Ben...”

“Çünkü hâlâ Lottie’nin onu neden terk ettiğini anlayamıyorum.” Adriana kaşlarını çatı. “Oldukça yakışıklı ve çok çekici ve onun değil iki, bir metres bile tutmuş olduğuna dair hiçbir şey duymadım, o zaman sorun yıkanmak ya da *yıkanmamak* olmalı, değil mi?”

Hasselthorpe iç geçirdi. “Adriana, hayatım, her zaman olduğu gibi yine dikkatimi dağıttın.”

“Öyle mi?” Ona gülümsedi. “Ama böyle bir niyetim yoktu. Muhafazakârlar arasında önde gelen biri olarak tanınıyorsun buralda!”

Adriana'nın kahkahası güçsüz bir adamı çılgınlığın eşiğine getirebilirdi. Hasselthorpe karısına hafifçe gülümsedi. "Çok komik, hayatım."

"Öyleyim, değil mi?" dedi kendini beğenmiş bir tavırla ve yeniden balığıyla oynamaya başladı. "Sanırım beni sevme sebebin bu."

Hasselthorpe içini çekti. Aklının kıt olması, rahatsız edici sohbeti, abartılı dekorasyon stiline rağmen Adriana bu konuda haklıydı.

Onu sevmiştir.

Reynaud o akşam o ve amcasıyla birlikte yemeğe oturduğunda Beatrice aslında kuşkulıydı. Ama ifadesini korumaya uğraşırken orada ne yaptığını merak bile etmemişti. Bu yüzden de yemeğin ardından isteğini bildirince Beatrice şarabını içerken neredeyse boğuluyordu.

"Sen ne dedin?" diye inledi Beatrice nefes almayı başardığı anda.

"Sana sormadım," dedi Reynaud.

"Ama sonunda bana bu meseleyi danışmak zorunda kalacaksın," dedi acı bir sesle.

Reynaud'nun çenesinde bir kas seğirdi. "Kuşkuluyum..."

"Hayır!" diye kükredi Reggie amca.

Beatrice'in başı panikle amcasına döndü. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Lütfen çok heyecanlanma..."

"Unvanımı almaya çalışman yetmiyormuş gibi bir de yeğenimi mi istiyorsun?" diye bağırdı Reggie amca. Yumruğunu masaya vurunca gümüş çatal bıçaklar yerlerinden sıçradı.

“Lord Hope’un teklifini kabul etmedim,” dedi Beatrice onu sakinleştirmek için.

“Ama edeceksin,” dedi Reynaud, içindeki minik huzuru da yok ederek.

“Sakın yeğenimi tehdit etmeye kalkışma!” diye haykırdı Reggie amca.

Reynaud’nun dudakları inceldi. “Tehdit etmedim, sadece gerçeği dile getirdim.”

Ve yeniden kapıştılar. Odak noktasıydı ama orada olmasına hiç gerek yoktu. O sadece iki köpeğin kazanmak uğruna savaştıkları bir kemikti. Beatrice içini çekerek yeniden şarabını yudumladı ve arada Reynaud’ya kaçamak bir bakış fırlattı. Onu bir gece önce sevişmelerinin hemen ardından yalnız bırakmıştı ve gün boyunca da onu görememişti. Bu gece beyaz peruğu başındaydı, koyu renkli tenini ve kaşlarını egzotik bir şekilde ortaya çıkaran şarap kırmızısı bir ceket giymişti. Kulağındaki demir haç küpe başını amcasıyla alay edercesine eğdikçe çenesine doğru sallanıyordu. Onu korsan gibi gösteriyor, diye düşündü.

Reynaud genç kızla göz göze geldi ve göz kırptı. Yüzünün geri kalanı o kadar ifadesizdi ve bu hareketi öyle hızlı yapmıştı ki Beatrice bunu hayal ettiğini düşündü. Gerçekten onunla evlenmek istiyor muydu? Bu fikir merkezine sıcak bir esinti gönderdi.

Bu sıcaklık Reggie amca şu sözleri söyleyene kadar sürdü: “Yeğenimle evlenmek istemenin tek nedeni deli olmadığını kanıtlamak. Bu da evimi ve unvanımı çalmak için yaptığın başka bir plan!”

İşte bunu duymak insanın gözünü yaşartabilirdi. Beatrice gözlerini kadehine dikti. Bu iki duygusuzun karşısında ağlamayacaktı.

Reynaud'nun dudakları amcasına doğru eğilirken kıvrıldı. "Benim evim. Bunu daha kaç kez tekrarlamam gerekiyor? Unvan, ev, para ve evet şimdi de Beatrice. Hepsi benim. Onları parmaklarının ucunda tutuyorsun ama hepsi aradan birer birer kaçıyor, yaşlı dostum. Bu nedenle bu kadar kızgınsın."

Beatrice boğazını temizledi. "Farkında mısınız bilmem ama *ben* buradayım."

Reynaud ona bakarak tek kaşını kaldırdı, siyah gözleri parlıyordu. "Sen de sohbete katılmak ister misin? Belki aramızdaki birleşmenin kaçınılmaz olduğunu bildirmek için bir ya da iki sebep söylemek istersin."

Buna nasıl cüret ederdİ? Bu evlenme teklifini kabul etmezse Reggie amcaya onunla yattığını söyleyeceği tehdidi oldukça açtı.

Beatrice çenesini iyice kaldırdı, bakışlarını Reynaud'dan ayırmadan Reggie amcasıyla konuşmaya başladı.

"Amcacığım, Lord Hope'un kontluğu yönetmekteki yardımların için sana bir tazminat ödemek isteyeceğinden eminim."

Reynaud'nun dudağının kenarı seğirdi. "Pes."

Ama Reggie amca kükredi. "Bu kendini beğenmiş adamdan herhangi bir yardım kabul edersem bana da lanet olsun!"

Beatrice içini çekti. Erkekler bazen inanılmaz derecede inatçı olabiliyordu. "Bu bir yardım değil amca; bu yıllar boyunca bu unvana verdiğin hizmetin bedeli. Gerçekten, bunun yapılması gerekli."

Reynaud kuşku dolu gözlerle onu süzerken arkasına yaslandı. "Bu unvan gaspçısına herhangi bir şey vereceğimi düşünmene sebep olan şey ne?"

“Uygun ya da değil bunu kabul etmiyorum.” Reggie amca iskemlesini gürültüyle geriye itti. “Seni bana tercih ettiğin bu adamla birlikte bırakıyorum, *yeğen*.”

Yaşlı adam bu sözlerin ardından odadan çıktı.

Beatrice tabağına bakarak amcasının sözlerinin verdiği acıyla başa çıkmaya çalıştı.

“O yaşlı bir budala,” dedi Reynaud usulca.

“O benim amcam,” dedi Beatrice başını kaldırmadan.

“Ve bu yüzden onu unvanımı çaldığı için ödüllendirmeli miyim?”

“Hayır.” Bir nefes alarak gözlerinin içine baktı. “Onu verdiği hizmetlerden dolayı ödüllendirmelisin çünkü yapılması gereken ve onurlu olan bu.”

“Peki ya ben onurla ilgilenmiyorsam?” diye sordu yumuşak bir sesle.

Beatrice onu izledi, iskemlesinde oturmuş, eli şarap kadehinin sapında, tembel tembel çevirmekle meşguldü. Ama Beatrice onun tembellikten çok öte bir yerde olduğunu biliyordu. Onu bu noktaya bilerek getirmişti, tam bir satranç ustası gibi rakibinin vezirini köşeye sıkıştırmıştı. *Neden olmasın?* diye bir ses fısıldadı içinden. Reynaud’nun karısı olursa onu Bay Wheaton’ın yasa tasarısına oy vermesi için zorlaması çok daha kolay olurdu.

Teslim olmadan önce bu konuda gerekli baskıyı yapabiliirdi.

Beatrice onu taklit ederek arkasına yaslandı. “O zaman benim için yapabilirsin.”

“Öyle mi?” dedi. Onu inceledi, gururuna karşı onun değerini ölçüyor gibiydi.

“Evet,” dedi kesin bir tavırla. “Yapabilirsin. Ayrıca unvanını geri aldıktan sonra Reggie amcaya burada hayatının sonuna kadar oturmasını da teklif edebilirsin.”

“Peki, bu alicenaplıktan benim çıkarım ne olacak?”

“Çıkarımın ne olacağını gayet iyi biliyorsun,” dedi, bir anda bu oyundan sıkılmıştı. “Benimle oynama.”

Reynaud şarabından bir yudum aldıktan sonra kadehini masaya bıraktı. “Buraya gel.”

Beatrice oturduğu yerden kalktı ve onun yanına gitti. Kalbi son hızla çarpmaya başlamıştı ama nefesini düzene sokmaya çalıştı. Ona, ondan umutsuzca etkilendiğini göstermemeye kararlıydı.

Reynaud iskemlesini geriye iterek masadan uzaklaştırdı ve bacaklarını açtı. “Daha yakına.”

Beatrice bacaklarının arasına girdi, ona değmek üzereydi, tüm kanı kulaklarına hücum etti.

Reynaud başını kaldırıp baktı, istila eden bir savaşçıydı. “Beni öp.”

Beatrice bir nefes daha aldıktan sonra bir elini omzuna koyarak eğildi. Dudakları onunkilere sürtündü, titremelerine engel olamadı. Doğruldu ve ona baktı.

“Daha fazla,” dedi Reynaud.

Beatrice başını iki yana salladı. “Burada olmaz. Uşaklar birazdan masayı toplamaya gelirler.”

“O zaman nerede?” Reynaud’nun göz kapakları tembelce düştü. “Ve ne zaman?”

Cevap olarak elini uzattı, sesinin düzgün çıkacağına güvenemiyordu. Hareketi bir kadının yapması gerekenlere tamamen tersti. Ona bunun yanlış olduğu öğretilmişti. Sadece üzüntüye

ve itibarsızlığa yol açtığı. Ama yüreği aksini söylüyordu ve artık danışacak kimsesi yoktu. Jeremy ölmüştü. Reggie amca ondan haz etmiyordu ve Lottie de kendi hayatını toparlamakla meşguldü.

Sadece kendine güvenilebilirdi.

Reynaud elini elinin üzerine koyunca Beatrice onu ayağa kaldırmak için hafifçe çekti. Hiçbir şey söylemeden onu yemek odasından çıkardı. Koridor boştu; Reggie amca yemek esnasında uşakların ortalıkta dolanmasından hoşlanmazdı. Hızla merdivenleri çıktı, Lord Hope'un düzenli ve tekinsiz ayak seslerinin onu izlediğinin farkındaydı, arkasına bakmadı. Onu odasına götürdü ve kapının yanında durdu.

"Burada bekle," diyerek odasına girdi. Quick her akşam olduğu gibi soyunmasına yardım etmek üzere odasındaydı.

"Hepsi bu kadar," dedi hizmetçisine. "Quick, bir saniye."

Hizmetçi ona döndü. "Hanımım?"

"Koridorda hiçbir şey görmediğinden emin ol."

Quick'in gözleri irileşti ama yorum yapmayacak kadar iyi bir hizmetkârdı. Küçük bir reveransın ardından odadan çıktı.

Beatrice derin bir nefes aldıktan sonra kapiya gitti ve açtı. Dışarıda duvara yaslanmış, sabırla bekliyordu.

"İçeri gel," dedi Beatrice, Reynaud doğruldu.

Orada gururla durarak onu odasına davet etti. Oraya daha önce iki kez gitmişti ama Beatrice'in davetiyle değil.

İşte bu yüzden bu sefer çok farklıydı.

Nabızının şakaklarında ve kasıklarında attığının farkındaydı. Erekte olmuştu, onun için hazırды ama ağırdan aldı. Kurt üzerine atlamaya hazır olana kadar geyiği asla korkutmazdı.

Beatrice arkasını dönerek şömineye gitti ve ateşi karıştırdı. "Soyunacak mısın?" Eli titremiyordu ama sesi biraz tiz ve hırıltılıydı. "Neden sen yapmıyorsun?" dedi o derin sesiyle. "Ah." Beatrice şömine demirini kenara koydu ve elbisesinin bağlarına uzandı.

"Hayır." İki uzun adımda yanına geldi ve ellerini tuttu. "Neden beni sen soyuyorsun?"

Beatrice ona baktı, yüzü iyice pembeleşti, alt dudağı dişlerinin arasına kısıldı. Reynaud o dudağı ısırarak istedi, onu kollarının arasına alıp yatağa taşımak... Ganimetini sırtlamış bir savaşçı gibi davranmak. Fakat ona kendi isteğiyle gelip gelmeyeceğini öğrenmek zorundaydı. Doğru, onu zora koştan kendisiydi ama sonuçta onu buraya getiren Beatrice olmuştu. Onun da onayını istiyordu.

Beatrice ellerini ceketinin üzerine koyarak omuzlarından geriye doğru itti. Reynaud ceketin rahat çıkması için kollarını oynatarak ona yardımcı oldu ama başka bir hareket yapmadan genç kadını seyretmeye devam etti. Orduda genç bir subayken Londra ve Yeni Dünya'daki bazı genelevlere gitmişti. Deneyimli fahişelerin neler yaptığını biliyordu. Yine de düzgün yetiştirilmiş bir kadının ceketini çıkarışı o genelevlerde gördüklerinden çok daha erotikti.

Beatrice ceketini özenle katlayıp bir kenara bıraktı. Sonra parmak uçlarında yükselerek peruğunu çıkardı. Reynaud ellerini çıkmakta olan saçlarının üzerinde gezdirdi.

"Saçlarını kestirdiğini gördüğüm gün çok üzüldüğümü itiraf ediyorum," dedi Beatrice usulca.

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "O vahşi yeleği mi tercih ediyorsun?"

“Hayır.” Yumuşak avucunu başında gezdirdi. “Ama bundan biraz daha uzun olabilir. Uzun saç yüzünü biraz daha yumuşatabilir. Hepsini kazıtmış olacağın hiç aklıma gelmemişti. Saçın olmadan çok... çok acımasız görünüyorsun.”

O zaten acımasızdı. Beatrice bunu hâlâ fark etmemiş miydi? Reynaud bunları dile getirmede, yeleğinin düğmelerini açmak üzere başını eğen Beatrice’i izlemeye devam etti. Odada sadece onun nefesi ve kumaşın üzerinden kayan kemik düğmelerin sesi vardı. Beatrice son düğmeyi de açtı ve yeleği de omuzlarından aşağı itti. Yeleği de kenara koyduktan sonra beyaz gömleğine bakarak kısa bir tereddüt yaşadı. Korkuyor muydu? Daha iki gün önce bu kadın bir bakireydi ve şimdi ondan kendisini soymasını istemişti. Ona acıması gerekirdi.

Elini yakaladı ve göğsüne götürdü. “Sırada gömlek var galiba.”

Beatrice yorum yapmadan düğmeleri açmaya başladı ama göğsü daha hızlı yükselip alçalmaya başlamıştı. Kumaşın arasından tenine değen parmakları... Tam bir işkenceydi. Beatrice son düğmeyi de açtı, Reynaud gömleği başının üzerinden çıkarabilmesi için kollarını kaldırdı.

Beatrice dudaklarını yaladı ve utangaç bir tavırla ona baktı. “Her şeyi mi?”

“Her şeyi.”

Başıyla onayladıktan sonra kendini toplamak istercesine derin bir nefes aldı ve pantolonuna uzandı. Beatrice işine devam ederken Reynaud ellerini onun omuzlarına koydu, başının üzerinden ellerinin nerede olduğunu izliyordu. Beatrice pantolonunu çıkarmak için önünde diz çöktü, ayakkabılarını ve çoraplarını da çıkardı. İç çamaşırına geldiğinde elleri titriyordu.

“Korkuyor musun?” diye mırıldandı Reynaud.

Beatrice durdu ve ona baktı. "Hayır."

Reynaud çenesini kasmak zorunda kaldı. Bu açığışözlölük, o çilli yanakların üzerinde yer alan gri gözlerdeki masumiyet, tek bir kurnazlık parıltısı bile olmaması Reynaud'yu neredeyse pes ettirecekti.

İç çamaşırını da çıkardı, Reynaud onu tekmeleyerek kenara attı, artık çıplaktı.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Beatrice.

Ona baktı, Beatrice önünde diz çökmüştü ve erekte olmuş organının tam önünde duruyordu, aklına farklı şeyler geldi ama sonunda elini ona uzattı. "Buraya gel."

Beatrice elini ona uzatarak doğruldu ve Reynaud onu yatağa götürdü. Örtüleri açtıktan sonra sırtüstü yastıklara uzandı. Beatrice'i yanına çekti, şimdi o da yatakta oturuyordu, etekleri kıvrık bacaklarının etrafına toplanmıştı. "Rahatla," dedi.

"Rahatım."

Reynaud gülümsemek istedi ama kasları buna müsaade etmedi. "O zaman dokun bana."

"Buraya mı?" Avucunu göğsüne koyarak parmaklarını tüylerinin arasında gezdirdi.

"Evet." Reynaud onun keşfedişini izledi, Beatrice göğüs ucunun etrafında bir daire çizdi. Dikkatliydi, oya yapmayı öğrenen bir kız kadar ciddiydi.

"Hassas mı? Benimki gibi mi?" diye sordu.

Reynaud'nun gözleri kısıldı. "Hassas."

Beatrice başıyla onayladıktan sonra tüylerinin izini takip ederek göbük deliğinin altına kadar indi. Orada kısa bir tereddüt yaşadı, kararsızdı.

Reynaud bekledi, artık onu zorlamıyordu. Beatrice ağır hareketlerle parmaklarını kasık tüylerinin arasına soktu ve erkekliğine iyice yaklaştı. Sonunda ona nazikçe dokunduğunda Reynaud hafifçe inledi.

Beatrice'in gözleri yüzüne çevrildi, organına dokunurken onu izledi. Reynaud o sıcak parmakların dokunuşunun verdiği hazla gözlerini yummak istiyordu ama ona bakmaya devam etti. Erkekliğinin ucuna ulaştığında Beatrice yeniden aşağı baktı, büyülenmiş gibi başını biraz daha eğdi.

"Çok sert," diye mırıldandı, Beatrice parmağını etrafında gezdirirken. "Acıyor mu?"

"Hayır." Dudakları büküldü. "İnmediği sürece acımaz."

Beatrice'in gözleri irileşti. "Yani hep böyle mi kalıyor, ta ki..."

Hırıltılı bir sesle güldü, bu bir kükre de olabilirdi. "Hayır. O, nasıl desem, bir uyarıcı olmazsa bir süre sonra söner."

"Uyarıcı." Parmaklarını organının etrafına dolarken kaşlarını hafifçe çatı.

"Güzel bir kadının görüntüsü, sesi, elinin teması," dedi Reynaud.

"Herhangi güzel bir kadının mı?" Beatrice kaşlarını iyice çatı.

Ah, bu hiç komik değildi, hele erkekliği onun küçük, tatlı ellerinin arasındayken ama dudakları kıvrıldı. "Bazıları diğerlerinden daha etkili elbette."

"Hımm."

Boğazını temizledi. "Okşayabilirsin."

Beatrice yavaşça parmaklarını oynattı.

"Daha sert," diye mırıldandı ve ona göstermek için elini elinin üzerine sardı. Ellerin altında duran erkekliğini sıkıca

kavramalarını sağlayarak yukarı aşağı oynattı. Beatrice'in elini serbest bıraktı.

Beatrice hareketi tekrarladı.

"Evet," diye tısladı.

"Hoşuna gitti mi?"

"Tanrım, evet."

Beatrice çalışmaya devam etti ve Reynaud yastıklara uzanmış bir şekilde onun kendini mutlu etmesine izin verdi. Yarı kapalı göz kapaklarının ardından onu izledi, topuz yapılmış saçlarını, yüzündeki ciddiyeti ve ellerinin arasındaki şok edici erkekliğinin görüntüsünü. Onu tamamlamasına izin verebilirdi ama Beatrice biraz daha yaklaşıp parmak ucunu erkekliğinin ucuna dokundurduğu anda sıvı sızmaya başladı. Güçlüydü ve oldukça iradeliydi ama taştan da yapılmamıştı.

Hızla doğruldu, çılgınlığını umursamadan onu belinden yakaladı ve yüzünü yatak başına doğru çevirerek yanına koydu.

"Öyle dur," diye emretti genizden gelen bir sesle.

Tanrı'ya şükür, itiraz etmeden söylediğini yaptı, Reynaud daha fazla dayanamayacaktı. Beatrice emekler pozisyonunda duruyordu, Reynaud eteklerini kalçasının üzerine ters çevirdi. Ellerini o güzel poposunun üzerinde gezdirdi, ipek gibi tenini okşadı.

"Bacaklarını benim için aç," dedi Reynaud ve Beatrice inleyerek bacaklarını açtı.

Oraya dokundu, bacaklarının arasındaki o en yumuşak, en nazik noktaya, nemli katmanları araladı ve o parlak merkezi ortaya çıkardı. Beatrice'in inlediğini duydu. İsteddiği buydu, kadını ıslanmış bir şekilde önünde duruyor ve onu bekliyordu. Erkekliğini eline aldı ve onun içine soktu. Tanrım! Çok sıkı, çok kaygandı.

Reynaud gözlerinde bir ıslaklık hissetti ve Beatrice'in bunu görmemesi için hemen gözlerini yumdu. Bu bir çiftleşmeydi, güzel ve düzgün bir cinsel birleşme, daha fazlası değil.

Ama içine girdiği an itibarıyla kendine yalan söylediğini biliyordu. Onun her şeyi, kokusu, dokunuşu, sıcak bedeni, küçük iniltileri Reynaud'ya çok daha fazlasını ifade ediyordu. Yuvaa. O yuvasıydı ve Reynaud ona dönmüştü.

Bu sıradışı düşünceyi bir kenara iterek erkekliğini tamamıyla içine soktu. Kollarını uzatarak yatak başını tuttu ve onu kollarının arasına sabitledi. Beatrice titredi ve her nasılsa bu küçük hareket son nokta oldu. Sert ve hızlı darbelerle içine girip çıkmaya başladı, kaygan teni onu tamamıyla sarıyor ve kontrolünü kaybettiriyordu. Beatrice kalçasını bükerek ona doğru itti, Reynaud öne doğru eğildi ve onu dengede tutarken ensesini ısırmaya başladı. Beatrice bir çığlık attı, tiz ve umutsuz bir çığlıktı ve kasılmaya başladı, Reynaud erkekliğini eliyle kontrol ederken geldi.

Reynaud'nun boğazından bir hırıltı koptu, hayalarnın gerildiğini hissederken Beatrice'in içine boşaldı. İçini tohumlarıyla doldururken de durmadı. Sonunda yanına devrildiğinde tüm kemikleri pelteleşmişti. Reynaud onu göğsüne çekmeyi akıl etti ve Beatrice ona sığındı.

Sonra uykuya daldı.

Beatrice uyandığında odası karanlıktı. Korsesi yanına batıyordu. Giysileriyle uyuyakalmıştı. Başını çevirince şöminede parlayan közleri gördü ve elinin altında kıpırdanan Reynaud'yu hissetti. Usulca yataktan kalktı. Reynaud her hakka sahipmiş gibi çarşatlarının üzerinde çınlıplak uyuyordu. Hafif bir huzünle gülüm-

sedi. Muhtemelen bu odanın ve yatağın da ona ait olduğunu söyleyecekti.

Beatrice eteklerini sallayarak düzelttikten sonra odadan çıktı. Darmadağınık bir durumda olduğundan hiç şüphesi yoktu. Koridorlarda kimseyle karşılaşmak istemiyordu ama saat geceyarısını geçmişti ve karşılaşacağını sanmıyordu. Koridorun ilerisinde Reggie amcanın odası vardı, kapının altındaki aralıktan sadece karanlık görünüyordu. Bu akşam yemekte acı bir şekilde ayrıldıkları için büyük bir pişmanlık duydu. Reynaud'nun dönüşüne günün birinde alıacak mıydı? Onu yaptığı ve gelecekte yapacağı seçimlerden dolayı affedecek miydi?

Bu evde yıllardır yaşıyordu ve en karanlık saatlerde bile muma ihtiyacı yoktu. Ana merdivene ulaştı ve bir fare sessizliğiyle aşağı inmeye başladı. Giriş katında bir uşak koridordan geçerek mutfığa ve hizmetkâr bölümüne doğru ilerledi. Beatrice merdivende durarak sabırla bekledi ve o gözden kaybolunca yoluna devam etti. Yemek odasında şöminedeki közleri kullanarak bir mum yaktı ve onu mavi odaya götürdü. Mumu sehpanın üzerine koydu. Kapıya bakan koltuğa oturarak ayaklarını altına topladı.

Reynaud'nun resmi tam karşısındaydı. Çenesini eline yaslayarak ona baktı. Geceler boyu burada oturmuş ve o gülün gözlerin ardındaki adamın nasıl biri olduğunu merak etmişti. Şimdi biliyordu. Onu tanımıştı, sevgilisi olmuştu ve bu adamın genç kızlık fantezilerinde yer alan adamlarla alakası yoktu. Sertti, bazen zalimdi, istediğini mutlaka elde ediyordu; insanı çıldırtıyor ve bıktırıyordu. Zekiydi, kabullendiği insanları, mesela Henry'yi umursuyordu, karmaşık, değişken ve inanılmaz bir sevgiliydi.

Tutkulu bir adamdı.

Bu tutkusu Beatrice'le ilgili olmasa bile takdir ediyordu. Beatrice o siyah gözlere baktı, fiziksel olarak canlı haline çok benziyordu ama ruhları çok farklıydı. Onunla evlilik kolay olmayacaktı. Hatta büyük bir felaket de olabilirdi. Ama Reggie amcaıyı korumak için bu riski göze alacaktı.

Odanın kapısı açıldı ve içeri giren Reynaud farkına varmadan kendi resminin yanında durdu. Pantolonu ile gömleğini giymişti. Önce Beatrice'e, ardından baktığı şeye döndü. Tekrar Beatrice'e bakmadan önce portyi inceledi.

“İyi misin?”

Beatrice başıyla onayladı.

Reynaud ona doğru yürüdü, bakışlarını ondan ayırmadı. Tam karşısına geldiğinde durdu ve elini uzattı. “Benimle evlenir misin, Beatrice?”

Beatrice elini elinin üzerine koydu. “Evet.”

On Üçüncü Bölüm

Uzun Kılıç ile Prenses kalenin zindanının bulunduğu dev siyah kuleye vardılar. Uzun Kılıç temkinli adımlarla kuleye yaklaştı, Prenses arkasındaydı ve kulede tekinsiz bir sessizlik vardı. Kulenin ön cephesinde dev bir ahşap kapı vardı, yüzeyi korkunç bir savaştan çıkmış gibi hasarlıydı, yanıklarla doluydu. Uzun Kılıç kapıyı açtı ve yanında duran Prenses Huzur inledi.

Babası kulede zincirlenmiş duruyordu. Kral'ın etrafında üç ejderha uçuyordu ve hepsi birbirinden iriydi. En küçüğü Uzun Kılıç'ın bir gün önce öldürdüğü ejderhanın iki katı büyüklüğündeydi...

Uzun Kılıç'tan

Yeni atılmış toprak donmuştu, sert, donuk ve işte son. Beatrice eğildi ve elindeki saraypatlarını mezarın üzerine bıraktı. Henüz mezar taşı yapılmamıştı, sadece ahşap bir tabela vardı. Üzerine JEREMY OATES yazılmıştı.

“Onunla evleneceğim,” diye fısıldadı o acınacak haldeki tabelaya.

Sözleri mezarlığı sıyrarak rüzgârla uçtu. Gün hüznünü vur-gulamak istercesine basık ve griydi. Jeremy’nin ailesi onu Londra dışındaki küçük bir kilisenin avlusuna gömmeyi tercih etmişti. Aile mezarlığı bile değildi. Belki de onu daha kolay unutabilmek için buraya saklamayı uygun bulmuşlardı. Jeremy olsa gülümser ve insan öldükten sonra bu küçük mezarlığın da en az bir katedral mezarlığı kadar iyi olduğunu söylerdi.

Beatrice başını iki yana salladı ve yaşların akmasını engellemek için kaşlarını çattı. Jeremy umursamazdı ama o umursuyordu. İyi bir adam böyle anılmamalıydı. Bir an için gözlerini kapadı, onu hatırladı ve gözyaşları o istese de istemese de akmaya başladı.

Gözlerini yeniden açtığında yüzü soğuk ve ıslaktı. Baş ağ-rımaya başlamıştı ama kendini garip bir şekilde çok daha iyi hissediyordu.

Yanaklarını kurulayarak kilise avlusunun kapısına baktı. Reynaud oradaki taş duvara yaslanmış, sabırla onu bekliyordu. Buraya gelmek için arabayla bir saat yol yapmışlardı ama Reynaud hiç şikâyet etmemişti. Onunla evlenmeyi kabul ettiği günden sonraki bir hafta boyunca odasını ziyaret etmemişti ama zaman buldukça yanında olmuştu. Elbette meşgul bir adamdı. Her gün mülkleri ve unvanı konusunda avukatlarıyla görüşmeler yapıyordu ve sıklıkla arkadaşı Vale’a gidiyordu. Beatrice kaşlarını çattı. Ne konuştuklarını bilmiyordu ama başlangıçtaki düşmanlığın sona ermiş olması onu mutlu ediyordu.

Jamie’nin mezarının üzerindeki donmuş toprağa son bir kez dokunmak üzere eğildi ve doğrulduktan sonra ellerini silkeledi. Baharda buraya inci çiçekleri getirip ekecekti. Onlar Jeremy’ye

arkadaşlık ederdi. Beatrice arabaya ve Reynaud'ya doğru ilerlemeye başladı. Küçük kilisenin avlusu çok bakımsızdı, taşlı patikayı otlar bürümüştü. Rüzgâr eteklerini uçurdu ve Reynaud'nun yanına vardığında titriyordu.

"Bitti mi?" Onu dengede tutabilmek için dirseğini tuttu.

"Evet." Başını kaldırıp Reynaud'nun acımasız yüzüne baktı.

"Beni getirdiğin için teşekkür ederim."

Başıyla onayladı. "İyi bir adamdı."

"Evet, öyleydi," diye mırıldandı Beatrice.

Reynaud onu arabaya bindirdi ve arkasından kendi de bindi. Beatrice yola çıktıklarında pencereden mezarlığı izledi ve sonra başını kaldırıp ona baktı. "Hâlâ özel izinle¹³ evlenmek niyetinde misin?"

"Parlamento'nun karşısına geçmeden önce evlenmiş olmak istiyorum," dedi. "Bu canını sıkıyorsa yeni yılda bir kutlama partisi düzenleyebiliriz."

Beatrice onayladı. O tutkulu baştan çıkarmanın ardından evlilikleriyle ilgili yaptığı pratik planlar hayal kırıklığıydı. Lottie'nin erkeklerin eş seçimleriyle hayattaki pozisyonlarını belirlediklerine dair sözlerini hatırladı. Şu an onun yaptığı da bu değil miydi? Reynaud'nun ona eş olarak ihtiyacı vardı çünkü diğerlerini deli olmadığına ikna etmesi gerekiyordu. Nathan'ın da kariyerinde ilerlemek için Lottie'ye eş olarak ihtiyacı vardı. Aradaki tek fark Lottie kocasının onu sevdiğine inanmıştı.

Beatrice'in öyle bir hayali yoktu.

¹³ Çiftlerin evlilik ilanı vermeden evlenebilmesine olanak sağlayan belge. (ed.n.)

Hafifçe doğruldu ve boğazını temizledi. "Bana Kızılderililerden nasıl kaçtığını hiç anlatmadın. Sastaretsi senden nefret etmekten vaz mı geçti?"

Dudakları sabırsızlıkla gerildi. "Gerçekten bu hikâyeyi duymak istiyor musun? Seni temin ederim ki çok sıkıcı."

Bu kaçış taktikleri Beatrice'in merakını artırmaktan başka bir işe yaramıyordu. "Lütfen."

"Pekâlâ." Bakışları daldı ve bir süre sustu.

"Sastaretsi," diye hatırlattı Beatrice usulca.

"Benden nefret etmekten asla vazgeçmedi." Reynaud camdan dışarı bakıyordu, uzun burnu ve güçlü çenesi arkasındaki minderlerin kırmızılığında daha da keskinleşiyordu. "Fakat ilk kış çok zorluydu ve düşünebildiğimiz tek şey herkesi doyuracak kadar et bulmaktı. Başlangıçta çok iyi olmasam da oldukça yetenekli bir avcıydım ve bana olan düşmanlığını bir süreliğine bir kenara bıraktı. Zaten açlıktan hepimiz oldukça zayıf düşmüştük."

"Çok korkunç." Bakışlarını indirerek oğlak derisi eldivenlerini inceledi. Hayatında hiç aç kalmamıştı ama sokakta yemek peşinde olan pek çok dilenci görüyordu. Reynaud'nun zayıf yüzünü ve çaresizlik içinde parlayan siyah gözlerini hayal edebiliyordu. Onun bunca acı çekmiş olması fikrinden hiç hoşlanmadı.

"Eğlenceli değildi elbette," dedi Reynaud. "Bir kez dişi bir ayı bulmuştum. Kışları uyumak için dev ağaçların kovuklarına gizlenirler. Gaho'nun kocası bana ağaç gövdelerinde ayı pençesi izi bulmayı öğretmişti, üzerinde pençe izi olan ağaçların kovuklarında ayı olurdu. Biz ayıyı öldürdükten sonra derisinin birazını yüzdüler ve ateş yakmayı beklemeden yağlarını yediler."

"Ulu Tanrım." Beatrice tiksinierek burun kıvırdı.

Reynaud ona baktı. "Ben de yedim. O soğukta etin buharı tütüyordu, kan tadı vardı ama yine de yuttum. Hayat buydu. Üç gündür açtık."

Beatrice dudaklarını ısırarak başıyla onayladı. "Üzgünüm."

"Üzülme," dedi usulca. "Hayatta kaldım."

Reynaud kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve başını yastıklara dayayarak uyurmuş gibi gözlerini kapadı. Beatrice uyuduğunu sanmıyordu.

Başını eğdi. Hayatta kalmıştı ve Beatrice bunu başardığı için mutluydu ama bedeli ne olmuştu? Katlandığı şeyler onu değiştirmişti. Sanki kızgın bir fırına atılmıştı ve içindeki tüm yumuşaklık ve duygusallık yanmış ve geride ateşe dayanıklı olan acıyı geçirmeyen hatta belki de sevgiyi bile hissetmeyen parçaları kalmıştı.

Bu düşünce içini ürpertti. Ona karşı bir şeyler hissediyor muydu?

Yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde geçti, araba Blanchard Malikânesi'nin önünde yavaşladığında camdan dışarı baktı.

Biraz daha eğildi. "Yolu tıkayan bir araba var."

"Öyle mi?" dedi Reynaud dalgın dalgın, gözleri hâlâ kapalıydı.

"Kim olabilir?" diye sordu Beatrice. "Şimdi bir erkek iniyor ve elini oldukça güzel giyinmiş bir kadına uzattı. Ah, bir de küçük erkek çocuk var. Reynaud?"

En son onun adını söylemişti çünkü Reynaud hızla doğrulmuş ve dönerek camdan dışarı bakmıştı.

"Tanrım," diye soludu.

"Onları tanıyor musun?"

"Bu Emeline," dedi. "Kız kardeşim."

Esareti süresince bu anı geceler boyunca kaç kez hayal etmişti: ailesini yeniden göreceği günü. Emeline’i yeniden göreceği günü...

Reynaud ağır adımlarla arabasından indikten sonra dönüp Beatrice’e yardım etti. Beatrice’in yüzü heyecanlıydı, merak, şaşkınlık, sevinç, hepsi birbirine karışmıştı, Reynaud’nun hissetmesi gereken tüm duygular onun yüzünde yansiyordu. Beatrice’in koluna girmesini sağladıktan sonra Blanchard Malikânesi’nin üst basamağında toplanan küçük gruba doğru ilerlediler. Adam bu mesafeden ifadesiz gibi görünen bir yüzle onlara doğru döndü ama Reynaud zaten kadına odaklanmıştı.

Kadın varlıklarını yeni fark ederek hızla onlara döndü. Yüzü ifadesizleşti ve hemen ardından orada inanılmaz bir coşku belirdi.

“Reynaud!” diye haykırdı ve basamakları inmeye başladı. Adam –bu Hartley olmalıydı– onu kolundan yakaladı ve yavaşlattı, Reynaud bir an içini öfkenin doldurduğunu hissetti.

Sonra Hartley’nin onu neden yavaşlattığını gördü.

“Aman Tanrım,” diye soludu Beatrice.

Emeline oldukça belirgin bir şekilde hamileydi. Yedi yıl önce o genç bir anne ve gelindi. Şimdiyse başka bir adamla evliydi ve ikinci çocuğunu bekliyordu. Çok şeyi kaçırmıştı.

Hem de çok.

Emeline ile Hartley sokağa indiklerinde o ve Beatrice de merdivenin dibine varmışlardı. Emeline birden durarak ona baktı, sonra elini uzatarak hayran hayran yanağına dokundu.

“Reynaud,” diye soludu. “Reynaud, sen misin?” Parmaklarını onun parmaklarının üzerine koyarak gözlerine dolan yaşları kırıştırarak yok etti. “Evet, Emmie, benim.”

“Ah, Reynaud!” dedikten sonra kollarının arasına atıldı, o koca karnıyla ona sarılmaya çalışmak çok garip bir duyguydu. Çok tatlıydı, küçük kız kardeşi, gözlerini kapatarak anın tadını çıkardı.

Emeline sonunda geri çekilerek gülümsedi, on yaşından beri böyle gülümsüyordu sonra kaşlarını çatı. “Ah, rezalet, ağlayacağım! Samuel, içeri girmem lazım.”

Hartley onu hemen eve soktu, Reynaud ile Beatrice daha sakin hareketlerle onları izlediler. Oğlan annesinin peşinden gitti ama arada bir başını çevirerek ona bakıyordu. Reynaud, Daniel’ı bir bebek olarak hatırlıyordu, onu son gördüğünde yeni yürümeye başlamıştı. Şimdi neredeyse annesinin boyuna varmıştı.

Reynaud başıyla oğlanı selamladı. “Ben amcanım.”

“Biliyorum,” dedi Daniel koridora girerlerken yanlarında yürümek için yavaşlayarak. “Bende bir çift tabancan var.”

Reynaud’nun kaşları kalktı. “Öyle mi?”

“Evet.” Oğlan biraz endişeliydi. “Onlar bende kalsın mı?”

Yanında duran Beatrice kıkırdadı. Reynaud oğlana cevap vermeden önce ona baktı. “Evet, kalsın.”

Oturma odasına vardılar, Beatrice çay ve atıştırmalık bir şeyler hazırlamak üzere yanlarından ayrıldı.

“O kuşları gözünün etrafına Kızılderililer mi çizdi?” diye sordu Daniel.

“Daniel.” Hartley ilk kez konuşmuştu, sesi sakindi. Başka bir şey söylemedi ama oğlan başını eğdi.

“Üzgünüm,” diye geveledi.

Reynaud otururken başıyla onayladı. “Evet, yüzüme dövmeleri Kızılderililer yaptı.”

Beatrice tam o sırada odaya girdi ve onunla göz göze geldi. Bakışları sevgi doluydu, Reynaud'nun içi ısındı. Yanına oturdu ve elini elinin altına soktu.

Beatrice boğazını temizledi. "Ben Beatrice Corning."

Reynaud minnetle elini sıktı.

Emeline oturduğu yerde biraz doğruldu, daha çok çalılarının arasında kuş görmüş bir av köpeğine benziyordu. "Cristelle teyze nişanlandığınızı ve ağabeyimle evleneceğinizi söyledi."

Beatrice ışıldayan gözlerle Reynaud'ya baktı ve soruyu cevapladı. "Evet. Yakında küçük bir düğün yapacağımızı umuyoruz. Bayan Molyneux bize geleceğinizi söylemedi. Sizi bekliyor muydu?"

"Hayır, hem de hiç." Emeline dudaklarını sarkıttı. "Yazmış ve geleceğinizi bildirmiştim elbette ama mektup yolda takılmış olmalı. Samuel'in İngiltere'de yapılması gereken işleri vardı ve ben de Cristelle teyzeyi ziyaret etmek istedim. Bizi Londra'da görünce çok şaşırdı ve sonra Reynaud'nun hayatta olduğunu söyleyerek bizi yerimizden sıçrattı."

"Harika bir haber," diye mırıldandı Beatrice.

"Evet." Emeline meraklı bakışlarını onunla Beatrice arasında gezdirdi. "Özür dilerim ama şu anki Kont Blanchard'la bir akrabalığınız yok mu?"

"Hırsız," diye homurdandı Reynaud.

"Yeğeniyim," dedi Beatrice.

"Yakında karım olacak," diye belirtti Reynaud.

"Hımm, şu konu," diye mırıldandı Emeline. "Teyzem siz eve döneli bir aydan daha kısa bir süre geçtiğini söyledi."

Beatrice yanında kıpırdandı. "Korkarım Reynaud ayaklarımı yerden kesti."

Emeline artık kaşlarını çatıyordu ve bunu gören Reynaud rahatsız olmuştu. Yedi yıllık ayrılığın ardından küçük kız kardeşi ona hayatını nasıl yaşaması gerektiğini söylemeye mi kalkışıyordu? Ağzını açtı ama yandan bir dirsek yedi. Şaşkınlıkla Beatrice'e baktığında onun ciddi bir ifadeyle kendisine baktığını gördü.

Bunun hemen ardından sohbet daha gündelik konulara döndü. Hartley Boston ve Londra'daki işlerini, Emeline de nasıl tanışıp evlendiklerini ve Reynaud'nun yokluğunda olan bitenleri anlattı. Anlattıkları Cristelle teyzenin anlattıklarından farklı değildi ama onun sesini duymak çok güzeldi. Reynaud konuların ondan uzaklaşmasından memnun bir şekilde orada oturup kardeşini ve Beatrice'i dinledi. Artık ailesi onlardı.

Sonunda Emeline yorgun olduğunu söyledi ve Hartley ayağa fırlayarak onu oturduğu yerden kaldırmaya gitti.

Kadınlar aralarında vedalaşırken Hartley, Reynaud'ya dönerek kısık sesle konuştu. "Yuvana dönebildiğine sevindim."

Reynaud başıyla onayladı. Yuvasındaydı, değil mi? "Tutsak düşenleri kurtarmak için ormanda günler boyunca koştuğunu ve onlara yardım getirdiğini duydum."

Hartley omuz silkti. "Tek yapabildiğim oydu. Senin hayatta olduğunu bilseydim bulana kadar aramaya devam ederdim."

Yedi yıl sonra bunu söylemek çok kolaydı ama Hartley'nin yüzü çok ciddiydi, bakışları da. Reynaud onun doğru söylediğini anladı.

"Bilmiyordun," derken elini uzattı.

Hartley elini tuttu ve sıktı. "Evine hoş geldin."

Reynaud başıyla onaylayarak gözlerini kaçırđı, en azından soğukkanlılığını korumayı başarmıştı.

Reynaud, Emeline ve ailesini kapıya kadar geçirip oturma odasına döndüğünde Beatrice'i kendine bir fincan çay daha alırken buldu. Şöminenin önüne giderek rafta duran küçük çoban kıza baktı, bu ona annesinden mi kalmıştı? Sonra pencerenin önüne ilerledi. Bu süre zarfında Beatrice'in bakışlarının üzerinde olduğunu hissetti.

Beatrice fincanını yanına bıraktıktan sonra, "İyi misin?" diye sordu.

Reynaud camdan dışarı bakarken kaşlarını çatı. "Neden bir terslik olduğunu düşünüyorsun?"

Beatrice kaşlarını kaldırdı. "Özür dilerim ama huzursuz görünüyorsun."

İçini çekerek aşağıdan geçmekte olan arabaya baktı. "Bilmiyorum. Emeline döndü, ailem burada ama hâlâ eksik bir şey var."

"Belki de uyum sağlamak için zamana ihtiyacın vardır," dedi usulca. "Yedi yıldır uzaktadaydın ve çok farklı bir yaşam sürdün. Belki de sadece alışmaya ihtiyacın var."

"İhtiyacım olan şey unvanım," diye hurladı ona dönerek.

Beatrice düşünceli gözlerle onu süzdü. "Unvanını da aldığında tatmin olacak mısın?"

"Aksini mi düşünüyorsun?"

Beatrice çay fincanına baktı. "Mutlu olmak için unvan ve paradan daha fazlasına ihtiyacın olduğunu düşünüyorum."

Kendini sırtından vurulmuş gibi hissetti. Bu da neydi? Neden şimdi ona meydan okuyordu? "Beni tanımıyorsun," dedi kapıya

giderken. "Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorsun, lütfen kafanda bir şeyler kurmaktan vazgeç." Beatrice'i orada bıraktı ve çıktı.

Bir hafta sonra Beatrice titreyen ellerini gelinliğinin eteklerinin arasına sakladı. Oldukça hoş bir elbiseydi. Lottie aceleyle evleniyor diye yeni bir elbise giymemesinin saçma olduğunu söylemişti. Beatrice bu sözü dinlemişti ve şu an üzerinde kıpırdadıkça rengi yeşilden maviye dönen ipek bir elbise vardı. Yeni elbisesinin güzelliği ellerinin titremesini engellemiyordu.

Belki de bu normal bir düğün günü heyecanıydı. Dikkatini onları evlendiren Piskopos ve Reynaud'ya vermeye çalışmıştı ama Reynaud'nun sözleri son derece duygusuz ve monoton bir tavırla söylediğini duymuştu.

Bayılmamak için kendini tutmaya çalışmıştı.

Doğru mu yapıyordu? Mihrabın önünde duruyordu ve hâlâ bundan emin değildi. Reynaud ona Reggie amcaya bakacağını ve onun Blanchard Malikânesi'nde oturmasına izin vereceğine söz vermişti. Reggie amcasını güvenceye almıştı ve Reynaud onu sevmese bile belki de bu sebep onunla evlenmesi için yeterli bir sebepti.

Reynaud onu sevmiyordu.

Beatrice kaşlarını çatarak elindeki çiçek buketine baktı. Onu sadece o olduğu için sevecek bir erkek istemişti ama bunun yerine serinkanlılıkla hesaplar yapabilen bir adamla evleniyordu. Bu yeterli miydi? Emin değildi. Reynaud'nun kalbi hiçbir zaman onu sevecek kadar yumuşamayabilirdi. Son birkaç haftadır her zamankinden çok daha sertti, sadece unvanını geri almaya ve onunla birlikte elde edeceği güce odaklanmıştı. Eğer günün birinde onu sevmeyecekse Beatrice bu evliliğe katlanabilecek mıydı?

Fakat sonra Reynaud ona döndü ve basit altın halkayı parmağına geçirdikten sonra onu usulca yanağından öptü. Bir anda her şey sona ermişti, düşünmek ya da pişman olmak için çok geçti. Beatrice derin bir iç çekişin ardından elini Reynaud'nun koluna yerleştirdi, her zamankinden daha sıkı tutmuştu.

Reynaud başını ona eğdi. "İyi misin?"

"Evet, oldukça." Yüzündeki gülümseme oraya yapışmıştı.

Reynaud, onu iyi dileklerini sunan kalabalığın arasından geçirirken kuşkulu gözlerle süzdü. "Birazdan evde olacağız, istersen biraz dinlenirsin."

"Ama düşün kahvaltımız var!"

"Düşün gecemizi unutma," diye fısıldadı kulağına. "Tadını çıkaramayacak kadar yorgun olmanı istemem."

Beatrice yüzündeki mutlu tebessümü saklamak için başını eğdi. Nişanlandıktan sonra onu dudaklarından öpmekten ileri bir hareket yapmamıştı ve Beatrice için için Reynaud'nun ilgisini kaybettiğini düşünmeye başlamıştı.

Demek kaybetmemişti.

Reynaud onu kalabalığın çıkardığı neşeli gürültülerin arasından geçirerek arabaya bindirdi ve kendi de hızla bindi. Araba yola çıkarken gülümsedi. "Evli olmak farklı mı?"

"Hayır." Beatrice başını iki yana sallarken aklına bir şey geldi. "Sanırım bundan sonra Leydi Hope olmaya alışmam gerekecek, değil mi?"

Reynaud kaşlarını çatı. "Leydi Blanchard olmalı." Camdan dışarı baktı. "Çok yakında olacak zaten."

Buna söylenecek bir şey yoktu, eve gidene kadar susmayı tercih etti. Beatrice arabadan inerken misafirlerin çoğu eve var-

mıştı. Reynaud'yla birlikte merdivenden çıkarken kendini garip hissetti. Burası hâlâ amcasının eviydi ama çok yakında onların evi olacaktı, tabii Lord Hope unvanını geri alabilirse.

Reggie amcayla pozisyonları tersine dönecekti ve bu düşünce hiç de içini rahatlatmıyordu.

Ziyafet yemek odasında hazırlanmıştı. Masanın etrafı metrelerce pembe kumaşla kaplanmıştı ve Beatrice, Reggie amcanın bu harcamaya çok kızacağını düşündü. Masanın başına oturmuştu. Durgun ve hüzünlüydü. Onunla göz göze gelmeyi reddetti.

Reynaud, amcasının yanına oturdu, olması gereken de buydu, sonra bir misafir onun ilgisini kendi üzerine çekti. Beatrice kısa bir süre sessizliğini korudu.

"Demek olan oldu," dedi Reggie amca.

Beatrice ona bakıp gülümsedi. "Evet."

"Kaçışı yok."

"Yok."

Derin derin soluklandı. "Sadece senin için en iyi olanı diliyorum, hayatım. Bunu biliyorsun."

"Evet, biliyorum amca," dedi Beatrice yumuşak bir sesle.

"O serseri seni umursuyor gibi görünüyor." Ellerini masaya koydu ve onları daha önce hiç görmemiş gibi baktı. "Sana bazen nasıl baktığını görüyorum, kaybetmekten korktuğu kıymetli bir mücevher gibisin. Umarım sana iyi davranır. Umarım çok mutlu olursun."

"Teşekkür ederim." Beatrice gün boyunca yüzeye yakın olan aptal yaşların gözlerinden akmaya başladığını hissetti.

“Ama bunu yapmazsa,” dedi amcası kısık sesle, “yanımda yerin her zaman hazır. Bu lanet olası evden taşınır ve kendimize yeni bir ev buluruz.”

“Ah, Reggie amca.” Hıçkırık gibi çıkan kahkahasını bastırmak için nefesini tuttu. Sevgili Reggie amca seçimini onaylamasa bile onu terk etmeyi reddediyordu.

Gözlerini mendiliyle kurularken Reynaud yanındaki iskemleye oturdu. Ona kaşlarını çatı. “Sana ne dedi?”

“Şişti.” Beatrice, Reggie amcasına baktı ama o Cristelle teyzeyle konuşuyordu. “Çok nazikti.”

Reynaud homurdandı, tam olarak ikna olmamıştı. “Yaşlı palavracı.”

“O benim amcam ve onu seviyorum,” dedi Beatrice net bir sesle.

Yeni kocası yeniden homurdandı.

Ziyafet oldukça görkemliydi ve uzun sürdü, sona erdiğinde Beatrice küçük bir şekerleme yapmaya hazır. Ama ayağa kalktı ve misafirleriyle vedalaşmaya hazırlandı.

Kuyruğun sonlarında Lord ve Leydi Vale vardı. Vikont, Reynaud’yla konuşmaya başlayınca iki kadın baş başa konuşma fırsatı buldular.

“Vikont bu birleşmeden çok hoşnut,” dedi Leydi Vale usulca.

Beatrice şaşkınlıkla ona baktı. “Vikont Vale mı?”

Diğer kadın başıyla onayladı. “Lord Hope için çok endişeleniyordu. Kocanın geri dönüşü onu çok şaşırtmıştı. Sevinmişti elbette ama yine de şaşırmıştı.”

Beatrice kaşlarını kaldırdı.

“Lord Hope’taki değişimden endişeleniyordu.”

"Biraz asabi," diye mınıldandı Beatrice.

Leydi Vale onayladı. "Vale da bana öyle söyledi. Her neyse onunla evlenmeye razı olmana çok sevindi."

Beatrice ne demesi gerektiğini bilemedi ve başıyla onayladı.

Vikontes kısa bir tereddüt yaşadı. "Merak ettiğim bir şey var..."

Beatrice ona baktı. "Evet?"

Kadın utanıyor gibiydi. "Sana alışılmadık bir düğün hediyesi verebilir miyim diye düşünüyordum."

"Nedir o?"

"Aslında bu bir iş, yapmak istemezsen söyleyebilirsin, hiç alınmam."

Beatrice meraklanmıştı. "Söyle lütfen."

"Bir kitap," diye cevapladı Leydi Vale. "Bir zamanlar bir arkadaşım senin hobi olarak kitap ciltlediğini söylemişti."

"Evet."

"Bu benim bir projem," dedi Leydi Vale oldukça utangaç bir tavırla. "Aslında Emeline ile kocana ait bir masal kitabı."

Beatrice ona yaklaştı. "Eskiden Reynaud'un muymuş?"

Leydi Vale onayladı. "Emeline onu geçen yıl buldu ve benden çevirmemi istedi, kitap Almancaydı. Ben çevirdikten sonra bir dostum onu yeniden yazdı ve senin de onu benim için ciltleyip ciltleyemeyeceğini merak ettim. Ya da aslında Emeline için. Onu bitince Emeline'e vereceğim, böylelikle kendi çocukları için kullanabilecek. Bana yardım edecek misin?"

“Elbette,” diye mınıldandı Beatrice kadının ellerini tutarak. Leydi Vale ona bir şekilde St. Aubyn ailesine girme fırsatı verdiği için çok mutlu olmuştu. “Çok mutlu olurum.”

“Beatrice çok hoş görünüyor,” dedi Nate düğün yemeğinin ardından Lottie’nin yanına gelerek.

“Evet, öyle,” dedi Lottie ona bakmadan. “Senin düğüne davet edildiğini fark etmemiştim.”

Blanchard Malikânesi’nin kapısında durmuş, arabasının gelmesini bekliyordu. Ona bakmamasına rağmen koyu mavi ceket ve pantolonunun, beyaz peruğu ile boyun bağının ona ne kadar yakışmış olduğunun farkındaydı. Manşetlerinin eskimiş olduğunu ve tamir edilmesi gerektiğini tek fark eden kişi de muhtemelen oydu. Ayrılmadan önce uşağına bunu tembihlemeyi unutmuştu ve anlaşılan o ki evde kimse durumun farkında değildi.

Nate’in yakışıklı yüzü soldu. “Fark etmemiş miydin? Kilisede durduğum yere baktığından eminim.”

Lottie gülümsedi. “Belki de herkesin sana baktığını sanıyorsun. Genç ve hırslı bir Parlamento üyesisin.”

Nate’in dudakları kasıldı ama konuşmayı başardı. “Güzel bir çift. Beatrice çok mutlu görünüyor.”

“Humm. Tabii daha sadece üç saat oldu.”

“Şüphecilğin sana çok yakışıyor.”

“Ah, doğru ya. Mutluymuş taklidi yapan bir kadını tercih ederdin,” dedi Lottie tatlılıkla.

“Aslında gerçekten mutlu olan bir kadını tercih ederim, taklit yapanı değil,” dedi Nate.

“O zaman kadınına belki de daha çok ilgi göstermeliydin,” diye tersledi Lottie.

“Sorun bu mu?” Ona daha da yaklaştı, omzuna göğsüyle dokunmak üzereydi, kısık ve karalı bir sesle konuşmaya başladı. “Seni tiyatro ya da baleye götüreceğime veya tatlı ve çiçek getireceğime söz versem, geri döner misin?”

“Bana çocuk muamelesi yapma.”

“O zaman bana ne istediğini söyle,” diye tısladı Nate, her zaman nazik olan yüzü öfkeyle değişti. “O kadar yanlış olan ne yaptım, Lottie? Seni ne geri döndürür? Ortalık benden ayrıldığın dedikodularıyla kaynıyor. İtibarım, kariyerim, bu kadarını kaldırmaz.”

“Ah, kariyerin...” diye başladı.

Fakat Nate onun sözünü kesti, bunu daha önce hiç yapmamıştı. “Evet, kariyerim. Evlenirken de kariyerimi politikacı olmak üzerine yapacağımı biliyordun. Sakın şimdi yaralı masumu oynamaya kalkışma.”

“Bir kariyerin olduğunu biliyordum,” dedi usulca. “Bilmediğim şey tüm hayatını, yüreğini tüketceği, orada karına yer kalmayacağıydı.”

Nate ona bakabilmek için geri çekildi. “Ne demek istediğini anlamıyorum.”

“Öyle mi?” dedi Lottie son hızla. “Belki de bunu biraz düşünmen gerek öyleyse.”

Nate cevap veremeden ve kendisi gözyaşlarına boğulmadan oradan uzaklaştı.

On Dördüncü Bölüm

Uzun Kılıç ile Prenses'i gören ejderhalar üzerlerine doğru uçtular, dev pençeleri iyice açıldı, ağızlarından alevler fışkırdı. Bir kılıç darbesiyle en küçük ejderha yere düştü, göğsünden ölümcül bir yara almıştı. Geride kalan ejderhalar ayrılarak ona iki yandan saldırdılar. Uzun Kılıç arkasındakinin pençelerini hissederken önündeki ejderhayı doğradı. Tek dizinin üzerine düşerek arkasını döndü. Üçüncü ve en iri olan ejderha zafer çılgılığı atarak işini bitirmek üzere dalış yaptı...

Uzun Kılıç'tan

Akşam olduğunda Beatrice heyecandan ölecek gibiydi. Artık bakire değildi ve bu yüzden de heyecanlanmamalıydı. Hem korkacak ne vardı? Tüm fiziksel tanışıklıklarına rağmen kocasını şu an iki hafta öncesinden çok daha az tanıdığını hissediyordu.

Belki de insan bir erkeği bedenine aldıktan sonra bile asla anlayamıyordu. Bu insanın düğün gecesi için karamsar bir düşüncedydi, Beatrice damla inci küpelerini çıkarırken kaşlarını çatı. Küpeler Mary teyzeye aitti ve Beatrice inanılmaz derecede

mantıklı olan bu kadının evliliği hakkında ne yorum yapacağını merak etti. Reynaud'yu onaylar mıydı? Onun Reggie amcaya karşı olan küstah tutumunu onaylamayacağı kesindi. Beatrice'in içi pişmanlıkla doldu. Bugün büyük bir hata mıydı?

O bunları düşünürken Reynaud odaya girdi. Beatrice Quick'i hemen odadan gönderdi. Reynaud'nun annesinin ardından hiç kullanılmamış olan odaya girdi. Reggie amca hâlâ Kont'un odasını kullanıyordu, en azından dışarıdan öyle görünüyordu, bu gece evde değildi. Beatrice Reynaud'nun amcasının yokluğundan faydalanarak o odaya geçeceğini düşünmüştü ama o bunu yapmamıştı.

Bir kez daha onu şaşırtmıştı.

Ona doğru yürüyordu, altın rengi ropdöşambırının altında sadece pantolonu ve gömleği vardı. Çenesine kadar uzanan küpesi ve uçan kuş dövmeleeri ona egzotik bir prens havası vermişti. İpek yastıklara yaslanarak esmer güzellerin ona hizmet ettiği bir haremî yöneten bir prens. Beatrice bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. O haremleerdeki kadınlar kadar güzel değildi.

Belki de sırf bu yüzden sesi olması gerektiğinden biraz daha tiz çıktı. "Şöminenin önündeki sehpa da şarap, bisküvi ve şekerleme var. Sana bir kadeh şarap vermemi ister misin?"

"Hayır." Yürümeye devam ederken başını iki yana salladı. "Susuzluğum şaraba değil."

"Ah." Ah, Tanrım. Aslında çok daha sofistike bir yorum yapmalıydı, onu toy kızıdan daha fazlası gibi gösterecek bir yorum.

Reynaud'nun dudağında ufak bir gülümseme belirdi, şimdi oldukça tehlikeli bir egzotik prense benziyordu. Beatrice bir adım geriledi ve poposu yatağa çarptı.

“Heyecanlı mısın?” diye sordu Reynaud masum ve anlamamış gibi bir tavır takınarak.

“Hayır,” dedi ama dürüstlüğü baskın çıktı. “Pekâlâ, evet. Biraz gerginim. Ben öyle baştan çıkaran bir tip değilim.”

“Değil misin?”

“Değilim,” dedi neredeyse acı bir sesle. “Pratik ve açıksözlü biriyim ve erkekler hiç etrafıma üşüşmedi.”

Bir kaşım kaldırdı, dövmeleleriyle birlikte daha da şeytani bir görüntüye sahip oldu. “Genç budalalar ya da perişan âşıklar yok mu?”

Beatrice irkildi. “Korkarım yok. Ben sıradan bir İngiliz kızyım.”

“Tanrı’ya şükür,” dedi Reynaud, bir anda çok yakınına gelmişti, üzerindeki geceliğe ve onun ropdöşambırına rağmen vücut ısınısını hissedebiliyordu. “Başka bir erkeğin senin içindeki tatlı ateşi görmemiş olmasından memnunum. Bir başka erkek olsaydı korkarım onu öldürmek zorunda kalırdım.”

Reynaud bu sözleri usulca söylemişti ama Beatrice içerdikleri anlamı düşününce titredi. Yeni karısını düğün gecesinde baştan mı çıkarıyordu yoksa bir tür gerçeği mi dile getiriyordu?

Gerçekten ondan etkileniyor muydu?

Ah, bunun olmasını ne kadar çok isterdi! Sadece kendisi olduğu için istenmek gibi umutsuz bir arzu hissetti. Ama bu düşünceyi bir kenara bırakmak zorunda kaldı çünkü Reynaud başını eğmiş ve dudaklarını omuzları ile boynunun birleştiği noktaya dokundurmuştu. Bu çok garip bir histi, hem gıdıkıyor hem de tahrik ediyordu. Omzundan başlayan ürpertinin bacak arasına ulaştığını hissetti. Tanrım, eğer sadece *omzunu* öperek

bunu yapabiliyorsa hiç şansı yoktu. Bir ufak dokunuşu bile onu pelteye çevirirken bu evlilikte nasıl onunla eşit olabilirdi?

Olamazdı. O sıradan İngiliz kızı tavırlarını yeniden ele alıp bir şekilde geliştirmeliydi. Reynaud'ya onu sevdiğini söyleyemezdi ama bunu bedeniyle gösterebilirdi.

Bu düşünceyle kocasına uzandı. Elleri ipekli ropdöşambırının üzerinde kaydı, bedeninden çıkan ısıyı hissetti. Son seferinde onu soymasını emretmişti. Bu kez talimat beklemeyecekti. Ropdöşambırını omuzlarından indirdi. Reynaud hâlâ boynunu öpmeye devam ediyordu ama bu hareketin üzerine bir hırıltı çıkardı.

Bunu cesaretlendirme olarak algıladı.

Sonra gömleğinin düğmelerini açtı, o geniş göğsü yeniden görmek hoşuna gitmişti. Çok hoş bir göğsü vardı, geniş, kaslı ve hâlâ bronz renkli. Onu kollarını kaldırmaya zorladı ve gömleği çıkardı. Belki de yavaş hareket ederek onu baştan çıkarmaya çalıştığı için genç adamın sırtında daha önce fark etmediği bir şey hissetti. Gömleğini de ropdöşambırın yanına, yere attı ve ellerini sırtında gezdirdi. Orada şişlikler vardı. Ne tuhaf. Kaşlarını çatarak onları parmaklarıyla keşfetmeye başladı. Sanki...

Reynaud ellerini sırtından uzaklaştırarak bedenlerinin arasında tuttu ve onu tutkuyla öpmeye devam etti. Dili ağzını istila etti ve Beatrice dudaklarını uzatarak onu emmeye başladı. Reynaud ellerini bıraktı ve Beatrice onları göğsünde gezdirmeye başladı, tenine dokunmanın zaferini yaşadı. Elleri aşağıya indi ve pantolonunun beline ulaştı. Körlemesine düğmelerini aradı, o elleriyle göğüslerini okşarken bu işi yapması daha da zor oluyordu.

Dudaklarını ondan kopardı ve soluk soluğa konuştu. "Bunu yaparak dikkatimi dağıtıyorsun."

Reynaud, "Neyi? Bunu mu?" diye masum bir tavırla sorduktan sonra meme ucunu çimdikledi.

"Ah!" Pantolonunun ilk iki düğmesini açmayı başarak elini içeri soktu ve sert tenini okşadı.

Reynaud bir şeyler mınıldanarak onun pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarmasına izin verdi. "Bu işe yatakta devam edelim."

Onu da çekerek yatağa doğru geriledi ve yastıkların üzerine uzandı. Beatrice onun yanına çıktı ve dizlerinin üzerine oturdu. Reynaud kollarını başının üzerine uzatarak gerindi. Koltuk altlarındaki tüyler siyah ve gürdü, üst kol kasları şişerek gözlerinin önüne serilmişti. Beatrice bu görüntüyle kasıklarının ısındığını hissetti. Gözlerini aşağı indirdi. Erkekliği dikti ama tam olarak sert değildi. Son sevişmelerinde ona birtakım keşiflerde bulunma fırsatı vermişti. Ama şu an sadece içinden gelenleri yapmak istiyordu.

Hafifçe eğildi ve erkekliğini okşadı, anında cevap aldı. Onu sıkıca tutmasından hoşlandığını biliyordu, bunu daha önce göstermişti. Elini erkekliğine sardı, hemen başının altından, başparmağı ile işaret parmağının arasına.

Reynaud kıpırdandı. "Buraya gel."

Ona doğru emekledi, bu büyük adam şimdi ona aitti, yüzüne uzandı ve onu ellerinin arasına alarak öptü. Yaşadıkları onu sertleştirmiş, zalimleştirmiş olabilirdi ama onun eve dönmesini sağladılarsa bunları kabulleniyordu.

Üzerinde kıpırdanarak yoğun bir şekilde öpmeye devam etti, Reynaud bacaklarını iki yanına açarak üzerine yerleştirdi, Beatrice neredeyse oturur pozisyona gelmişti. Beatrice geri çekilip soran gözlerle ona bakınca başıyla onayladı.

"Üzerime bin."

Beatrice doğrularak geceliğini çıkardı ve onun gibi ınlıplak kaldı. Bu evliliklerini yürürlüğe sokma geceleriydi ve Tanrı'nın karşısında onunla eşit olmak istiyordu. Bedenini aşağı indirince ıslak kadınlığı onun sertliğiyle buluştu.

Reynaud'nun gözlerinin içine baktı. "Bu kez sen yap. Onu iime sok."

Reynaud da gözlerinin içine bakarak elini aralarına soktu ve ona srttı.

"Böyle mi?" diye sordu ve Beatrice ilk itişi hissetti, Reynaud içini doldurmaya başladı.

"Evet, böyle," diye fısıldadı tamamıyla büyülenmiş bir şekilde.

Reynaud'nun dudakları kasıldı.

Beatrice öne doğru eğilerek onun omuzlarını tuttu ve Reynaud sonuna kadar itti. Birbirlerine bağlandılar, bedenleri ve ettikleri yeminle. Beatrice bu düşünceyle titredi ve gözleri onunkilerle buluştu. O da durumun öneminin farkında mıydı? Bundan emin olamadı; gözleri simsiyahtı, dipsizdi, anlaşılmazdı.

"zerime bin," dedi Reynaud yeniden.

Beatrice söyleneni yaptı. Dikkatle yükseldi, onun tüm derinliklerine sürtünerek kaymasını sağladı ve kendini yeniden aşağı bastırdı, Reynaud yeniden içini doldururken inledi. Reynaud'nun göz kapakları aralıktı, st dudağını dişlerinin arasına almıştı. İri elleriyle göğüslerini avuçladı, göğüs uçlarını büyük başparmaklarıyla rseledi, Beatrice gözlerini kapama isteğiyle boğuştu. Bu nemliydi. Bu kutsal bir birleşmeydi, her saniyesinin farkında olmak istiyordu.

ne doğru eğilerek ona sürtündü ve hareketini hızlandırdı. Doruğa doğru ilerlerken vücudunun kasılmaya başladığını hisse-

diyordu. Erkekliği sert ve kaygandı ve Beatrice üzerinde sallanmaya devam etti, ona sürtündü, hem onu hem de kendini mutlu etti. Reynaud'nun başı arkaya devrildi, gözleri çizgi halini aldı. Beatrice ileri atılarak onun göğüs ucunu yalayınca inledi. Beatrice o akıllı siyah gözlerin odak noktasını yitirilişini izledi. Ağzını açıp haykırışını seyretti. Altında büküldü, yay gibi gerildi. Beatrice spazmları başladığında onun omuzlarına tutundu, o tatlı haz kasıklarına doldu.

Hızla inip kalkan göğsnn üzerine düştü, ağzı açıldı, yeni bir dalga her yanını sardığında teninin tuzunu tattı. Gözlerini yumdu ve başını onun güçlü boynuna gömdü.

Neredeyse mükemmeldi.

zerine uzandı, inip kalkan göğsn hissetti. Orada sonsuza kadar kalıp bu mutluluğın tadını çıkarabilirdi ama sonunda dış dünya onları zorlayacaktı. Gömleğini çıkardığından beri içinde tuttuğ soruyu sordu.

"Sırtındaki yara izleri nasıl oldu?"

Beatrice'in sonunda kaçamak cevapların ötesini göreceğini biliyordu ama yine de bu soru genç adamı şaşırtmıştı. Bir an için duymazdan gelmeyi ya da ne sorduğnu anlamamış gibi yapmayı düşündü. Ama artık evliydi. Bunu yakında görecekti ve Tanrı izin verirse uzun yıllar boyunca bununla yaşayacaktı.

Kendini topladı ve konuşmaya başladı. "Sana bunu bir kez anlatacağım ve bu konudan bir daha bahsetmeyeceğiz. Anlaşıldı mı?"

Sert tonlamasından ötürü onun dudaklarını sarkıtacağını ya da daha kötüsü incineceğini düşünmüştü ama Beatrice o iri gri gözleriyle ona baktı. “Pekâlâ. Görebilir miyim?”

Bakışlarını kaçırarak kaşlarını çatı ama ona sırtını döndü. Beatrice küçük bir inilti çıkardı ve sustu.

Ne gördüğünü hayal ederek gözlerini yumdu. Aynada sadece bir kez bakmıştı ve sırtının izlerle dolu olduğunu biliyordu. Koyu renk teninin üzerinde ince beyaz çizgiler vardı. Kalın ve kırmızı olanlar ise daha önce eliyle hissettikleriydi, sırtının ortasından kalçasına uzanıyordu.

Beatrice sordu. “Bu nasıl oldu?”

Reynaud ona döndü, gözleri hâlâ kapalıydı. “Gaho’nun ailesiyle geçirdiğim ikinci kıştı.”

“Anlat bana,” dedi Beatrice, gözlerini açtığı anda Reynaud’nun onu izlediğini gördü. Beatrice’nin yüzü çizgisiz, saf ve güzeldi, altın renkli saçları geriye atılmıştı. Göğüslerini çarşafı örtmüştü ama omuzları hâlâ açıktaydı.

“Baharda daha çok yiyeceğimiz vardı.” Başını eğerek yatağın perdelerine odaklandı. “Ayılar ve geyikler kışın olduklarından daha zayıftı ama avlanmaları daha kolaydı. Kadınlar da ormandan ve araziden yemiş ve sebze toplardı.”

“Yani her şey daha iyiydi,” dedi Beatrice usulca. Beatrice’in sesinde sabırsızlık yoktu ama Reynaud hâlâ hikâyenin esasını anlatmaktan kaçıyordu.

“Evet, daha iyiydi,” dedi. “Ben de daha iyi olmalıydım. Kışın çekilen açlığın ardından yiyecek boldu. Ama o bölgelerde yazlar çok sıcak oluyor. Sıcak ve nemli, sanıyorum bu durum ciğerlerimi kötü etkiledi. Ateşli bir hastalığa yakalandım ve sürekli

kusuyordum. Gaho ve ailenin diğer kadınları bana baktılar ama hiç hatırlayamadığım günler var.”

“Çok korkunç,” dedi Beatrice parmaklarını onunkilere dolayarak. “Ama hayatta kaldın.”

“Kaldım ama neredeyse ölüyordum,” dedi. “Ve sonra...” Garip ama bu anıyla birlikte sırtının terlemeye başladığını hissetti. Derin bir nefes alarak boğazına tırmanmakta olan bulantıyla savaştı. Bu olaydan çok utanıyordu.

“Ne oldu?”

Bir nefes daha aldı. “Gaho bir seremoniye katılmak üzere kamptan ayrıldı. Kızlarını, onların nişanlılarını ve kocasını da yanında götürdü. Ben seyahat edemeyecek kadar hastaydım. Ben, birkaç yaşlı adam, köle bir kadın ve Sastaretsi kampta kaldık. Sastaretsi ziyarete gidilen kampın şefiyle kavgalı olduğunu söyleyerek gitmek istemedi ama orada beni öldürmek için kalmış olduğunu düşünüyorum.”

Beatrice suskundu ama parmaklarını sıkı.

Reynaud gözlerini yumdu, sesinin düzgün çıkmasına çalışırken o dehşetli anları hatırladı. “Benim hayatta olmam Sastaretsi’nin gururunu derinden yaralıyordu. Benim onun zaferini kutlamak üzere işkenceye tabi tutularak öldürülmememi bir hakaret olarak algılamıştı. Kışın ölüme o kadar yaklaştığımız günlerde sanırım kabilenin güçlü bir avcıya ihtiyacı olması nedeniyle doğru zamanın gelmesini bekledi. Ama o yaz hastalandığımda bunu fırsat bildi.”

“Ne yaptı?”

“Gece yaruma geldi. Yere bağlıydım ve hâlâ güçsüzdüm. Hiç şansım yoktu ama yine de onunla savaştım. Pençesine düşmenin ölümle sonuçlanacağını biliyordum.”

“Ama seni tüm karşı koymalarına rağmen yakalamayı başardı, değil mi?” diye sordu Beatrice usulca.

Başıyla onayladı. Kelimeler boğazında düğümleniyor, göğsü daralıyordu. Başka bir adamın ellerini boğazında hissetmek ve onu üzerinden atamayacak kadar güçsüz olduğunu bilmek. Birdenbire ayı yağının kokusunu aldı; sıcak, acı ve keskin. İmkânsızdı. Bunu sadece hayal ediyordu. İngiltere’de kimse üzerine ayı yağı sürmezdi. Ama Sastaretsi o gece sürmüştü. Koku o gece hep burnundaydı.

“Reynaud?” dediğini duydu Beatrice’in. “Reynaud, devam etmek zorunda değilsin.”

“Hayır,” diye soludu. “Hayır. Bunu bir kez anlatacağım ve bir daha bu konudan bahsetmeyeceğim.”

Sadece ayı yağı kokusundan kurtulmak için orada bir süre uzandı. Sonra devam etti. “Beni oradan alıp bir kazığa bağladı ve dövmeye başladı. Hiç durmadı. Sırtımda sopalar kırdı, sırtıma derin yanklar açtı, bayıldığımdaya beni ayılttı ve devam etti.”

Beatrice sessizdi, eline artık iki eliyle sarılmıştı.

“Beni öldürmek istiyordu. Yalvartana kadar işkence edecek ve sonra beni diri diri yakacaktı.”

“Ama ölmedin,” dedi Beatrice. Sesi telaşlıydı. “Yaşadın.”

“Evet, yaşadım,” dedi. “Ses çıkartmayı reddettiğim için yaşadım. Bana ne yaparsa yapsın, ne kadar döverse dövsün ya da kanımı ne kadar akıtırsa akıtsın sesimi çıkarmadım. Sonra bir mucize oldu.”

Ona baktı, hep korunarak büyümüş olan karısına. Ona bu hikâyeyi anlatmamalıydı, yaşadığı karanlığı, utancı duymasına izin vermemeliydi.

“Ne oldu?”

“Gaho ve ailesi geri döndü,” dedi kısaca, bu olay karşısında neler hissettiğini fazla belli etmeyerek. “Gaho daha sonra bana bir rüya gördüğünü anlattı. Rüyasında bir yılan bir kurtla güreşiyordu ve yılan dişlerini kurdun boğazına geçiriyordu. Babasının yılan asla kazanmamalı diyen sesini duymuştu. Uyandığında törenden ayrılmaya karar vermiş ve eve dönmüşler.”

“Ne yaptı peki?” diye sordu Beatrice.

Reynaud’nun dudakları büküldü. “Beni ölümden kurtardı. Beni özgür bıraktı, su verdi, yaralarımı yıkayıp sardı ve ertesi sabah bana bir bıçak vererek gerekeni yapmamı söyledi.”

“Ne yapman gerekiyormuş?”

“Sastaretsi’yi öldürmem,” dedi Reynaud. “Çok zayıftım, çok kan kaybetmişim ve hastaydım ama onu öldürmek zorundaydım. Sastaretsi ne yapacağını biliyordu. Gaho’nun izni olmasa bile onun hayatta kalmasına izin veremezdim ve gece kaçma şansı vardı ama benimle savaşmak için kaldı.”

“Ve sen kazandın,” dedi Beatrice.

“Evet, ben kazandım,” dedi ama sesinde zafer sarhoşluğundan eser yoktu.

Beatrice içini çekerek omzuna yaslandı. “Sevindim. Sastaretsi’yi öldürdüğün için mutluyum. Yaşadığın için mutluyum.”

“Evet,” dedi usulca. “Ben de.”

Hayatta kalmayı başaramasaydı şu an onun kollarında olmayacaktı. Bu bile iyiydi. Reynaud gözlerini kapatarak karısının yumuşaklığını hissetti, onu çevreleyen kadın ve çiçek kokusunu. Uykuya dalarken nefesinin düzene girişini dinledi ve bu anı, bu kadını yaşadığı için Tanrı’ya şükretti.

Belki de daha önce yaşananlar buna değerdı.

“Yeni evli bir adam için oldukça erken kalkmışsın,” dedi Vale keyifle bir hafta sonra. “Belki de dün gece çok uyudun.”

Vale’in diğer yanında yürümekte olan Samuel Hartley dalga geçen bir ses çıkardı. Üç adam Londra’nın oldukça gözde bir caddesinde yürüyordu, kimsenin kulak misafiri olması mümkün değildi. Hava oldukça soğuktu ve adımları çok hızlıydı.

Reynaud ikisine de kaşlarını çatı. Güzel bir sabahtı ve bu iki şakacıyla buluşabilmek için karısını sıcak yataklarında uyurken bırakmak zorunda kalmıştı.

Fakat onlar bu fedakârlığını takdir bile etmiyorlardı. Vale boş boş konuşuyordu: “İstersen sana evlilik müessesesi konusunda ipuçları verebiliriz. En azından ben verebilirim.”

Bir şey sorar gibi Hartley’ye baktı.

“Ben de yapabilirim,” dedi onbaşı. Geniş dudakları düz duruyordu ama oradaki bir şey onu tebessüm edermiş gibi gösteriyordu.

“Kardeşimle evli olduğunu düşününce bunu duyduğuma sevindim,” dedi Reynaud acı bir sesle.

Hartley’nin yüz ifadesi değişmedi ama bedeni genildi. “Emeline’e iyi baktığım konusunda hiçbir endişen olmasın.”

“Bunu bilmek güzel.”

“Tartışmayın,” dedi Vale bir dadıyı hatırlatan ve mide bulandıran yumuşak bir sesle. “Ben onu Emmie’ye kur yaptığı için zaten dövmüşüm.”

Reynaud kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi?”

“Yapmadı,” dedi Hartley, Vale mutlulukla onaylarken. “Onu merdivenden aşağı attım.”

Vale dudaklarını sarkıtarak gökyüzüne baktı. "Ben hiç öyle hatırlamıyorum ama hafızanın oldukça zayıflamış olduğunu görebiliyorum."

"Bak şimdi," diye başladı Hartley. Sesinde bir keyif vardı.

"Beyler," dedi Reynaud, "konuya gelmemiz lazım. Evleneli henüz bir hafta oldu ve tatlı kanm yanına dönmemi bekleyecektir."

"Pekâlâ," dedi Hartley, ciddileşmişti. "Seni son gördüğümünden bu yana neler buldun, Vale?"

"Spinner's Falls haininin asil biri ve annesinin de Fransız olduğuna dair söylentiler var," dedi Vale açığsözlülükle.

Hartley başını eğdi. "Peki, bu bilgiyi nereden aldın?"

"Munroe'dan," dedi Reynaud. Vale onu bir önceki buluşmalarında bu konuda bilgilendirmişti. "İlk bilgiyi onun Fransa'da yaşayan bir meslektaşından; ikincisini ise..."

"Hasselthorpe'tan almuş," dedi Vale, "fakat bir ay önceye kadar bana herhangi bir bilgi vermeyi reddetmişti."

Hartley merakla ona baktı. "Neden?"

Vale utanmış görünüyordu.

"Sanırım benim yüzümden," dedi Reynaud. "Annem Fransız."

"Elbette," dedi Hartley.

"Zaten ölmüş olduğumu düşündüğü için ismime şüphe düşürmesine gerek olmadığını düşündü," dedi Reynaud. "Ama ölmedim, bu yüzden..."

"Şimdi yaşayanların arasında kimin Fransız bir anneye sahip olduğunu düşünmemiz gerekiyor," dedi Vale. "Çünkü o her kimse büyük ihtimalle hain o."

"Ama başkası yok," dedi Hartley.

Reynaud yüzünü ekşitti. "Hainin ben olduğumu söylemeye çalışıyorsan..."

"Saçmalama," diye tersledi onu Hartley. "Sadece dinle. Sen, ben, Vale, Munroe, Wimbley, Barrows, Nate Growe ve Douglas kurtuldu. Ben hepsiyle konuştum."

"Evet," dedi Vale. "Hepsi de Londralı ve ataları muhtemelen burası Roma toprağıyken bile asildi."

"Thornton, Horn, Allen ve Craddock öldü," diye devam etti Hartley, "ama onları da araştırdık. Hiçbirinin annesi Fransız değil. Yani yaşayanlar arasında bu adam yok."

"Belki de öldürülenlerden biridir," dedi Reynaud usulca. "Gerçi bu da mantıksız."

"Başka kimin annesi Fransızdı?" diye sordu Vale.

"Clemmons'ın yengesi Fransızdı," dedi Hartley düşünceli bir sesle.

"Öyle mi?" Vale ona baktı. "Bilmiyordum."

Hartley onayladı. "Bir kez bahsetmişti. Erkek kardeşinin karısıydı ama öldü."

"Duruma uymuyor," dedi Reynaud sabırsızlıkla. "Tabii Munroe'nun kaynağı yanılmadıysa."

Hartley başını iki yana salladı.

"Bir şeyler hatırlayıp hatırlamadığını anlamak için Munroe'yla konuşmalıyız," dedi Reynaud.

"Ona birkaç hafta önce bir ulak gönderdim," dedi Vale. "Ama adam cevap göndermedi."

Reynaud homurdandı. Munroe bir münzevi olarak biliniyordu ama onun anılarına da ihtiyaçları vardı. Belki de Beatrice'i alıp İskoçya yolculuğuna çıkmalıydı.

Ama önce yapılması gereken daha zorlu işler vardı.

“Davam yarın Parlamento komitesinde görülecek,” dedi diğer ikisine. “Böylelikle Blanchard Kontu unvanımı geri alacağım. Ve yardımınızı istiyorum.”

Vale tek kaşını kaldırdı. “Elbette ama aklında ne var?”

Reynaud kimsenin bu konuşmayı dinlemediğinden emin olmak için etrafına bakındıktan sonra konuşmaya başladı. “Bir planım var...”

Beatrice cilt yapma malzemelerini özenle önüne serdi. Yeni bir projeye başladığı için çok heyecanlıydı. Eskimiş ya da parçalar halinde olan bir kitabı düzene sokup yeni bir kitaba dönüştürmeyi çok seviyordu. Bu da bir tür sanattı. Aletlerini ve malzemelerini de çok seviyordu. Farklı boyutlardaki cilt kesicileri mükemmel hizalanmıştı, iğneler küçük kutularındaydı, makaralar çalışma masasının üst kısmına dizilmişti. Daha sonra kâğıt ve deri tedarikini de gözden geçirecekti ama şu an sadece kesme, katlama ve dikme işiyle ilgileniyordu.

Çalışırken kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu, çok mutlu-
luydu, koridordaki saatin sesini duyduğunda şaşırdı, akşam ye-
meği vakti gelmek üzereydi. Koridorda ayak sesleri ve erkek
sesleri duyulunca başını kaldırarak kocasının sesini dinledi. Küçük
oturma odasının kapısı açılınca başını kaldırıp baktı.

“Ah, işte buradasın,” dedi Reynaud içeri girerken.

Gülümsedi, kocasını her görüşünde bir aptal gibi sırtıtmaya
başlıyordu. Onunla evlendiği günden bu yana ona her gün biraz
daha bağlanıyordu ve bu durum onu huzursuz ediyordu. Hâlâ
onu sevdiğini söylememişti ve odaları dışında şefkat gösterdiği

anlar sayılıydı. Bu sosyete evliliklerinde belki de normal bir durumdu. Ya da erkeklerin çoğu sevgisini göstermekte zorlanıyordu.

Öyle olmasını umdu.

Beatrice çalışma masasına baktı. "Lord Vale'a yaptığın ziyaret keyifli miydi?"

"Keyif pek doğru bir kelime değil." Gelip masasının yanında durdu. "Bu nedir?"

"Bir kitap. Leydi Vale için ciltliyorum." Ona baktı. "Kız kardeşin için. Siz küçükken dadınız size okurmuş."

"Sahi mi?" Eğilerek dikmekte olduğu sayfalara baktı. "Kesinlikle öyle. Hem de Uzun Kılıç'ın hikâyesi." Genç adamın yüzünde muhteşem bir tebessüm belirdi. "Benim en sevdiklerimden biri."

"Belki de bizim için de bir kitap yapmalıyım," dedi Beatrice usulca.

"Neden?"

"Eee..." Ellerine bakarak ipliği dikkatle çekti. "Çocuklarımız için elbette. Onlara çocukluğunda sevdiğin kitabı okumaktan hoşlanacağını düşündüm."

Omuz silkti. "Nasıl istersen."

Beatrice burnunu kınıştırdı, gözlerine dolan yaşları gizlemek için kaşlarını çattı. O ilgisiz ses tonuna çocukça bir şekilde kırılmıştı. Derin bir nefes aldı. "Lord Vale'la ne konuştunuz?"

"Unvanımı," dedi. "Hatırlıyorsan onu yarın geri almaya niyetliyim."

"Elbette." Aletleriyle meşgul oldu. Reynaud kendinden çok emin görünüyordu ama deli olduğu söylentileri hâlâ sokaklarda dolanıyordu.

"Ve onu elde ettiğimde bu ev sadece bana ait olacak."

“Umarım Reggie amca ile benim de burada oturuyor olmamız seni rahatsız etmez.” Bu sözleri usulca söylemeye çalışmıştı.

“Saçmalama.” Kaşlarını çatı.

“Saçmalamıyorum,” dedi ipliği gereğinden fazla çekerek. “Bu sadece...”

“Ne?” diye terslendi.

Beatrice işini bırakarak ona baktı ve derin bir soluk aldı. “Unvanını, paranı, arazilerini, kaybettiğin her şeyi geri almak sende bir saplantı oldu. Bunu anlayabiliyorum ama bundan fazlasını düşünmen gerek.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu sert bir ifadeyle.

Beatrice çenesini kaldırdı. “Kont olduktan sonra ne yapacağın hiç düşündün mü?”

“Mülklerimi yöneteceğim, arazi ve yatırımlarımı kontrol edeceğim.” Elini sabırsızlıkla salladı. “Daha başka ne yapmamı önerirsin?”

Elini masanın üzerine koyarak kenarını sıktı. Öfkelendiğinde çok korkutucu olabiliyordu. “Bir kont olarak çok daha fazlasını yapabilirsin.”

“Niyetim de bu.”

“Öyle mi?” Beatrice’in sesi tizleşmişti ve bu artık umurunda değildi. Kocasını onu ve düşüncelerini geçiştirmeye çalışıyordu. “Öyle mi? Tek bahsettiğin şey evlerin, arazilerin ve paran. Bunlara sahip olduktan sonra nasıl yaşamak gerektiği konusunda hiçbir fikrin yok mu? Lordlar Kamarası’na gireceksin. Parlamento’da yasa tasarılarını oylayabileceksin, hatta kendi yasa tasarılarını savunabileceksin.”

“Benimle bir çocukmuşum gibi konuşma, Beatrice,” dedi.
“Nereye varmaya çalışıyorsun?”

“Yarın Parlamento’ya sunulacak bir yasa tasarısı var,” dedi Beatrice cesaretini tamamıyla kaybetmeden önce. “Bay Wheaton’ın gaziler için tasarladığı ödenek yasası. Artık orduda görev yapmayan eski askerler için, uygun bir ödenekleri olursa sokakta dilenmek zorunda kalmayacaklar...”

Reynaud elini salladı. “Şu an bunun için vaktim yok...”

Beatrice elini masaya vurunca kitap yere düştü. Reynaud ona dönerek şaşkınlıkla baktı.

Beatrice ayağa kalktı. “Ne zaman vaktin olacak Reynaud? Ne zaman?”

“Sana söyledim,” dedi soğuk bir sesle. “Unvanımı aldıktan sonra.”

“Birdenbire başkalarını umursamaya mı başlayacaksın? Bu mu?” Titremeye başladı. Bu tartışma artık Bay Wheaton’ın tasarısıyla ilgili değildi. Her nasıl olduysa daha büyük bir boyuta taşınmıştı. “Söyle bana, Reynaud. Beni seviyor musun?”

Reynaud başını eğerek tedirgin gözlerle onu süzdü. “Şimdi bunu neden sordun?”

Yaşlar gözlerini yaktı ama Beatrice onları açık tutmayı başarak kocasına baktı. “Çünkü duygularını uzun zamandır zincirlediğini ve artık onları nasıl serbest bırakacağını bilmediğini düşünüyorum. Başkalarını umursayabileceğini düşünmüyorum.”

Oturma odasından çıktı.

On Beşinci Bölüm

*Prenses korkuyla büzüldü, Uzun Kılıç tek dizinin üzerine
düşmüş olmasına rağmen hiç korkmadı. Ejderhanın
saldırısına kılıcıyla cevap verdi. Bir, iki, üç kez güçlü
kılıcını salladı, ortalık yatıştığında dev ejderha ayaklarının
dibinde yatıyordu.*

*Ölü canavarın şekli değişti ve korkunç bir acuzeye dönüştü.
Kötü cadı kendini ejderha kılığına sokmuştu.*

Sizi temin ederim ki Prenses çok mutluydu.

*Hızla babasını çözmeye gitti. Uzun Kılıç'ın tek başına kötü
cadıyı yendiği Kral'a anlatılınca Kral tek çocuğunu ona
ödül olarak vermekten çok mutlu oldu.*

Böylece Uzun Kılıç ve Prenses evlendi ...

Uzun Kılıç'tan

Reynaud yatağa geldiğinde vakit geceyarısını geçmişti. Beatrice uyuyor taklidi yaparak kıpırdamadan yattı. Kocasını isterse sevişmek kadınlık göreviydi ama Beatrice şu anda böyle bir arzu hissetmiyordu. Tartıştıktan sonra olmazdı. Reynaud nuhteme-

len Şu an aıksözlölüğünden dolayı ondan nefret ediyordu ama bunları söylemek zorundaydı.

Sadece kendini düşünen bir adamla evlenmişti.

Gözlerini karanlığa dikerek düzgün nefesler almaya devam etti, ağır ağır aldı, verdi, derin uykudaymış gibi. Soyunma seslerini dinledi, kumaşların hısrıtısını, bir Şeye çarpınca usulca homurdanışını ve kendini çok yalnız hissetti.

Kocasını mumu söndürdü ve yatağına girdi. Örtüler üstünü örtünce gerildi ve sonra genç adam kıpırdamadan yattı. Beatrice karanlığına bakmaya devam etti. Dakikalar geçti ve kocasının uyuduğunu düşünmeye başladı.

Ama sonra Reynaud konuştu. "Beatrice."

Kıpırdamadı.

İçini çekti. "Beatrice, uyanık olduğunu biliyorum."

Dudağını ısırdı. Uyuyormuş taklidine devam etmek gözüne aptalca göründü ama bunu ona Şu an fark ettirmek başından beri taklit yaptığını kabullenmek olacaktı.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığımın farkındayım," dedi Reynaud usulca. "İsteddiğin ya da tercih ettiğini türde bir adam olmadığımı da biliyorum."

Beatrice örtünün altında parmaklarını kıvırdı ama yine de tek kelime etmedi.

"Ama neticede hayatındaki erkek benim. Bununla idare etmek zorundasın." Sustu. "Bu gece benimle mutlu olmayacaksan da en azından yanıma gelir misin? Lanet olsun, seni kollarımın arasında tutarak uyumaya alıştım."

Bu, banş girişimleri söz konusu olduğunda hayatında duyduğu en dokunaklı konuşma değildi ama yine de genç kadının

kalbini çeldi. Herfı tartışmayı başlatan da kendisiydi. Tam olarak tanımadığı bir adamla evlenmeyi tercih eden yine oydu. Doğru söylemek gerekirse barış ilan etmesi gerekirdi. Beatrice yuvarlanarak ona yaslandı.

“Bu çok daha iyi.” Esneyerek kolunu ona sardı ve kendine doğru çekti. “Yumuşacık ve sıcacıksın.” Bir süre suskun kaldı, nefesi gittikçe derinleşti, sonra uykulu bir sesle ekledi: “Ayrıca saçlarının kokusu çok hoşuma gidiyor.”

Nefesi derinleşti, Beatrice onun uyuduğunu biliyordu ama kendisi hâlâ uyanıktı. Kalp atışlarını dinledi, kulağının tam altında yavaş ama güçlüydü, nefesi de güven veriyordu. Sonunda taşlar yerine oturdu ve Beatrice durumu kavradı, bu garip, öfkeli, egzotik adamı seviyordu. Aşkı ikisine de yetecek miydi?

Uzun bir süre bu sorunun cevabını düşündü, uykuya dal-
dığında cevabı hâlâ bulamamıştı.

Sırtında gezinen sıcak, güçlü, emin, elleri hissederek uyandı, aşağı doğru inerek geceliğinin altından poposuna ulaştılar. Yüzü diğer tarafa dönük bir şekilde yan yatıyordu, etrafı çarşaf ve elbette ki onunla çevriliydi, hâlâ uyukluyordu. Nemli nefesini ensesinde hissetti. Bir kolu altındaydı diğeri de poposunu okşuyordu. Tam arkasında iri, sıcak varlığının onu çevrelediğini ve koruduğunu hissediyordu. Isısı ve kokusuyla çevrelenmişti.

Uyku ile uyanıklık arasında bir yerde onun kendisine iyice yaklaşarak kıpırdanmaya başladığını hissetti, sertleşen erkekliği ısrarlı ve talepkârdı.

Beatrice hafifçe iç çekerek yüzünü yastığa gömdü. Sökmeye başlayan şafağın etkisiyle oda grileşmişti ve Beatrice onu istiyordu. Ona ihtiyacı vardı. Kocasını sadece arzuluyor olsa bile böy-

leydi. Bu üzücü düşünceyi aklından savdı, sadece onu hissetmek istiyordu, daha fazla düşünmek ve endişelenmek değil.

Reynaud ellerini bacaklarına koyarak dizlerini bükmesini sağladı, bacaklarını araladı ve yarattığı boşluğa yerleşti. Şimdi daha da iriydi, erekte olmuş erkekliğini poposuna yaslamıştı, sıcak ve ısrarlı. Biraz daha öne kaydı ve artık dişiliğine sürtünüyordu. Beatrice ıslanmıştı ve Reynaud hemen orada duruyordu. Mükemmeldi, sanki onun bir parçası olarak yaratılmıştı. Erkekliği kadınlığını araladı, ucu klitorisine yaslandı. Soluğu hızlandı, bir anda hazza boğulmuştu. Keşke Reynaud onu sevseydi, o zaman mükemmel olacaktı.

Fakat şimdi bunu düşünmeyecekti.

Erkekliği kalçasını okşadı ve öne doğru kayarak, tüylerini okşadıktan sonra o noktaya bastırdı. Arkadan da erkekliğiyle ağır hareketler yaparak kendini usulca eşinin içine yerleştiriyordu.

İnleyerek yanağının altında duran ele parmaklarını sardı. Bu birdenbire çok fazla gelmişti, arzuları ona hissettiği aşkı keşfetmekle birbirine karışmıştı. Buruk bir sevinç içeren gözyaşları yanaklarına döküldü.

Reynaud parmaklarını sıkarak biraz daha itti, bu pozisyonda oldukça genişti. Beatrice'in ağzı açıldı ve sessiz bir inilti ortaya koydu, sonra hafifçe geriye doğru bükülürken kendi gözyaşlarının tuzunu tattı. Reynaud yavaş hareket ediyordu ama ısrarcıydı, acele etmeden içine giriyor ve orayı doldurarak yavaşça ele geçiriyordu. Beatrice üstteki bacağı hafifçe kaldırarak onun üst bacağına yasladı ve bir anda tümüyle içine girdi. Beatrice gözlerini kapadı ve başını teslimiyetle eğdi. Reynaud ensesini öptü, dudakları aralıktı ve hâlâ içinde çok genişti.

Sonra eli kıpırdadı, dişiliğinin üzerinde parmakları ilerledi ve orta parmağı inanılmaz bir netlikle hassas goncasına dokundu.

Kalçasını ona bastırdı. "Reynaud."

"Şişşt," diye mırıldandı Reynaud ensesinde.

Erkekliğini geri çekti, teni iç duvarlarına sürtündü ve sonra yeniden hızla içine itti. Beatrice yatakta kaymamak için bir eliyle yatağa tutundu. Reynaud yine geri çekildi, bir kez daha içine girdi ve Beatrice inledi.

"Şişşt," diye fısıldadı yeniden arkasından baştan çıkarıcı, görünmez bir güç olarak. Beatrice onun ıslak dilinin ensesinde dolaştığını hissetti.

Yeniden içine girdi. Dengeli, amansız. Her hareketi farklı bir şok yaratıyordu. Beatrice dudaklarını ısırarak gözlerini yumdu. Kendini geriye doğru bastırmak istedi. Ona doğru sallanmak ve patlama noktasına gelinceye dek hızını artırmak. Aşkını haykırmak. Ama onu önden tutan elin arasında hapis olduğunun bilincindeydi, kocası kendini ve onu yavaş yavaş tatmin etmeye kararlıydı.

Reynaud kalçasını sıkıca yasladı, Beatrice ıslaklığına değen hayalarını da hissediyordu, iyice açıldı ve bir sonraki hareketi beklemeye başladı.

"Lütfen," diye fısıldadı kırk dökük bir sesle.

"Şişşt." Kulak memesini dişlerinin arasına aldı ve içine bir kez daha girip çıkarken uyanır gibi ısırdı.

Beatrice'in nefesi kesildi, kalbi durdu, belki de kırıldı.

Reynaud içinde kıpırdandı, iri, erkeksi, ısrarcı ve parmağını klitorisine bastırarak sürtmeye devam etti.

Beatrice daha fazla dayanamayacaktı. Patlayacaktı, bir daha hayatının sonuna kadar bir araya getiremeyeceği binlerce parçaya ayrılacaktı. Bir daha asla aynı olmayacaktı. Başını salladı, yastığa doğru hıçkırdı ve yanağını kenetlenmiş ellerine yasladı.

“Beatrice,” diye mınıldandı o baştan çıkaran ses kulağının dibinde. “Beatrice, benim için gel.”

Beatrice geldi, ağlayarak, titreyerek, yanarak ve daha fazlasına ihtiyaç duyarak. Reynaud ona ihtiyaç duymasa da ona ihtiyaç duyarak.

Reynaud erkekliğini bir koçbaşı gibi kullandı. Sertçe içine girip çıktı, Beatrice’in bedenine haz kıvılcımları saçıldı, kıvılcımlar damarlarında dolaştı, tüm uzuvlarını aydınlattı ve onu delice titretti.

Reynaud omzunu ısırdı ve Beatrice onun ateşinin akarak kendi ışığına karıştığını hissetti, birleşip bir volkan gibi patlamışlardı.

Beatrice yeniden uyandığında güneş pencerelerden içeri süzülüyordu. Uzanmaya devam ederek yüzünü şifonyerin üzerindeki kâsedeki suyla yıkamakta olan kocasını seyretti. Üzerinde sadece iç çamaşır vardı, hareket ederken sırtındaki kaslar geriliyor ve izlerin dalgalanmasına sebep oluyordu.

“Bana oradan nasıl kaçmayı başardığını anlatmadın,” dedi usulca.

Bir önemi var mıydı? Bunu bilmiyordu. Belki de yoktu ama öğrenmeliydi.

Reynaud sesini duyunca hiç şaşırmadan ona döndü. “Uyanmışsın.”

“Evet.” Örtüleri çenesine kadar çekti. Sıcaktı ve yatakta birleşmelerinin mahrem kokuları vardı. Tüm günü orada geçirmek ve gerçeklerle yüzleşmemek istiyordu. Burada, şimdi, sevgi dolu bir evliliği varmış gibi davranabilirdi.

“Bana anlatır mısın?” diye sordu Beatrice yumuşacık bir sesle.

Reynaud yeniden şifonyere dönünce bu kez onu reddedeceğini düşündü. Reynaud usturayı eline aldı ve onu deri parçasına sürtmeye başladı. Son derece işini bilen bir özel uşağı olmasına rağmen Reynaud bakım işini kendi başına halletmeyi tercih ediyordu. Belki de hâlâ özel uşak kullanmaya alışmamıştı.

“Kızılderililere esir düşen çoğu kişi bir daha evine dönemez,” dedi kısık sesle. “Çoğu esaret altındayken ölür. Bunun sebebi efendilerinin güçlü olması değildir, kaçmaktan vazgeçtikleri için böyle olur.”

“Anlayamadım,” dedi Beatrice.

Reynaud başıyla onayladı. “Tecrübe etmeden anlaşılması zor bir şey zaten. Sana daha önce de Kızılderililerin tutsaklarını evlat edindiğini ve onları ailesindeki ölen kişilerin yerine koyduklarını anlatmıştım.”

“Ama onların tam olarak aileden sayılmadıklarını da söylemiştin. Sembolik bir rolleri vardı.”

“Hı-hu.” Usturasını keskinleştirme işini bitirerek kenara koydu. “Aşağı yukarı öyle. Tutsak, ailedeki çalışan üyenin, yani avcının yerini alıyor ki bu işler halledilebilsin.”

“Daha fazlası mı var?” diye sordu.

“Bazen.” Yüzünü sabunladı. “Sanırım her gün birlikte yaşadığı kişiden hoşlanmaya başlamak insan doğasına has bir şey

Kabile ya da aileyle birlikte ava çıkmak, onlarla birlikte yemek, uyumak. Oldukça samimi bir yaşam şekli.”

Usturayı eline alıp yanağından kaydırmaya başladığında Beatrice hiç konuşmadı.

“Bazen,” dedi usulca, “tutsak, ailenin gerçek üyesi olur. Bir eşe ve çocuklara da sahip olabilir.”

Beatrice durdu. “Kızılderili bir karın mı vardı?”

Usturayı suya sokarak çalkaladı ve ona baktı. “Hayır ama sebebi alamayacak olmam değildi.”

“Anlat bana,” diye fısıldadı.

Başını eğdi ve kulağının dibindeki bölgeyi kısa ve dikkatli darbelerle aldı. Hayal ediyor da olabilirdi ama Beatrice onun zaman kazanmaya çalıştığını düşündü. “Gaho hayatımı ikinci kez kurtardıktan sonra beni sevmeye başladı. Benim yüzümden de olabilir rüya yüzünden de. Her neyse, onlarla birlikte yaşamaktan mutlu olmam gerektiğine karar verdi ve kendi ailemi kurarsam kaçmamak için bir nedenim olacağını biliyordu.”

“Seni kendine bağlamak istiyordu,” dedi Beatrice.

Başıyla onayladıktan sonra usturayı seramik leğenin kenarına vurdu. “Kesinlikle. Ama Gaho’nun bir sorunu vardı. Kızları zaten evliydi, kabilenin erkekleri bazen iki kadını eş olarak alabiliyordu ama kadınların ikinci bir kocası olmuyordu.”

“Hiç adil değil,” dedi Beatrice kuru bir sesle.

Reynaud’nun yüzünde bir tebessüm oluştuğu anda kayboldu. “Bu benim fikrim değil.”

“Hah.”

Şifonyerin üzerindeki aynaya arkasını dönerek konuşmaya devam etti. “Bir sonraki kış hastalığımдан ve yaralarımдан arın-

maya çalışarak geçirdim. Baharda Gaho beni aldı ve yüzüme tanelerinden bir tanesinin dövmesini yaptı. Kulağımı deldi ve bana küpelerinden birini verdi. Böylelikle benim iyi bir avcı olduğumu ve bana değer verdiğini herkese göstermiş oldu. Sonra dostluk kurmak istediği başka bir Kızılderili kabilesine haber yolladı. Savaşçılardan birinin kızıyla evlenmemi istiyordu.”

Beatrice kocasının çenesinde bir kasın seğirdiğini gördü. “Böylelikle iki kabile birleşecek ve barış içinde yaşayacaktı.”

“Kız güzel miydi?” diye sordu Beatrice kendine engel olmadı.

“Yeterince güzeldi,” dedi Reynaud, “fakat çok gençti, on altı bile olmamıştı ve ben onunla evlenmek istemiyordum. Beni Gaho ve kabilesine daha sıkı bağlayacak bir eş ve çocuklar istemiyordum. Eve dönmek istiyordum, düşündüğüm tek şey buydu.”

“Ne yaptın?”

“Kızla konuşmanın bir yolunu buldum. Bu aslında yasaktı ama birbirimize kur yapmamız gereken bir dönem olduğu için yaşlılar buna izin verdi. Kızın zaten gizli bir sevgilisi olduğunu keşfettim, o da benim gibi bir köleydi, başka bir kabiledendi. Sonrası gayet basitti. O adama sahip olduğum tüm kıymetli şeyleri verdim. İki yıllık tutsaklığım sırasında biriktirmiş olduğum kürkleri, incik boncukları aldı. Ertesi gece müstakbel eşim sevgilisiyle birlikte ortadan kayboldu.”

“Çok nazik bir hareket olmuş.”

“Hayır.” Yüzüne su vurarak köpük kalıntılarından arındı. “Bunun nezaketle ilgisi yok. Kaçmaya kararlıydım. Eve dönmeyi ve benim olan hayatı elde etmeyi kafaya koymuştum. O kızla evlenseydim o hayata alışmam çok daha kolaylaşırdı. Gaho’nun ailesinin bir parçası olurdum. İngiltere’yi bir daha göremezdim.”

Yüzünü kuruladığı havluyu kenara atarak ona döndü. Gözleri simsiyah ve sertti. "Aslında Gaho ve tüm kabilesi benim yüzümden katledildi."

"Ne?" diye fısıldadı Beatrice.

Başıyla onaylarken dudakları acıyla bükülmüştü. "Fırsat çıktığında kaçabilmek için yeterli kaynağı toplamam beş yılını aldı. Altıncı yılda bir Fransız tacir kampımızı ziyaret etti ve hayatını tehlikeye atacak olsa da onu kaçırmama yardım etmeye ikna ettim. Üç gün boyunca ormanda yürüdükten sonra onun kampına ulaştık. Orada düşmanlarının Gaho'nun kabilesine saldır- mayaya hazırlandıklarını öğrendim. Çok açtım ve yorgundum ama koşarak köye döndüm. Hayatımı kurtaran kadını kurtarmaya."

Parmaklarını gererek ellerine baktı.

"Ne buldun?" diye sordu Beatrice, artık bu dehşet verici hikâyesini bitirmeliydi.

"Çok geç kalmıştım," dedi usulca. "Yaşlı genç, herkes ölmüş, kamp dumanı tüten bir harabeye dönmüştü. Gaho'yu aradım. Tüm cesetleri çevirerek kanlı yüzlerine baktım."

"Onu buldun mu?" diye fısıldadı.

Başını usulca sallarken bir görüntüyle boğuşmuş gibi göz- lerini yumdu. "Gaho'yu sadece elbisesinden tanıyabildim. Onu çevirdiğimde kahverengi gözleri bir kan maskesinin ardından bana bakıyordu. Cansızdı. Kafa derisi yüzülmüştü."

"Çok üzgünüm."

Başı hızla doğrulurken yüzü serleşti. "Üzülme. Sadece yaşlı bir Kızılderili kadındı. Bana hiçbir şey ifade etmiyordu."

"Ama Reynaud," dedi Beatrice ve doğruldu, "seni kurtardığını, sana oğlu gibi davrandığını söyledin. Onu sevdiğini biliyorum."

“Anlamıyorsun.” Bıçağını eline aldı ve bir süre ona baktı. O kadar uzun sürdü ki Beatrice bunun sona ermeyeceğini düşünmeye başladı. Sonra konuşmaya başladı. “Gaho’nun ailesine ve kabilesine saldıran kabile beş yıl önce barış yapmaya çalıştığı kabileydi. Beni evlendirerek sokmak istediği kabileydi.”

Beatrice içini çekti, hiçbir şey söylemeden ona bakmaya devam etti.

“Eğer onu sevseydim o evliliği yapardım. Köyünün güvenliğini sağlardım. Yapmadım. Ailesiyle geçirdiğim zaman zarfında tek bir hedefim vardı, o da eve dönmekti. Bunun dışında hiçbir şey önemli değildi.” Bıçağı belindeki kınına soktu. “Gaho’yu gömdükten sonra aylar boyunca ormanda ilerledim, Kızılderili ve Fransızlardan saklandım ve İngiliz bölgesine ulaştım. Atığım her adımda bu özgürlük için Gaho ve ailesini feda etmiş olduğumu kendime hatırlattım.”

“Reynaud...”

“Hayır.” Ona ters ters baktı. “Öğrenmek istedin, bırak bitireyim. Çok az kaynağım vardı ve hiç arkadaşım yoktu. Limana ulaştığımda eve dönebilmek için aşçı olarak işe girdim.”

“Buraya geldiğinde hastaydın ve çok ateşin vardı,” diye fıslıladı Beatrice.

Onayladı. “Ormanda aylarca kurutulmuş et ve yemişlerle beslenmişim. Uygarlığa vardığımda bir deri bir kemik kalmıştım ve gemideki şartlar da iyi değildi. Denizcilerden hastalık kaptım ve Londra’ya vardığımda ateşliydim.”

“Yaşadığın için çok şanslısın,” dedi Beatrice ciddi bir sesle.

“Azmetmişim,” dedi. “Erimi yeniden görmeden ölmeyeyektim. Gemiden indiğimde yemin ettim: Bu bir başkasına son hizmet

edişimdi. Bir daha asla kimsenin tutsağı olmayacaktım, asla bir başkasının emirlerine boyun eğmeyecektim. Bunun olmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederim. Eğer bunu yaparsam onun ölmesine boşu boşuna izin vermiş olurum. Anlıyor musun?”

Beatrice ona baktı. Karşısında dimdik, gururla duruyordu. Sırtında tutsaklık dönemini gösteren izleri vardı, yüzünde esaret dolu yılların dövmeleeri. Nereye giderse gitsin, ne yaparsa yapsın onları hep üzerinde taşıyacaktı. Esaretini ya da kimsenin emrine girmeyeceğine dair verdiği yemini asla unutmuyacaktı. O sert bir adamdı ve iradesi demir gibiydi.

Reynaud başını salladı. “Artık biliyorsun.”

Beatrice yutkundu, midesi bulanıyordu ama güçsüzlüğünü ona göstermek istemedi. “Evet, artık biliyorum.”

Reynaud arkasını döndü ve odadan çıktı.

Beatrice sersemlemiş bir şekilde arkasından baktı. Hikâyesi beklediğinden çok daha kötüydü ama *artık* biliyordu: Reynaud kendine onu sevme iznini asla vermeyecekti.

Beatrice neden onu hikâyesini anlatmaya zorlamıştı? Reynaud girişe inen basamakları hızla indi. Ondand ne istiyordu? Nazik bir koca ve duyarlı bir sevgili değil miydi? Daha fazla ne istiyordu?

Hem bunları neden bugün gündeme getirmişti? Midesi düğümlemeye başlamıştı, girişte ilerlerken farkında olmadan onu ovaladı. Zihni açık olmalıydı, duygusal karmaşalardan uzak durmalıydı. Bu gece odadan ani çıkışının telafisi için gerekeni yapardı, Beatrice’e Jeremy’nin söylediği çiçekleri alırdı. Ama şimdi komite toplantısına sunacağı dilekçeyi hazırlamak üzere avukatlarıyla buluşmalıydı ve bunu kaçıramazdı.

Reynaud kafası hâlâ Beatrice'le meşgul bir şekilde evin önündeki basamakları inerken adını söyleyen bir ses duydu. Döndü ve geçmişten bir görüntüyle karşılaştı.

Alistair Munroe yüzünde Kızılderili işkencesinin izlerini taşıyarak ona doğru ilerliyordu.

Reynaud irkildi.

“Korkunçlar, değil mi?” dedi Munroe kısık sesle.

Reynaud onu inceledi. Munroe'nun sağ yanağında bıçak yaraları ve yanık sopa izleri vardı. Bir gözünün üzerinde siyah bant vardı. Reynaud Kızılderililer tarafından tutsak edilerek öldürülen iki kişiyi görmüştü. Biri hemen Spinner's Falls'un ardındandı, diğeri ise Gaho'nun kabilesindeki dördüncü yılındaydı. Gaho'nun kocası yazın bir ay boyunca ortadan kaybolmuş ve sonra bir çarpışmada yakaladığı düşman savaşçısıyla geri dönmüştü. Adamın ölmesi iki günü almıştı.

“Bağurdın mı?” diye sordu.

Munroe başını iki yana salladı. “Hayır.”

“O zaman sen çok değerli bir tutsakmışsın,” dedi Reynaud. “Kurtarılmısaydınız muhtemelen sana ölene kadar işkence yapılıacaktı. Sonra kabilenin erkekleri kalbini bedeninden çıkaracak ve hepsi cesaretinin bir sonraki savaşta kullanmak üzere onlara geçmesi için ondan küçük bir parça yiyecekti.”

Munroe başını geriye atarak güldü, sesi kaba ve hırıltılıydı. “Kimse yaralarım ile ilgili böyle bir dürüstlikle konuşmamıştı.”

Reynaud gülmeden eliyle bir hareket yaptı. “Onlar onur nişanı. Benim de sırtımda var.”

“Hâlâ var mı?” Munroe düşünceli gözlerle ona baktı. “Yedi yıl tutsak olarak yaşamayı başarmak için oldukça inatçı bir pislik olmalısın.”

“Öyle de diyebilirsin.” Reynaud başını eğdi. “Vale’ı gördün mü?”

“Evet, gördüm, hatta senin benden bir angarya isteyebileceğini de söyledi.”

“İyi dost,” diye sırttı Reynaud. “Aslında senden iki iyilik istiyorum. Ne yapılması gerektiğini anlatayım...”

Lord Hasselthorpe arabasına bindi ve bastonunu arabacı yola çıksın diye tavana vurdu. Sonra arkasına yaslanarak paltosunun cebinden tezkeresini çıkardı. Çoğunluğu sağlamıştı ve Bay Wheaton’ın saçma yasa tasarısının geçmeyeceğinden emindi. Hükümet bu serseri ve sarhoşlara gün boyunca yatmaları için para ödemeyecekti, Kral’ın altınlarını aldıkları anda yapacakları tek şey buydu. Yine de dikkatli olmanın bir sakıncası yoktu. Parmağını yaladıktan sonra defterini açtı ve tasarıya karşı olan konuşmasını çalışmaya başladı.

Tartışmaya hazırlandığı konulara öylesine odaklanmıştı ki arabanın Hyde Park’a girdiğini çok geç fark etti.

Lord Hasselthorpe kaşlarını çatarak ayağa fırladı ve arabanın üst duvarına vurdu. “Arabayı durdur! Arabayı durdur diyorum! Yanlış yere gidiyorsun.”

Araba yolun kenarına yaklaşarak durdu. Hasselthorpe salak arabacıyı haşlamaya hazırlandı ama daha arabanın kapısına ulaşmadan kapı son hızla açıldı ve karşısında çok tanıdık bir yüz belirdi.

“Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?” diye kükredi Hasselthorpe.

On Altıncı Bölüm

Böylelikle Uzun Kılıç, Prenses ve babasıyla birlikte krallığın kalesinde yaşamaya başladı, günleri huzur ve neşeyle doluydu. Yemekler harikaydı ve boldu, giysileri yumuşacıktı ve sıcak tutuyordu; canavar ve iblislerle savaşmak zorunda değildi ve Prenses çok keyifli bir ești. Aslında Uzun Kılıç vaktinin çoğunu Prenses'le at binerek, onunla yemek yiyerek ve kalenin bahçelerinde gezinerek geçiriyordu. Hayatının sonuna kadar tüm gün ve gecelerini onunla geçirmek istiyordu.

Ama bunu yapamayacağını biliyordu. Toprağın üzerindeki bir yılı dolmak üzereydi ve çok kısa bir süre sonra Goblin Kralı geri dönmesini buyuracaktı...

Uzun Kılıç'tan

Gotik mimari, Westminster Hall'a oraya yaşlı Parlamento üyelerinin hayran olduğu tutucu bir hava kazandırıyordu. Görkemli kapılara yaklaşırken Reynaud'nun dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Buraya gençken Lordlar Kamarası'nda yeri bulunan babasıyla birlikte sıklıkla gelirdi. Şu an oraya girmek garip geliyordu, babasından

ona kalan unvanı savunmaya gelmişti oysa bu sorgusuz sualsiz ona verilmeliydi. İçeri girerken omuzlarını dikleştirdi ve çenesini havaya dikti. Bir anda bu hareketleri savaşılmaya hazırlanırken de yaptığını fark etti.

Bu da bir savaşı aslında, sadece aklıyla savaşıması gerekiyordu.

Reynaud geniş tonozlu holde ilerledi, saçak altlarında dizili meleklerin gözleri ondaydı, oradan karanlık bir koridora saptı. Burada birkaç basamaktan oluşan bir merdiven ve bir dizi koyu ahşap panelli kapı vardı. Kapının önünde oldukça ağırbaşlı bir üniforma giymiş bir görevli duruyordu.

Görevli, Reynaud'nun karşısında eğildi. "İçeride bekliyorlar, Lordum."

Reynaud başıyla onayladı. "Teşekkür ederim."

Karanlık, küçük oda oldukça sade döşenmişti. Geniş ahşap masanın karşısına dört sıra ahşap bank yerleştirilmişti. Masanın yanında bir tane yüksek sandalye duruyordu. Banklar neredeyse doluydu ve oda erkek sesleriyle çınliyordu. Bu Ayrıcalıklar Komitesi'nde Lordlar Kamarası'ndan seçilen yirmi kişi unvanı konusunda gereken kararı verecekti. Reynaud oturacak bir yer bulunca komite başkanı Lord Travers önde Beatrice'in amcasıyla birlikte oturmakta olduğu sıradan kalktı. Reynaud'yu gördü, başıyla selamladı ve yüksek sandalye önünde durdu.

"Sayın Lordlar, başlayabilir miyiz?"

Gürültü yavaş yavaş azaldı ama tam bir sessizliğe ulaşamadı, bazı üyeler aralarında mırıldanmaya, yaşlı bir üye köşede ceviz kımaya devam etti, etrafında olan bitene ilgisizdi.

Lord Travers başıyla onayladıktan sonra komiteye davanın ana hatları konusunda kısa bir açıklama yaptı ve Reynaud'yu çağırdı.

Reynaud derin bir nefes aldı, parmakları bıçağına dokunmak için her zaman asılı olduğu yere uzandı ama onu evde bıraktığını hatırladı. Ayağa kalktı, öne doğru yürüdü ve üyelere döndü. Ona bakan yüzler çoğunlukla yaşlıydı. Anlayacaklar mıydı? Hâlâ merhamet duygusuna sahipler miydi?

Nefes aldı. "Sayın Lordlar, karşınızda duruyor ve babamın, büyükbabamın, büyükbüyük babamın ve onun da babasının daha önce ellerinde tutmakta oldukları unvanımın bana geri verilmesini rica ediyorum. Sizden doğum hakkım olan şeyi istiyorum. Ellerinizde kimliğimi kanıtlayan birtakım belgeler var. Ben, konunun bu olduğunu düşünmüyorum." Durdu ve kendisini yargılamaya çalışan yüzlere baktı. Hiçbirinde şefkatli bir ifade yoktu. "Konu rakibimin iddia etmeye niyetlendiği şey: Benim deli olduğum."

Bu sözler birkaç Lord'un kaşlarını çatarak kafa kafaya vermesine sebep oldu. Reynaud kürek kemiklerinin seğirmeye başladığını hissetti. Risk alıyordu ama bu hesaplanmış bir riskti.

Mınıtların bitmesini bekledikten sonra çenesini iyice kaldırdı. "Deli değilim. Ben Majesteleri'nin ordusunda görev yapmış bir subayım, belki de yaşanması gerekenden fazla savaş ve sıkıntı yaşadım. Eğer ben deliysem o zaman savaş gören her subay, evine bir gözünü ya da bir uzvunu kaybederek dönen, geceleri rüyasında savaş çığlıkları ve kan gören herkes deli. Bana bu utancı yaşatırsanız bu ülke için savaşmış her cesur adama da aynı utancı yaşatmış olursunuz."

Bu iddiasının ardından odadaki sesler daha da yükseldi ama Reynaud hepsini bastıran bir sesle devam etti. "Bana benim olanı,

sadece benim olanı bahşedin. Bu unvan babama aitti. Bu unvan bir süre sonra da oğluma geçecek. Blanchard Kontluğu. *Benim kontluğum.*"

Yerine dönerken kaşlar çatılmış, sesler daha da yükselmişti. Reynaud otururken unvanını geri alıp alamayacağını merak etti. Yoksa sonsuza kadar yitirmiş miydi?

Lister Dükü Algernon Downey, Lordlar Kamarası'na gitmek üzere yola çıktı ama sekreterine birkaç talimat daha vermek için kapının önünde durdu. "Sabrım tükenmek üzere. Teyzeme söyle eğer rakamlarla arası iyi değilse bu işi onun için yapacak birini tutsun. Bu dönemde ona bir kuruş daha vermek gibi bir niyetim yok. Birkaç tacir isteğini reddederse belki daha hesaplı olmayı öğrenir."

"Tabii, Ekselansları." Sekreter önünde neredeyse yere kadar eğildi.

Lister onu bekleyen arabaya doğru gitmek üzere arkasını dönerek basamaklara yöneldi.

Ya da en azından niyeti buydu. Ama o kadar ani durdu ki neredeyse basamaklardan düşecekti. Aşağıda onu yeşil elbiseli, ufak tefek, güzel bir kadın bekliyordu.

Lister kaşlarını çattı. "Madeleine, burada ne yapıyorsun?"

Kadın göğsünü şişirerek korsajının ipek kumaşını yırtılma tehlikesiyle baş başa bıraktı. "Burada ne mi yapıyorum?"

Lister arkasından kuru bir öksürük sesi duydu. Döndü ve gözleri dört açılmış bir şekilde metresine bakan sekreterini gördü.

"İçeri gir ve Hanımefendi'nin ön kapıya gelmeyeceğinden emin ol," diye emretti Lister.

Sekreter hayal kırıklığına uğramış bir şekilde eğildikten sonra içeri girdi.

Lister basamakları inmeye başladı. "Ailemin oturduğu eve gelinmesinden hoşlanmadığımı çok iyi bilirsin, Madeleine. Bu bir şantaj girişimiye..."

"Şantaj mı? Ah, bunu çok sevdim! Gerçekten sevdim," dedi Madeleine büyük bir açıksözlülükle. "Peki ya *ona* ne demeli?"

Lister onun parmağıyla işaret ettiği yöne doğru... "Demeter? Anlamıyorum."

Bahsi geçen sarışın kadın muhteşem kalçasını yana kıvrırdı ve kollarını iri göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. "Benim anladığımı mı sanıyorsun? Bu mektubu aldım." Elindeki notu salladı. "Bana ihtiyaç duyduğunu ve eğer seni biraz seviyorsam hemen buraya gelmemi istediğini yazıyor."

Lister kendini toparladı. Atalan Hastings Savaşı'nda yer almıştı, o İngiltere'deki beşinci en zengin adamdı ve aksiliğiyle tanınırdı. Metreslerinden ikisinin aynı zamanda kapısının önünde belirmesi elbette kaygı vericiydi ama onun konumundaki, tecrübesindeki...

"Neler oluyor böyle?" Metreslerinin arasında sert ve gürültücü olan Evelyn köşeyi dönerken bağırdı. Uzun boylu, siyah saçlı ve oldukça görkemli olan bu kadın ona kasıklarının demire çeviren aynı vahşi tutkuyla baktı. "Bu benden ayrılma bahanesiyse çok pişman olursun, sözlerimi sakın hafife alma, Algernon."

Lister irkildi. Evelyn'in ona ilk adıyla hitap etmesinden nefret ediyordu. Ağzını açtı ve ne diyeceğini bilemedi, böyle bir şeyle ilk kez karşılaşılıyordu. Bu deneyim arada bir gördüğü kâbuslara benziyordu. Bu kâbuslarda Lordlar Kamarası'nda ayağa kalkıyordu ve başını eğip baktığında üzerinde sadece iç çamaşırının

olduğunu görüyordu. Bazılarındaysa tüm metresleri bir şekilde aynı yerde toplanırdı, hatta mekân bazen kendi evi olurdu.

Lister sırtından aşağı akmaya başlayan teri hissetti.

Elbette tüm metresleri burada değildi. Öyle olsaydı son gözdesi de burada olurdu ve o...

Tehlikeli bir yüksekliğe sahip bir fayton son hızla köşeyi döndü, tam bir skandaldı çünkü faytonu bir kadın kullanıyordu. Arkasında mor ve altın işlemeli üniforması olan bir oğlan vardı. Herkes dönüp baktı.

Lister bu görüntüyü ölüm mangasının karşısında durmakta olan bir adam gibi izledi. Francesca atları asil bir tavırla durdurdu. Gül goncası gibi dudakları şaşkınlıkla açıldı.

"Bu da neee?" diye bağırды insana eziyet eden Fransız aksanıyla. "Ekselansları zavallı küçük Francesca'yla eğleniyor mu?"

Uzun ve korkunç bir suskunluk oldu.

Sonra Evelyn ona dönerek öldürecek gibi baktı. "Neden onun yeni bir faytonu var?"

Dört kadının tiz sesi etrafını sararken Lister Dükü sokağın karşısında şapkasına dokunarak selam veren adamı gördü. Adamın gözünde bant vardı.

Lister gözlerini kırptırdı. Bu elbette ki o olamazdı yani...

Kadınlar etrafını sarnca bu düşünce aklından silindi. Lordlar Kamarası beklemek zorundaydı.

Reynaud odayı gözden geçirdi, durumunu anlamaya çalışıyordu ama bu imkânsızdı. Lordlar hâlâ kendi aralarında konuşuyorlar ve arada bir ona meraklı bakışlar atıyorlardı. Kimse ona gülümsemiyordu.

Reynaud dizlerinin üzerinde duran ellerini yumruk yaptı.

Unvan hırsızı masanın önündeki yerini aldı ve boğazını temizledi. Konuşmaya başladı ama sesi o kadar az çıkıyordu ki Lordlardan birkaçı bağırarak daha yüksek sesle konuşmasını istedi. Reginald duraksadı, görünür bir şekilde yutkundu ve tekrar konuşmaya başladı. Sesi daha yüksekti ama kendinden emin değildi.

Reynaud bir anda adama acıdı. Reginald kısa boylu, gürbüz, kırmızı suratlı ve hitabet yeteneğine sahip olmayan, altmış yaşında bir adamdı. Reynaud bu adamı geçmişten çok az hatırlıyordu. Reynaud Cambridge’de okurken eve döndüğünde bu adam eşiyle Noel yemeğine gelmiş olabilir miydi? Tam olarak hatırlamıyordu.

İşin aslında Reginald hiç de önemli değildi. Unvanı kazanmasına yetecek uzak bir akrabalığı vardı ama Reynaud genç ve sağlıklıydı. Blanchard Kontu olduğunu öğrendiğinde çok şaşırmış olmalıydı. Reynaud’nun varsayılan ölümünü kutlamış mıydı? Reynaud bu yüzden bu adama kızabileceğinden bile emin değildi. Blanchard Kontu olmak bu adamın hayatında muhtemelen gelebileceği en yüksek noktaydı.

Reginald kekeleyerek durdu. İşin aslında çok fazla söyleyecek şeyi yoktu, savunması unvanın ona geçtiği ve haliyle kont olduğu üzerineydi. Başkan onu başıyla onayladı ve Beatrice’in amcası rahatlayarak yerine oturdu.

Lord Travers ayağa kalkarak oylamayı başlattı.

Reynaud’nun kulakları uğuldamaya başlamıştı, bu uğultu öylesine yüksekti ki başlangıçta kararı duyamadı. Sonra duydu ve yüzünde büyük bir tebessüm belirdi.

“... böylelikle bu komite Kral Majesteleri Üçüncü George adına Reynaud Michael Paul St. Aubyn’e Blanchard Kontu unvanının geri verilmesine karar vermiştir.”

Başkan, Reynaud’nun diğer unvanlarını da sırasıyla saydı ama o artık dinlemiyordu. Zafer hissi içini doldurdu. Yanında oturan Lord sırtına vurdu, arkasında oturan ona doğru eğilerek konuştu. “Aferin, Blanchard.”

Ulu Tanrım, sonunda unvanına kavuşmuş olmak ne güzel bir histi. Başkan sözlerini bitirdi ve Reynaud ayağa kalktı. Adamlar etrafına toplanarak onu kutlamaya başladılar, Reynaud bu ani popülerliğinden şüphe duymadan edemedi. Delilikten krallığın en etkili adamlarından biri olmaya terfi etmişti. Beatrice haklıydı. Şu an büyük bir güce sahipti, dilerse bunu iyi işler uğrunda kullanabilirdi.

Kalabalığın ardında kapının yanında duran Reginald’ı gördü. Yalnızdı, gücü yok olmuştu. Reginald ona baktığını gördü ve başıyla onu selamladı. Bu yenilgiyi kabullendiğini belirten güzel bir hareketti, Reynaud onun yanına gitmek istedi ama kalabalık onu engelledi. Bir dakika sonra ise Reginald odadan ayrılmıştı.

Komite dağılmaya başlamıştı. Lord Travers yanına gelerek onu tebrik etti. “Bunu hallettin, şimdi ne olacak? Majesteleri’ne gönderilmek üzere resmî komite önerisinin hazırlanmasını sağlayacağım.”

“Ah. Bu konuda,” diye başladı Reynaud ama kapı eşiğinde bir kargaşa oldu. Uzun boylu, kırmızı yüzlü ve oldukça etkileyici mavi gözlere sahip olan genç bir adam odaya girdi.

“Majesteleri!” diye haykırdı Lord Travers. “Bu ziyaretin onunun neye borçluyuz?”

“Belgeyi imzalamaya geldim, burası...” dedi Kral George. “Burası ne köhne bir oda?” Dönerek Reynaud’yu inceledi. “Blanchard siz misiniz?”

“Evet, benim.” Reynaud eğilerek bir reverans yaptı. “Sizinle tanışmak bir onurdur, Majesteleri.”

“Sör Alistair Munroe bize vahşiler tarafından tutsak edildiğinizi söyledi,” dedi Kral. “İyi bir hikâye olmalı. Bize çaya gelip olanları anlatsanız çok mutlu oluruz. Sevgili eşinizi de getiriniz.”

Reynaud sırtıtmamak için kendini zor tuttu. “Teşekkür ederim, Majesteleri.”

“Öneri belgesi nerede?” diye sordu Kral bir anda ortaya çıkıverecekmiş gibi etrafına bakınarak.

“Öneri belgesini imzalamaya mı geldiniz?” diye sordu Lord Travers küçük bir şaşkınlıkla. Kapıda duran görevliyi parmağını şaklatarak çağırdı. “Walters, kâğıt ve kalem getir lütfen. Majesteleri’nin imzalaması için öneri belgesini hazırlamalıyız.”

Görevli koşarak odadan ayrıldı.

“Lordlar Kamarası’ndaki yerinizi almanız için de bir resmî yazı hazırlanması gerekiyor,” dedi Kral keyifli bir sesle. “Onu da her ihtimale karşı hazırlamıştık.”

“Majesteleri’nin hazırlıklı olduğunu görüyorum,” dedi Lord Travers kuru bir sesle. “Majesteleri’nin planlarından haberdar olsaydım ben de belgeleri hazırlatırdım. Görünüşe göre oldukça hızlı çalışmam gerekiyor.”

“Ah, öyle mi?” Kral kaşlarını kaldırdı.

“Evet, Majesteleri,” dedi Lord Travers büyük bir ciddiyetle. “Lordlar Kamarası şimdi toplanıyor.”

“Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?” diye kükredi Hasselthorpe. Arabasına sanki bu hakka sahipmiş gibi tırmanan kişi Onbaşı Samuel Hartley’ydi.

“Pardon,” dedi Samuel. “Beni almak için durduğunu sandım.”

“Ne?” Hasselthorpe camdan dışarı baktı. Londra’nın dışına çıkmak üzereydiler. “Bu bir soygun mu? Arabama el mi koydun?”

“Öyle bir şey değil.” Hartley omuz silkerek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, oturduğu yerde biraz kamburlaştı, bacakları çok fazla yer kaplıyordu. “Arabanın durduğunu gördüm ve seninle biraz gezmek istedim. Bir sakıncası yok, değil mi?”

“Westminster Sarayı’nda yapılan Lordlar Kamarası toplantısına katılmam gerekiyor. Elbette sakıncası var!”

“O zaman bunu arabacıya söyleyen iyi olur,” dedi Hartley delirtici bir sükûnetle. “Yanlış yöne gidiyoruz.”

Hasselthorpe bir kez daha doğruldu ve arabanın tavanına vurdu.

On dakika süren ve yönünü tamamiyle kaybetmiş gibi görünen arabacıyla yaptığı saçma tartışmanın ardından Hasselthorpe tekrar yerine oturdu.

Hartley hüznle başını iki yana salladı. “İyi hizmetkâr zor bulunuyor. Arabacı sarhoş olabilir mi?”

“Ya öyle ya da deli,” diye homurdandı Hasselthorpe. Bu gidişle Westminster Sarayı’na vardıklarında toplantı çoktan sona ermiş olacaktı. Konuşmasının yer aldığı defteri terli ellerinin arasında sıktı. Bu oylama önemliydi, onun partiyi yönetme ve yönlendirme yeteneğini ortaya koyacaktı.

“Sana ne zamandır sormak istiyordum,” diye konuşan Hartley düşüncelerine ara vermesine sebep oldu. “Sör Alistair Munroe’ya

Spinner's Falls haininin annesinin Fransız olduğunu söylerken kimden bahsediyordun?"

Hasselthorpe'un kafası karıştı. "Ne?"

"Kafamı çalıştırıp durdum ve hatırlayabildiğim Fransız anneye sahip olan tek Spinner's Falls gazisi Reynaud St. Aubyn oldu," dedi Hartley. "Elbette senin kardeşin de oradaydı, öyle değil mi? Teğmen Thomas Maddock. Hatırladığım kadarıyla çok cesur bir askerdi. Belki de o sana annesi Fransız olan bir başkası hakkında bir şeyler yazmıştır."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum," dedi Hasselthorpe. "Munroe'ya annesi Fransız olan bir askerden hiç bahsetmedim."

Hartley bir süre ona bakarak sustu.

Hasselthorpe koltuk altlarının terden sınısıklam olduğunu hissetti.

Hartley kısık sesle konuştu. "Öyle mi? Ne kadar da tuhaf. Munroe bu sohbeti çok net olarak hatırlıyor."

"Belki de sarhoştur," diye tersledi onu Hasselthorpe.

Onbaşı onu lanetler gibi gülümsedikten sonra konuşmaya başladı. "Belki de. Biliyor musun çok uzun zamandır kardeşin Thomas'ı düşünmemiştim."

Hasselthorpe dudaklarını yaladı. Çok sıcaktı. Araba bir kapı gibiydi.

"Senden büyüktü, değil mi?" diye sordu Hartley usulca.

On Yedinci Bölüm

Yılın sonu yaklaştıkça Uzun Kılıç'ın umutsuzluğu arttı ve sonunda Prenses kocasının hayatından şüphe etmeye başladı. Bedeni sağlıklı ve güçlüydü ama zihni karmaşıktı ve hep hüznünlüydü. Prenses sorunun aklında olduğuna ve konuyu öğrenmeye karar verdi, onu günler geceler boyunca sorguladı. Sonunda kocası daha fazla dayanamadı ve hikâyesini itiraf etmek zorunda kaldı. Goblin Kralı'yla yaptığı o fena anlaşmayı... Yeryüzünde sadece bir yıl kalma hakkı olduğunu ve bunu da onun yerine Goblin Ülkesi'nde Kral'ın emrine girecek birini bulmak için kullanması gerektiğini. Yerine birini bulamadığı takdirde sonsuza kadar Goblin Kralı'nın emrinde yaşamakla lanetlendiğini...

Uzun Kılıç'tan

"Westminster çok erkeksi bir yer, değil mi?" Lottie büyük kordorda durup etrafını inceledi.

"Erkeksi mi?" Beatrice yılların etkisiyle karamuş olan yüksek tonozlu tavana baktı. "Erkeksi derken neyi kast ettiğini anlayamadım ama iyi bir temizliğe ihtiyacı olduğu kesin."

"Erkeksi derken," diye söze başlayan Lottie koluna girdi, "son derece sönük, kendini önemseyen ve kadınların ilgisini çekmeyecek kadar ciddi demek istiyorum."

Beatrice arkadaşını inceledi, mor-kahverengi çizgili elbisesiyle her zamanki gibi son derece asildi. Kürk kapüşonunu çıkarmıştı ama yanakları dışarıdaki soğuktan dolayı hâlâ pembeydi, bakışlarında saldırgan bir ifade vardı ve Beatrice bunun Westminster Sarayı'nın mimarisiyle ilgili olduğunu hiç sanmıyordu.

"Sadece bir bina, Lottie."

"Kesinlikle," dedi Lottie. "Ve tüm binalar, en azından büyük olanlar, kendine has bir ruha sahiptir. Sana geçen baharda St. Paul Katedrali'nde nasıl ürperdiğimi anlatmış mıydım? Çok gizemliydi. İliklerime kadar ürpermiştim."

"Belki de cereyan yapan bir yerde duruyordun," dedi Beatrice mantıklı bir şekilde. Koridorun sonuna ulaştılar ve bir geçide geldiler. "Şimdi ne tarafa?"

"Sağa," dedi Lottie kararlı bir şekilde. "Sol taraftan Avam Kamarası misafir bölümüne gidiliyor. Demek ki biz bu yönden gitmeliyiz"

"Hımm." Bu öylesine yapılmış bir tahmin gibi duyuluyordu ama Beatrice daha önce Parlamento'ya hiç gelmemişti ve Lottie gelmişti. Onu takip etti.

Bilerek ya da şans eseri, Lottie haklı çıktı. Sağa döndükten sonra dar bir geçitte ilerlediler ve geçit çift kanatlı bir kapıyla sonlandı. Yan tarafta üst kata çıkan bir merdiven vardı. Yukarı varınca orada bekleyen görevliye iki şilin verdiler ve misafir salonunun kadınlar bölümüne girdiler.

Aşağıdaki salona sıralar dizilmişti, katedraldeki yerleşim düzenine benziyordu. Sıraların üzerinde kırmızı yastıklar vardı. Sıraların arasında uzun bir ahşap masa vardı ve salonun sonunda da tek iskemleler duruyordu. Galeri salonun üç yanını sarıyordu.

“Toplantıda olduklarını sanıyordum,” diye fısıldadı Beatrice.

“Öyleler,” diye cevapladı Lottie.

Beatrice Lordlar Kamarası’nın asil üyelerini inceledi. “Pek bir şey yapıyor gibi görünmüyorlar.”

Yapmıyorlardı. Birkaç adam odada dolanıyor ve küçük gruplarla sohbet ediyordu. Diğerleri yastıklara yaslanmıştı hatta birden fazlası uyukluyordu. Bir uçta duran bir adam konuşuyor gibi görünüyordu ama salon o kadar gürültülüydü ki Beatrice onu duyamıyordu. Lordların bir kısmı zavallı adama sataşıyordu.

“Bilmeyene bu hükümet işleri anlaşılmaz gelebilir,” dedi Lottie ukala bir tavırla.

Beatrice konuşmacıyı tanıdığı anda, “Bu Lord Phipps,” dedi hayal kırıklığıyla. “Bay Wheaton’ın yasası için durum iyi görünmüyor.”

Lord Phipps yasa tasarılarının Parlamento’daki savunucusuydu. Kibar bir adamdı ama biraz sıkıcı ve sıradan biriydi, anlaşıldığı üzere iyi bir konuşmacı da değildi.

“Evet, ne yazık ki,” dedi Lottie. “Oysa çok tatlı biridir. Bana bir kez kedisini anlatmıştı.”

“Müteveffa karısından bahsederken gözleri yaşarmıştı,” dedi Beatrice.

“Çok iyi bir adam.”

Salonun sonunda oturan iri peruklu, siyah ve altın renkli giysiler içindeki Lord sessizlik sağlanması için boşuna bağırdı. Biri portakal kabuğu fırlattı.

“Aman Tanrım,” diye iç geçirdi Lottie.

Kapıların orada bir kargaşa oldu, galeri salonun üzerine doğru uzandığı için Beatrice başlangıçta içeri girenin kim olduğunu göremedi. Sonra Reynaud emin adımlarla salonda ilerledi ve Beatrice’in kalbi yerinden oynadı. Çok yakışıklı ve otoriterdi, ondan her zamankinden çok daha uzaktı.

Reynaud doğruca iskemlede oturan adamın yanına gitti ve bütün başlar ona çevrildi.

“Ne yapıyor?” diye sordu Lottie. “Parlamento’ya katılması için Kral’dan davet almış olması gerekir.”

“Unvanını geri almayı başarmış demek,” dedi Beatrice usulca. Reynaud için sevinmiş, Reggie amca için endişelenmişti. Yıkılmış olmalıydı. “Belki de özel bir izin almıştır.”

“Hem de Kral’dan,” dedi bir erkek sesi kadınlar bölümünü ayıran koridordan.

“Nate!” diye haykırdı Lottie.

Bay Graham karsını selamladı. “Lottie.” Yanlarındaki korkuluğun önüne geldi. “İşlerin hepsi Westminster’da halledildi. Reynaud’ya unvanı ve kontluğu Kral George tarafından verildi, bu işi yapmak üzere Westminster’a geldi.”

“Ama bugün Lordlar Kamarası’na nasıl katılabildi ki?” diye sordu Lottie.

Bay Graham omuz silkti. “Kral o izni de yanında getirdi.”

“Ulu tanrım,” dedi Beatrice. “O zaman Bay Wheaton’ın yasa tasarısında oy kullanabilecek.” Yasanın onaylanması mı yoksa reddedilmesi için mi oy verecekti?

Siyah ve altın renkli giysileri olan Lord herkese seslendi. “Blanchard Kontu bu mesele hakkında bir konuşma yapacak.”

Beatrice nefesini tutarak öne doğru eğildi.

Reynaud odanın ortasında duran masanın başına geçti ve bir elini üzerine koydu. Durup salonun sessizliğe kavuşmasını bekledi ve konuşmaya başladı. “Lordlarım, bu tasarı size Lord Phipps tarafından etraflıca anlatıldı. Tasarı Majesteleri Kral George’un ordularında bu vatan için cesaretle, özveriyle ve bazen canları pahasına hizmet eden yürekli adamların refahlarıyla ilgili. Bu hizmeti hafife alan ve bu askerlerin yaşlılıklarında uygun bir emeklilik hakkına sahip olmadıklarını düşünenler var.”

Lordlardan biri bağırdı. “Onu dinleyin!”

“Bu kişiler belki de bezelye unundan ekmekle lapayı ziyafet olarak görüyordur. Bu kişiler belki de kırk kilometrelik bir yolu yağmur altında, çamura batarak yürümenin cennet bahçesinde gezinmek olduğunu düşünüyordur.”

“Dinleyin onu! Dinleyin onu!” Çığlıklar daha sıklıkla atılmaya başlamıştı.

“Belki top ateşiyle karşılaşmanın rahatlatıcı olduğunu düşünüyorlardır. Dörtmala insanın üzerine gelen süvarilerle karşılaşmanın keyifli olduğunu, ölmekte olan adamların çığlıklarının kulağa hoş bir melodi gibi geldiğini sanıyorlardır.”

“Dinleyin onu! Dinleyin onu!”

“Belki de,” diye haykırdı Reynaud çığlıkları bastırarak. “bu insanlar kesilen bir uzvun, çıkan bir gözün ya da yapılan işken-

çöllerin izlerini görmekten mutluluk duyuyorlardır. Tıpkı *bunun* gibi...”

Beatrice dehşet ve gururla karışık bir duyguyla elini ağzına götürdü. Reynaud son sözlerini söylerken ceketini, yeleğini ve gömleğini sıvayarak sırtını onlara gösterdi. Reynaud olduğu yerde dönerken salon sessizliğe gömüldü, yanık tenindeki çirkin izler gözler önüne serilmişti. Sessizliğin içinde Reynaud’nun gömleğini tümüyle çıkararak yere atışı oldukça büyük bir gürültü yarattı.

Bir elini otoriter bir tavırla havaya kaldırdı. “Eğer bu odada bu şekilde düşünen biri varsa oyunu bu tasarıya karşı kullansın.”

Salon çılgınlara boğuldu. Orada bulunan tüm üyeler ayağa kalktı, bir kısmı hâlâ ayrı sözleri tekrarlıyordu. “Dinleyin onu! Dinleyin onu!”

“Sessizlik lütfen! Sessizlik lütfen!” diye bağırdı siyah ve altın renkli giysileri olan Lord çaresizlikle.

Reynaud salonun ortasında çıplak göğsüyle, yara izlerini gururla insanların gözlerinin önüne sererek duruyordu. Beatrice onun bu izlerden aslında utanç duyduğunu çok iyi biliyordu. Reynaud başını kaldırdı ve onunla göz göze geldi. Beatrice gözü yaşlı bir şekilde ayağa kalkarak onu alkışladı. O belli belirsiz başını salladıktan sonra dikkatini başka bir üyeye vermek zorunda kaldı.

“Kazandı,” diye bağırdı Bay Graham. “Oylayacaklar ama bunun artık sadece bir formalite olacağını düşünüyorum. Amcanın artık oy kullanma hakkı yok, Lister ile Hasselthorpe ise bugün ortada değildi.”

Lottie ona doğru eğildi. “Hayal kırıklığına uğramış olmalısın.”

Bay Graham başını iki yana salladı. “Hasselthorpe’un ta-
kipçisi olmak istemediğime karar vermiştim.” Beatrice’e süklüm

püklüm baktı. “Ayrıca Bayan Molyneux’nun balosunda yaşanan sahnenin arkasında onun olduğundan da eminim. Ben zaten Bay Wheaton’ın yasa tasarısını onaylamaya karar vermiştim.”

“Ah, Nate!” diye bağırdı Lottie ve kollarını hiç de uygun olmayan bir şekilde onun omuzlarına attı.

Beatrice, Lottie ile Bay Graham sarılırken gülümseyerek bakışlarını yere indirdi.

“Bayım! Bayım!” diye seslendi bir görevli. “Erkeklerin gale-ride kadınların tarafına geçmesi yasak!”

Bay Graham başını hafifçe kaldırdı. “O benim karım, lanet olası.” Romantik bakışlarla Lottie’yi süzerken ekledi: “Ve aşkım.”

Sonra Lottie’yi tekrar öptü.

Bu kadını sinirleri zaten fazlasıyla yıpranmış olan Beatrice için fazlaydı. Yaşların yanaklarından aşağı akmaya başladığını fark etti. Arkadaşlarının mahremiyetine hürmet etmek ve kendini toparlamak için galeriden süzülerek çıktı ve usulca merdiveni indi. Aşağıdaki karanlık dar koridorda duvara yaslanarak tek başına durdu.

Bunu neden yapmıştı? Daha dün gece bir daha yara izle-
rinden bahsetmeyeceğini söylemişti. Yasa onun için bu kadar önemli miydi? Ya da çok daha iyisi, bunu onun için mi yapmıştı? Beatrice tüm bencilliğiyle sebebin kendisi olmasını diledi. Sonuçta işin ucunda pek çok askerin hayatı vardı. Belki de bu işi sadece gazileri korumak gibi asil bir düşünceyle yapmıştı. Ama ona bakan gözlerinde bir ifade vardı... Ah, basit bir bakıştan bu kadar çok anlam çıkarmamalıydı!

Sessizlik içinde bunları düşünürken lordlar da sakinleşmişti ama şimdi yeniden bir gürültü kopmuştu. “Blanchard! Blanchard!”

Çıglıklarına bakılırsa Reynaud, Bay Wheaton'ın yasa tasarısının geçmesini sağlamıştı. Yüreği neredeyse yerinden fırlayacaktı. Galeriyeye çıkmak üzere yeniden o tarafa döndü ama iri bir erkek bedeniyle çarpıştı.

Beatrice yüzünde özür dileyen bir tebessümle adama baktı ama yüzünü gördüğü anda bu tebessümü yok oldu. "Lord Has-selthorpe!"

Adamın beti benzi atmıştı. Yüzü yeşilimsi bir beyazlığa sahipti ve ter içindeydi. Lordlar Kamarası'nın kapalı kapılarına bakıyordu, onun sesini duyduğu anda bakışlarını ona çevirdi ve yüzünde buz gibi bir ifade belirdi.

"Leydi Blanchard."

"Gerçek Blanchard Kontu'na!" diye bağırdı Vale elindeki köpüklü birayı kaldırırken hiç de sarhoş değildi.

"Blanchard! Blanchard!" Munroe, Hartley ve pejmürde meyhanede bulunan diğerleri keyifle bağırdı. Vale şu ana kadar bu küçük, dumanlı ortamda bulunanlara iki kez içki ısmarlamıştı.

Köşede duran, üzeri daha önceki müşteriler tarafından kazanmış ve bir sürü oyuğa sahip olan bir masada oturuyorlardı. Dolgun ve güzel bir vücuda sahip olan garson kız başlangıçta onlardan oldukça ümitliydi. Yarım saat boş yere çabaladıktan sonra ilgisini yan masada oturmakta olan denizcilere çevirme kararı almıştı. Reynaud kızın bu baştan çıkarma çabasının Vale'ı yedi yıl önce nasıl farklı etkileyeceğini düşünmeden duramadı.

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim." Vale'ın daha çok içmesi için yaptığı tüm ısrarlara rağmen Reynaud henüz ikinci kupasındaydı. Hâlâ tamamıyla ayık olma takıntısını üzerinden

atamamıştı, bu belki de yılların tutsaklığının üzerinde yaratmış olduğu etkilerin kalıntılarından biriydi. “Beyler, bugünkü yardımlarınız olmasa bu sadece boş bir çaba olacaktı. Bu yüzden bir Dük’ün dikkatini tamamıyla başka bir yöne çeken ve başka bir beyefendinin Westminster’da bulunmasını sağlayan Munroe’ya.”

“Hurra!” diye çığlık attı meyhanedeki müşteriler, çoğu ne söylendiğinin bile farkında değildi. Carson kız bile mendilini salladı.

Munroe hafifçe gülümseyerek başını eğdi.

Reynaud, Vale’a döndü. “Tasarının geçmesini sağlayan belirleyici oyu verdiği için Jasper’a!”

“Hurra!”

Vale kızardı, o sinsi yüzünün rengi gittikçe koyuldu. Tabii bunda biranın etkisi de olabilirdi.

“Son olarak tasarının baş düşmanını geciktiren Hartley’ye!”

Hartley de kalabalığın çığlıklarına başını eğerek cevap verdi ama gözleri hâlâ buz gibiydi. Diğer müşteriler sakinleşip kendi işleriyle ilgilenmeye başlayana kadar bekledi ve konuşmaya başladı. “Hasselthorpe hakkında bilmeniz gereken bir mesele var.”

“Nedir o?” dedi Vale, bir anda ayılmıştı.

“Munroe’ya hainin annesinin Fransız olduğunu söylediğini reddediyor.”

Diğerleri itirazlarını dile getirirken Munroe hafifçe kaşlarını kaldırdı. “Demek öyle.”

“Adam neden böyle bir konuda yalan söylüyor?” Reynaud bira kupasını masaya bıraktı, daha fazla içmek istemiyordu. Bir şeylere çok yaklaşmışlardı, bunu hissediyordu.

“Belki de ilk söylediği yalandı,” dedi Hartley usulca.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Vale.

“Munroe’ya hainin annesinin Fransız olduğunu söylediğinde Reynaud’nun öldüğü sanılıyordu. Hasselthorpe şüpheleri onun üzerine çekerek hiçbir şeyi tehlikeye atmıyordu. Ayrıca Munroe’nun bu bilgiyi asla kimseye açıklamayacağını da biliyordu çünkü bu bilgi Vale’in kaldıramayacağı kadar kötüydü. Hain ölü olduğuna göre ortalığı karıştırmaya gerek yoktu.”

Munroe onayladı. “Bu doğru. Neredeyse Vale’a bile söylemeyecektim. Fakat gerçeklerin ne kadar acı olursa olsun yalanlardan daha iyi olduğuna inanırım.”

“Oldukça da iyi bir şey yaptın,” dedi Hartley. “Çünkü Reynaud dönünce Hasselthorpe köşeye sıkıştı. Yalan söylemeye devam edip artık yaşadığını bildiği birini töhmet altında mı bırakacaktı? Yoksa Munroe’ya yalancı mı diyecekti? Ne olursa olsun şüpheleri kendinden hızla uzaklaştırmak zorundaydı.”

“Yani sen gerçek hainin Hasselthorpe olduğunu düşünüyorsun,” dedi Reynaud usulca. “Neden?”

“Bir düşünün.” Hartley onlara doğru eğildi. “Vale sorgulamaya gittiğinde adam vurulmuştu ama bu ölümcül bir yara değildi. Anladığım kadıyla göstermelik bir yaralanmaydı. Sonra Londra’yı terk ederek kendini Portsmouth’taki evine kapadı. Munroe onu sorguladığında daha fazla soruşturma olmaması için bir yalan üretti. Ve şunu hatırlayın: Hasselthorpe’un ağabeyi Thomas Maddock’tı, 28. Piyade Alayı’ndan Teğmen Maddock.”

“Önce kişiyi unvana sahip olmak için mi öldürdüğünü düşünüyorsun?” Vale kaşlarını çatı.

Hartley omuz silkti. “Alaya ihanet etmek için geçerli bir sebep. Bunca zamandır arayıp durduğumuz da bu değil miydi? 28. Alay’a ihanet için bir sebep? Sordum, Hasselthorpe küçük kardeşti.

Maddock'ın ölümünden çok kısa bir süre sonra unvanı elde etti. Aslında Maddock babalarının ölümünün hemen ardından öldü ama görünüşe göre babasının ölüm haberini hiç alamadı. Haber ona varamadan Spinner's Falls'ta öldürüldü."

"Pekâlâ, bu doğru olabilir," diye araya girdi Munroe, sesi hırıltılıydı. "Hasselthorpe'un alaya neden ihanet etmiş olabileceğini bulduk ama ben hâlâ bu işi nasıl başardığını çözemiyorum. Hangi yolu kullanacağımızı sadece birlikte ilerlediğimiz subaylar biliyordu. Tuzağa düşmememiz için bu bilgi son derece gizli tutuluyordu."

Reynaud kıpırdandı. "Sadece 28. Alay subayları ve onlara bu rotadan gitmelerini emreden üsleri."

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Vale merakla.

"Hasselthorpe Quebec'te General Elmsworth'un emir eriydi," dedi Reynaud. "Rotamızı ona Maddock söylememiş olsa bile ki kardeşlerdi ve söylemiş olabilir, yine de bulması hiç zor değildi. Elmsworth ona kendi bile söylemiş olabilir."

"Bu bilgiyi Fransızlara ulaştırmak zorundaydı," dedi Munroe.

Reynaud omuz silkerek önündeki bira kupasını itti. "Quebec'teydi, unuttunuz mu? Orası tutsak ettiğimiz Fransız askerleriyle doluydu, Fransız vatandaşları ve iki tarafı da tutan Kızılderişiler vardı. Tam bir karmaşa vardı."

"Bu işi kolaylıkla yapabiliirdi," dedi Hartley. "Mesele gerçekten bunu yapıp yapmadığı. Elimizde bir tez var ama bu gerçek mi?"

"O zaman gerçeği bulacağız," dedi Reynaud sert bir sesle. "Anlaştık mı?"

Diğerleri başlarını salladı. "Anlaştık," dediler bir ağızdan.

"Gerçekleri bulmaya," dedi Vale ve kupasını kaldırdı.

Hepsi kupalarını kaldırarak tokuşturdular ve kutlamayı resmileştirdiler.

Reynaud da kupasını tokuşturdu. Sonuna kadar içtikten sonra masaya vurarak koydu. "Ve hainin asıldığını görmeye, lanet olsun ona."

"Hay yaşa!"

"Bu seferkiler benden," diye bağırdı Reynaud.

Vale ona iyice yaklaştı, nefesi bira kokuyordu. "Senin gibi yeni evli bir adamın evine gitmesi gerekmiyor mu?"

Reynaud kaşlarını çattı. "Birazdan eve gideceğim."

Vale kalın kaşlarını kaldırdı. "Hanımefendiyle aranız mı bozuk?"

"Seni hiç ilgilendirmez!" Reynaud birasına gömüldü ama kupasını indirdiğinde Vale hâlâ ona bakıyordu. Bu kadar bira içmiş olmasaydı Reynaud muhtemelen konuşmazdı. "Eğer ille de bilmen gerekiyorsa onu umursamadığımı düşünüyor."

"Onu ne kadar umursadığını bilmiyor mu?" diye sordu Hartley masanın karşısından.

Harika. O ve Munroe da dedikoducu yaşlılar gibi onları dinliyordu.

Munroe kıpırdandı. "Bilmeye ihtiyacı var, dostum."

"Evine git," dedi Vale ciddi bir ifadeyle. "Evine git ve ona onu sevdiğini söyle."

Reynaud ilk kez Vale'ın tavsiyesinin doğru olabileceğini düşündü. Belki.

On Sekizinci Bölüm

Prences, Uzun Kılıç'la babasını kurtardığı için evlenmişti ama onunla geçirdiği ayların sonunda kocasına fazlasıyla âşık olmuştu. Onun kötü yazgisını duyunca suskunlaştı, içine çekildi, bu haberin onun için ne anlama geldiğini düşünmeye başladı.

Kalenin bahçesinde yaptığı uzun yürüyüşlerin ardından bir karara vardı: Goblin Kralı'na Uzun Kılıç'ın yerine kendini sunacaktı.

Bu kararın ardından Uzun Kılıç'ın Goblin Ülkesi'ne dönmesi gereken günden bir önceki gece Uzun Kılıç'ın şarabına uyku ilacı karıştırdı. Kocası uyurken onu usulca öptü ve Goblin Kralı'yla buluşmak üzere yola çıktı...

Uzun Kılıç'tan

Yedi yıl boyunca yapılan planlar. Yedi yıl boyunca dev satranç tahtasında yapılan dikkatli hamleler. Bur kısmı o kadar küçük ki en zeki düşmanları bile asıl amaçlarını çözememişti. Yedi yıl boyunca dünyanın en güçlü ülkesinin lideri yani başbakan olmak.

için atılan tohumlar. Yedi yıl boyunca yaşanan sabırlı bekleyiş ve gizli hurs.

Yedi yıl, bir öğleden sonra bir adam tarafından yok edilmişti: Reynaud St. Aubyn.

Thomas'tan bahsettiği anda Hartley'nin bir şeyler bildiğini bakışlarından anlamıştı. Zavallı Thomas. Hiçbir zaman azamet için biçilmiş bir kaftan olmamıştı. Kendisi unvanı çok daha iyi kullanabilecekken bunu neden Thomas alsındı ki? Fakat geçmişte aldığı bu karar şimdi başına bela olmuştu. Vale, Blanchard, Hartley ve Munroe. Hepsi Londra'da toplanmış ve baş başa vermişlerdi. Hasselthorpe sonucu hissedebiliyordu. Onu tutuklatmaları an meselesiydi.

Bunun tek sebebi St. Aubyn'in evine dönmüş olmasıydı. Arabasında tam karşısında oturmakta olan düşmanın karısına ateş püsküren gözlerle baktı. Beatrice St. Aubyn, artık bir Corning değildi, Blanchard Kontesi olmuştu. Küçük Beatrice Corning karşısında bağlanmış ve ağzı kapatılmış bir şekilde oturuyordu. Gözleri kapalıydı. Belki de uyuyordu ama böyle olduğunu pek sanmıyordu.

Ona daha önce siyaset konuşulan toplantılara yaptığı ev sahibeliği nedeniyle bir teşekkür notu göndermek dışında hiç ilgi göstermemişti. Bakılabilir bir yüzü vardı ama öyle muhteşem bir güzelliğe sahip değildi. Bir adamın uğruna ölmek isteyeceği bir tip hiç değildi.

Homurdanarak camdan dışarı baktı. Gece karanlıktı, ay da ortalıkta yoktu, bu nedenle nerede olduklarını kestiremedi. Perdeyi kapadı. Saatlerdir yoldaydılar ve Hampshire'daki evine iyice yaklaşmış olmaları gerekirdi. Blanchard'a şafak sökene kadar bekleyeceğini söylemişti ve bekleyecekti; onu alması için ayarla-

dığı tekne saat sekizden önce Portsmouth'a gelmezdi. Önceden belirlenmiş olan gizli buluşma noktasına doğru yola çıkmadan önce en fazla şafak sökene kadar bekleyebilirdi. Önce Fransa'ya oradan da Prusya ya da Doğu Hint Adaları'na. Dünyanın uzak köşelerinde ismini değiştirerek yeni bir yaşama çok daha kolay başlardı. Uygun bir sermayeyle kendisine yeniden bir servet yapabiliirdi.

Tabi bu yeterli sermayeyi bulursa. Büyük bir aptallık yaparak tüm parasını çeşitli yatırımlara bağlamıştı. Hepsi iyi yatırımlardı ve geri dönüşleri de çok iyi olacaktı ama bunun şu an için ona hiçbir faydası yoktu. Yarındaki nakit azdı ve Adriana'nun evde bulunan tüm mücevherlerini de almıştı ama yeterli değildi.

Şu anki en önemli sorun Blanchard'ın yeni eşini onun için küçük bir servet harcayacak kadar çok önemseyip önemsemediğiydi... Peki, onun için hayatını kaybetmeyi göze alır mıydı?

Reynaud Blanchard Malikânesi'ne döndüğünde vakit geceyarısını geçmişti. Vale, Munroe ve Hartley'yle yapılan kutlama birkaç saat daha sürmüştü ve Vale'ın bu rezil meyhanedeki biranın Londra'nın en iyi birası olduğunu söylemesiyle son bulmuştu. Merdivende karanlığın içine gizlenmiş olan adamı görmüş olması gerçekten de övgüye değer bir durumdu.

"Ne yapıyorsun burada?" Reynaud elini gerektiği anda çıkarmak üzere bıçağının üzerine koydu.

Gölge kıpırdandı ve genç bir çocuk ortaya çıktı, on iki yaşında ya vardı ya yoktu. "Bana bir şilin vereceğini söyledi."

Reynaud çocuğun dikkatini başka yöne çekmek için bir oyun olup olmadığını anlamak amacıyla sokağı gözden geçirdi. "Kim?"

“Senin gibi bir zengin.” Oğlan mühürlü mektubu uzattı.

Reynaud cebini araştırdı ve oğlana bir şilin verdi. Çocuk başka bir şey söylemeden oradan uzaklaştı. Reynaud mektubu yukarı doğru tuttu. Işık çok azdı ve fazla bir şey göremiyordu ama mektubun üzerinde hiçbir açıklama yoktu. Merdivenden çıktı ve eve girdi, girişte esnemekte olan uşağı selamladı. Beatrice bu saate kadar çoktan yatmış olmalıydı. Reynaud onun sıcak bedeninin yanına uzanmak için yanıp tutuşuyordu ama bu garip mektup onu meraklandırmıştı. Oturma odasına gitti, birkaç mum yaktı ve mektubu yırtarak açtı.

El yazısı telaşla yazılmış gibi özensizdi

Asılmayacağım.

Bana Blanchard mücevherlerini getir. şehir dışındaki evime yalnız gel. Kimseye söyleme. şafağın ilk ışıklarında burada ol. Geç kalırsan, arkadaşlarınla gelersen ya da yanında mücevherler olmazsa karının ölüşünü bulursun.

O benim yanımda.

Richard Hasselthorpe

Reynaud son satırı okurken oturma odasından dışarı koşmaya başlamıştı. “Sen!” diye bağırdı yerinden sıçrayan uşağı. “Hanımın nerede?”

“Leydim bu gece henüz eve dönmedi.”

Reynaud basamaklardan çıkmaya başlamıştı bile. Bu imkânsızdı. Burada olmalıydı. Belki de uşak geldiğini fark etmemişti. Bu

mektup bir şakaydı. Beatrice'in yatak odasına ulaştı ve kapıyı son hızla açtı.

Quick şöminenin yanında oturmakta olduğu koltuktan ayağa fırladı. "Lordum, ne oldu?"

"Leydi Blanchard burada mı?" diye sordu yatağın hâlâ açılmamış ve boş olduğunu görmesine rağmen.

"Üzgünüm, Lordum. Bu öğleden sonra Parlamento'ya gitmek üzere dışarı çıktı ve hâlâ dönmedi."

Ulu Tanrım. Reynaud elindeki mektuba yeniden baktı. *Benim yanımda*. Hasselthorpe'un şehir dışındaki evi saatlerce ötedeydi ve şafak birazdan sökecekti.

Saatlerdir yol alıyorlardı. Beatrice araba bir köşeyi sallanarak dönerken bedenini gererek olduğu yerde durmaya çalıştı. Arkadan bağlı olan ellerini kullanamıyordu ve yere düşüp yüzünü çarpmaktan korkuyordu. Lord Hasselthorpe'un onu tutmaya çalışacağını hiç sanmıyordu.

Hafifçe kıvranarak parmaklarını oynatmaya çalıştı ama bir işe yaramadı. Bileğini kesmeye başlayan iplerin acısından başka bir şey hissetmedi. Reynaud'nun ormanda elleri bağlı olarak günlerce yürüdüğünü anlatışını hatırladı. Bu işkenceye nasıl dayanmıştı? Acısı çok fazla olmalıydı, bir daha ellerini kullanamama korkusu da dehşet vericiydi. Keşke Reynaud bu deneyimlerini anlattığında ona daha şefkatli davranmış olsaydı.

Keşke onu sevdiğini söylemiş olsaydı.

Gözlerini kapatarak ağzına tıklanmış olan kumaşı ısırdı. Bu iğrenç adamın korktuğunu görmesine izin vermeyecekti ama keşke, ah keşke, Reynaud'ya onu sevdiğini söylemiş olsaydı

Bunu neden böyle delicesine söylemeyi istediğini bilmiyordu. Reynaud muhtemelen bunu umursamayacaktı. Ona şefkat ve tutkusunu göstermişti ama hepsi buydu, sevgi yoktu. Belki de artık o romantizmi, aşkı hissedemiyordu. Ona göre insan gerçek ve sonsuz aşkı hissedebilmek için –tabii kişi hayatta ele bir kez geçebilecek bu gerçek sevgiyi hissedebilecek kadar şanslıysa– kendini düşmeye hazırlamalıydı. Gerekirse kendini diğeri için feda etmeliydi. Bunu yapabileceğini biliyordu ama Reynaud asla kendine bu izni vermeyecekti.

Bunun bir önemi yoktu. Beatrice aşkın yeşermek ve büyümek için karşılıklı olmak zorunda olmadığını keşfetmişti. Reynaud’ya olan aşkı onun yokluğunda yeşermiş, büyümüş ve çiçek açmıştı.

Bunu kontrol etmek mümkün değildi.

Araba hızla sarsıldı, Beatrice hazırlıksız yakalanınca omzunu vurdu.

“Ah,” dedi Lord Hasselthorpe. Saatlerdir ağzından çıkan tek kelime buydu. “Geldik.”

Beatrice dışarıyı görebilmek için boynunu eğdi ama her yer karanlıktı. Bir köşeyi döndüler ve Beatrice ayaklarını sınıksız yere bastı.

Araba durdu.

Kapı bir uşak tarafından açıldı, Beatrice şefkatini kazanabilme umuduyla adamla göz göze gelmeye çalıştı. Ama adam yere bakıyordu, Lord Hasselthorpe’a bile bakmıyordu. Bu taraftan bir yardım alamayacaktı.

“Gelin, Leydim,” dedi Lord Hasselthorpe çirkin bir tavırla ve onu çekerek ayağa kaldırdı.

Onu önünde tutarak arabadan inebilmesi için başını aşağı doğru bastırınca Beatrice basamaklardan düşeceğinden korktu. Uşak dengesini koruyabilmesi için kolunu tuttu ve aynı hızla bıraktı. Beatrice ona baktı ve kaşlarının çatılmış olduğunu görmeyi başardı. Belki de bu adamdan yardım alma umudu vardı.

Bu konuyu daha fazla düşünecek vakti yoktu zira Lord Hasselthorpe onu dev malikâneye doğru yürütmeye başlamıştı. Bu karanlıkta bile alt pencerelerden birinden sızan ışığın yardımıyla binanın son derece büyük olduğunu algılayabiliyordu. Ön kapıya geldiklerinde kapı hızla açıldı ve oldukça yaşlı bir uşak yana çekilerek durdu, adam ince bileklerine son derece ağır geldiği belli olan bir şamdan taşıyordu.

“Lordum.” Adam başını eğdi, yüzündeki ciddi ifade Beatrice’in Lord Hasselthorpe’un buraya daha önce eli ve ağzı bağlı kadınlar getirip getirmediğini düşünmesine sebep oldu.

Onu tutsak alan kişi kâhyayı bilgilendirme gereği hissetmedi ve onu çekerek girişe soktu.

Yaşlı adamın yanından geçtikten sonra adam boğazını temizleyerek konuştu. “Leydi Hazretleri evdeler, Lordum.”

Hasselthorpe öyle bir hızla durdu ki Beatrice tökezledi. Hasselthorpe onu yakaladı ve sonra kâhyaya baktı. “Ne?”

Yaşlı adam efendisinin öfkesinden pek etkilenmedi. “Leydi Hasselthorpe dün gece geldi ve şu anda üst katta uyuyor.”

Lord Hasselthorpe birkaç kat yukarıda uyumakta olan karsını görebilecekmiş gibi tavana baktı. Karsının burada bulunması onun için bir sürprizdi. Beatrice’in yüreği bir umutla çarpmaya başladı. Leydi Hasselthorpe zeki bir kadın değildi ama yine de kocasının eve kaçırılmış kontesler getirmesine itiraz etmeyi akıl edirdi.

Tabii Leydi Hasselthorpe'un Beatrice'i görmesine izin verilirse. Lord Hasselthorpe onu hızla evin arka tarafına doğru yürütmeye başlamıştı. Bir geçide girdiler, burası çok dardı ve adam yan yana yürüyemeyecekleri için onu önüne geçirdi. Yolun sonunda evin alt katlarına dönerek inen bir merdiven vardı. Beatrice sırtından aşağı ter boşandığını hissetti. Basamaklar taşı, eski ve kaygandı. Burada düşse muhakkak boynu kınlırdı. Lord Hasselthorpe ne yapmak niyetindeydi? Reynaud'nun Parlamento'da kazanmış olmasının intikamını onu öldürerek mi alacaktı? Ama onu öldürecekse neden bunca yol yapmışlardı? Bu mantıksızdı.

Beatrice basamakları inerken bu küçücük umuda sığındı. Zeminini düzensiz döşenmiş taşlardan oluşan bir kata ulaştılar, Beatrice etrafına bakınca buranın zindan olduğunu anladı. Ev bir tür eski kalenin üzerine inşa edilmiş olmalıydı. Hasselthorpe onu taş duvara doğru itti. Ardından Beatrice zincir sesleri duydu ve bileğinde soğuk metali hissetti.

Hasselthorpe ondan uzaklaşarak başını salladı. "Bu seni o pislik kocan gelip senin yerini alana kadar burada tutmaya yeter."

Beatrice gerilerek onun dikkatini çekecek bir şeyler söylemeye çalıştı ama adam arkasını döndü, ışığı da yanına alarak oradan uzaklaştı. Beatrice soğuk, karanlık, nemli zindanda tek başına kaldı.

Zincire çürümüş olması umuduyla asıldı ama son derece sağlamdı. Sadece orada durup bekleyecekti, zincir kısa olduğu için oturma şansı da yoktu. Burada, bu karanlıkta yalnız başına ölecek miydi? Yoksa Lord Hasselthorpe ya da hizmetkârlardan biri onu kurtaracak mıydı? Reynaud'yu, o öfkeli siyah gözlerini, güven veren ellerini, güzel dudaklarını düşündü ve ağladı, o sev-

gili yüzü bir daha görebilecek miydi? Onun kendisi için buraya gelmeyeceğini biliyordu.

Reynaud bunu söylemişti. Kendini bir daha asla başka birinin gücü altında ezmeyecekti.

Reynaud'nun yumrukları atın terli boynundan kaydı. Hayvanın üzerine eğilmişti, elleri hayvanın iki yanında uzanan dizginlerdeydi. İki saat önce yorulduğunu hissettiği anda atını hancıya oldukça yüksek bir meblağ vererek oradaki en iyi atla değiştirmişti. Beygir oldukça hoştu, güzel değildi ama güçlüydü.

Şu an ona gereken güç ve hızı.

Arkasında içi dolu torbalar bağlıydı. İçlerinde küçük bir hazine vardı; evde bulabildiği tüm altınlar ve annesinin mücevherleri. Ceketinin ceplerinde bir çift tabanca vardı, bunlar yolda hızını kesebilecek hırsızlara karşıydı.

Atın uzun bacaklarıyla attığı her adım canını yakıyordu ama bu Reynaud'nun umurunda bile değildi. Kolları, bacakları, sırtı ağnyordu, elleri hissizleşmiş, parmakları soğuktan donmuştu ama hâlâ hayvanı zorluyordu. Gecenin karanlığında son hızla yol alıyordu, yoldaki çukurlar ya da önüne çıkabilecek engellere dikkat bile etmiyordu. Kendi boynunu da atın boynunu da tehlikeye atmıştı.

Bir önemi yoktu. Eğer şafak sökmeden Hasselthorpe'un Sussex'teki evine varamazsa bu çılgın adam, Beatrice'i öldürecek ve o zaman zaten yaşaması için bir sebep kalmayacaktı. Bu son derece ironikti. Bunca zaman boyunca hep kaybettiklerini düşünmüş, ne kazandığına hiç bakmamıştı. Unvanını, arazilerini, parasını geri almak için uğraşmıştı oysa Beatrice'in yanında hiçbirinin önemi yoktu. Kim olduğunu bilerek ona korkmadan ve merakla bakan

gri gözler. Yüzündeki o tatlı, keyifli tebessüm ve bir pislik gibi davrandığı zamanlarda beliren o onaylamayan ifade. İçine girdiğinde beliren erotik şaşkınlık ve dudaklarının hayretle aralanışı.

Tanrım! Ah, Tanrım! Onu kaybedecekti. Reynaud yaşların yanaklarını yaktığını hissetti. Şafak sökmek üzereydi. Atı zorlamaya devam etti, nefesini, dizginlerin sesini ve kulaklarında umutsuzca atan kalp atışlarını duyabiliyordu, geç kalmıştı. Zamanunda varmayı başaramayacaktı.

O pisliği, kansının katilini öldürecekti. Kanlı intikamını alacak ve sonra da kendi hayatını sonlandıracaktı.

Beatrice öldüyse yaşamasının hiçbir anlamı yoktu.

On Dokuzuncu Bölüm

Prenses gece boyunca yolculuk yaptı. Güneşin ilk ışıkları dünyayı kutsarken bir yıl önce Uzun Kılıç'la karşılaştığı yere vardı. Burası çorak bir bölgeydi, değil ağaç bir ot bile yoktu. Prenses etrafına bakındı ve yaşayan hiçbir şey göremedi. Boşuna geldiğini düşünmeye başladığı sırada toprak çatladı. Çatlak genişledi, genişledi ve yerin karanlıklarından Goblin Kralı çıktı.

Turuncu renkli gözleri onu görünce parladı, sarı dişlerini göstererek gülümsedi. "Sen de kimsin?"

"Ben Prenses Huzur'um. Goblin Ülkesi'nde kocamın yerini almaya geldim..."

Uzun Kılıç'tan

Karanlıktı, çok karanlıktı ve Beatrice zaman mevhumunu yitirmişti. Orada dakikalar ya da saatlerdir duruyor olabilirdi, kolları arkasından bağlıydı ve gözleri boş yere karanlığa alışmaya çalışıyordu. Duyduğu tüm acı ve korkuya rağmen arada bir uyukluyordu ama bedeni öne sarkınca omuzlarından bileklerine sarkan zincir

onu geri çekiyor ve irkilerek uyanıyordu. Başlangıçta zindanın sessiz olduğunu düşünmüştü ama orada durdukça birtakım sesler duymaya başlamıştı. Küçük hışırtılar. Taşa değen minik pençeler. Bir yerlerde su damlıyordu. Karanlıkta tek başınaydı ve bu sesler onu korkutmalıydı. Oysa tam tersine rahatlama sağlıyorlardı. Bir şey göremiyordu, duyma yetisi de olmasa akıl sağlığını koruyamayacağından emindi.

Sonunda ayak sesleri duydu, uzaktaydı ama gittikçe yaklaşıyordu. Doğruldu, sakın ve cesur görünmeye çalıştı. Reynaud tutsakken cesurdu, o zaman o da olabilirdi. O bir kontesti. Ölümü ağlayarak karşılamayacaktı.

Zindanın kapısı açıldı ve kandilden gelen ışık irkilmesine sebep oldu.

“Beatrice.”

Ah Tanrım! Bu olamazdı. Gözlerini kıstı ve kocasının kandil ışığını örten geniş omuzlarını gördü. Şapkası yoktu, çizmeleri çamurlu ve yer yer yırtılmıştı, omzunda bir heybe asılıydı. Beatrice öne doğru atıldı, ses çıkarmaya ve bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Onu uyarmalıydı. Lord Hasselthorpe arabaya ilk bindiklerinde neredeyse bir saat boyunca Lord Hope’tan nasıl intikam alacağını anlatmıştı.

“Ona dokunma,” dedi Lord Hasselthorpe ve Reynaud bir adım yana çekildi. Arkasında Lord Hasselthorpe vardı, elindeyse Reynaud’ya doğrultulmuş bir tabanca. “İşte kız burada. Ona hiçbir zarar gelmediğinden emin olabilirsiniz. Şimdi bana parayı ver.”

Reynaud adama bakmadı bile. Gözleri Beatrice’teydi, ateşli, simsiyah ve son derece tehlikeli. “Ağzını aç.”

“Onu zaten...”

Reynaud başını çevirip Lord Hasselthorpe'a baktı. "Çıkar o kumaşı."

Lord Hasselthorpe kaşlarını çattı ama bir adım öne geldi, bakışları Reynaud'daydı. Tek eliyle başının arkasındaki düğümü çözdü ve kumaş açıldı.

Beatrice ağzının içine dolmuş olan kumaşı yere tükürdü. "Reynaud seni öldürecek!"

"Kes sesini!" dedi Lord Hasselthorpe.

"Sakın!" dedi Reynaud adamın üzerine doğru bir adım atarak, üzerine tutulmuş olan silahın umurunda bile olmadığı ortadaydı. Kısa bir an Lord Hasselthorpe'a baktıktan sonra Beatrice'e döndü, çenesindeki kas seğiriyordu. "Sana bir zarar verdi mi?"

"Hayır," diye fısıldadı. "Reynaud bunu *yapamazsın*."

"Şişşt." Başını hafifçe iki yana sallayarak neredeyse gülümsemişti. "Yaşıyorsun. Önemli olan tek şey bu."

Lord Hasselthorpe sabırsızlıkla, "Yaşıyor ve ben de parayı istiyorum," dedi.

"Başına bir şey gelmeden buradan ayrılacağını nasıl garanti ediyorsun?" Reynaud ona yüzünü ezberlemiş gibi bakıyordu.

Beatrice içinin donduğunu hissetti. "Reynaud," diye fısıldadı, yalvarıyordu.

"Karım evde," dedi Lord Hasselthorpe. "Onun bu işle bir ilgisi yok. Leydi Blanchard'ı onun yanına koyacağım ve ikisini birlikte Londra'ya göndereceğim. Adriana'yı buraya getirmesi için bir uşak yolladım bile."

"Karnı yanında götürmeyecek misin?" Reynaud'nun bakışları korkutucu bir derecede nazikti, diğer adamlarla konuşuyordu ama bakışlarını ondan ayırmıyordu.

“Neden götüreyim?” dedi Lord Hasselthorpe sabırsızlıkla.

Reynaud’nun dudağının kenarı büküldü. Bunun neresini eğlendirici bulmuştu? “Duygusal nedenlerden ötürü belki?”

“Şu an ne duygusallığına ne de senin laflarını duymaya ihtiyacım var,” diye terslendi Lord Hasselthorpe. “Karinin şafak söktüğünü göreceğ kadar yaşamasını istiyorsan...”

“Pekâlâ.” Reynaud heybeyi Lord Hasselthorpe’un ayağının dibine atarken Leydi Hasselthorpe zindanın kapısında belirdi.

“Lordum, neden bana misafirlerimiz olduğunu söylemediniz?” dedi Leydi Hasselthorpe şafak sökerken zindanda misafir ağırlamak çok doğal bir şeymiş gibi. Kocasının “misafirlerden” bir tanesine silah doğrultmuş olduğunun da farkında değildi.

Zindana girmek için adım atmaya yeltendiğinde yanındaki iri yarı uşak ona engel oldu. “Girmesiniz iyi olur, Leydim. Orası çok pis.”

Lord Hasselthorpe başıyla adamı onayladı. Uşak farklı bir sebep ileri sürmüştü ama esas amacı kadını durdurmak ve Reynaud’nun yanına gelmesini engellemekti.

“Leydi Blanchard’ı Londra’ya götürmeni istiyorum, hayatım,” dedi Lord Hasselthorpe. “Hastalandı oysa Lord Blanchard’la benim konuşmamız gereken iş meseleleri var.” Bir elini Beatrice’in arkasına uzatarak zincirleri açtı.

Beatrice’in yüreği duracak gibi oldu. “Reynaud, seni burada bırakamam.”

Lord Hasselthorpe, Reynaud’ya ters ters baktı. “Benim için fark etmez ama diğer seçeneği biliyorsun.”

Reynaud’nun dudakları inceldi. “Bırak onunla konuşayım.”

“Nasıl istersen.”

Reynaud kulağına doğru eğildi, yüzü yüzüne değiyordu. Beatrice'in elleri hâlâ arkasında bağlıydı. Keşke serbest olsalardı ve bu sevgili yüze dokunabilseydi.

"Leydi Hasselthorpe'la birlikte gitmelisin," diye fısıldadı kulağına.

Beatrice yanaklarından süzülen sıcak gözyaşlarını hissetti. "Hayır. Hayır, sen bir daha hiç kimsenin hâkimiyeti altına girmeyeceğini söyledin."

"Yanılmışım." Nefesi yanağında bir kahrkaha gibi esti. At, deri ve kocası kokuyordu. "Çok yanılmışım. Aptal ve kibirliydim ve neredeyse bunu zamanında fark edemeyecektim. Neredeyse seni kaybedecektim. Ama kaybetmedim."

"Reynaud," diye hıçkırdı Beatrice.

"Şişşt," diye fısıldadı. "Bana seni sevip sevmediğimi sordun. Seviyorum. Seni yaşamdan çok daha fazla seviyorum. Yeryüzünde senin hayatından daha kıymetli bir şey yok. Bunu benim için yapabilir misin? Yaşayabilir misin?"

Ne söyleyebilirdi? Reynaud kendini feda ediyordu, bunun farkındaydı. Kendini onun için feda ediyordu ve onu orada bırakarak buradan yürüyüp gitmesini istiyordu... Başını iki yana salladı, boğazı üzüntüden şişmiş ve tıkanmıştı.

Reynaud yüzünü avuçlarının arasına alarak ona baktı, dönüşünden bu yana ilk kez o siyah gözlerde resimdeki gülün genci gördü. Ona bakıyorlardı, güvenli ve tamdılar. Ve orada gizemli bir parlaklık vardı.

"Evet, yapabilirsin," dedi Beatrice'in o çok sevdiği kısık ve derin tonlamasıyla. "Benim için. Benim için yaşa."

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı Beatrice ve o gözlerdeki mutluluğu gördü.

Arkasını döndü, tökezleyerek o cehennem deliğinden dışarı doğru yürüdü. Leydi Hasselthorpe saçma sapan bir şeyler söyledi ama Beatrice hiçbirini duymadı çünkü Reynaud’yu arkada bırakmıştı. Kapiya vardığında son bir kez dönerek ona baktı.

Reynaud onun biraz önce zincirli olduğu taş duvarın önüne çöelmekle meşguldü. Duvarın üzerinde yan yana üç zincir setinin olduğunu gördü. O ortadakine bağlanmıştı ama şimdi zincirler iki uçtaki deliklerden alınıyordu. Reynaud’nun güçlü kolları iki yana açılmıştı ve Lord Hasselthorpe iri kıyım uşağın onları Reynaud’nun bileklerine bağlayışını izliyordu. Soğuk taş Reynaud’nun dizlerini acıtıyor olmalıydı, zincirlerin de can acıttığını zaten biliyordu ama Reynaud gözlerinin içine bakarak gülümsedi.

Reynaud esaretten kurtulduğunda, yani bundan birkaç ay önce, bir daha canlı olarak kimseye yakalanmayacağına dair yemin etmişti. Düşman tarafından yakalanmadan önce öleceğine. Bu yemininde son derece kararlıydı.

Oysa şimdi bu yeminini bozmuştu. Dizlerinin üzerinde duruyordu, kolları iki yana açılmış bir şekilde duvara zincirliydi ve mutluydu. Beatrice hayatta olduğu sürece bunların hiç önemi yoktu.

Hasselthorpe eğilerek heybeleri açtı. Annesinin safir gerdanlığı kandilin ışığında parladı. Hasselthorpe homurdanarak mücevheri yukarı doğru tuttu.

“Çok güzel.” Koyu mavi taşlar o incelerken ısıldamaya devam etti. “Blanchard mücevherleri, yanılmıyorum, değil mi?” Reynaud’ya sırttı.

Reynaud omuz silkti. “Yanılmıyorsun.”

“Gerçekten çok güzel.” Hasselthorpe mücevheri deri kılıfın içine koydu ve iri kıyım uşakla konuşurken heybenin bağlarını bağladı. “Atım hazır mı bak ve çantamı aşağı indir. Tekne iki saat sonra yola çıkacak, zamanında orada olmalıyım.”

İri uşak ilk kez bağımsız düşünme yeteneğini ortaya koydu. Tereddüt ederek Reynaud’ya baktı. “Peki ya o?”

Hasselthorpe buz gibi gözlerle adama baktı. “Bu seni ilgilendirmez.”

Adam ayak değiştirerek kıpırdandı. “Ama beni suçlayacaklar.”

“Ne?”

“Onun için.” Adam çenesiyle Reynaud’yu gösterdi. “Siz gideceksiniz ve ben elimde ölü bir aristokratla burada kalacağım ve ilk suçlayacakları kişi ben olacağım.”

Reynaud sırttı. Adam haklıydı.

“Ah, Tanrı aşkına!” diye püskürdü Hasselthorpe ve tam o sırada zindanın kapısı açıldı.

Leydi Hasselthorpe arkasında Beatrice’le içeri girdi.

Tanrım! Reynaud zincirlere asıldı ama kalın demirler hareket etmesini engelledi. Hasselthorpe hızla kapıya döndü, tabancasını Beatrice’e doğrulttu.

“Çık dışarı!” diye emretti Reynaud. Beatrice ona bakıyordu ve güzel yüzünde inatçı ifadesi vardı. Tüm gücüyle zincirlere asıldı ve biraz bollaşma hissetti.

Zincirlerden ses çıkınca Hasselthorpe ona döndü. Kandil ışığı elindeki tabancayı aydınlattı. Hasselthorpe silahı ona doğru tutunca Reynaud ona dişlerini gösterdi.

“Hayır!” diye haykırdı Beatrice.

Leydi Hasselthorpe kocasına doğru koştu. “Aklını mı yitirdin, Richard?”

“Beatrice!” Reynaud bir kez daha asıldı ve sağ bileğini tutan zincirin halkası duvardan çıktı.

Hasselthorpe silahla yeniden ona döndü ama karısı oradaydı ve Beatrice adamın üzerine atladı.

Silah kulakları sağır eden bir gürültüyle patladı, ses taş duvar ve tavanlarda yankılandı. Bir an için herkes dondu.

“Beatrice,” diye fısıldadı Reynaud.

Beatrice ona baktı, gözlerinde bir şaşkınlık vardı ve elini ona doğru uzattı.

Parmakları kanlıydı.

Tabancanın gürültüsü Beatrice’in kulaklarını neredeyse sağır etmişti ama buna rağmen Reynaud’nun öfkeli kükreyişini duyabiliyordu. Öfkeli bir aslan gibiydi, hatta ölümlü adamdan intikamını almak üzere cennetten gelen öfkeli bir meleğe benziyordu. Öne doğru atıldı, serbest kalan sağ eli Lord Hasselthorpe’a uzandı. Diğer zincir halkaya çarptı ve Reynaud parmak uçlarını Hasselthorpe’un koluna sürterek geri gitmek zorunda kaldı.

“Ulu Tanrım!” diye bağırdı Lord Hasselthorpe. Beatrice’in üzerine düşerken kolunu tuttu.

Bu yapılacak en yanlış hareketti.

Reynaud yeniden kükreyerek ileri atıldı. Diğer demir halka da duvardan fırladı. Tek adımda Lord Hasselthorpe'u yakaladı ve Beatrice'ten kopardı.

Leydi Hasselthorpe bir çığlık attı.

Reynaud adamın suratına bir yumruk savurdu ve Lord Hasselthorpe yere düştü. Reynaud onun üzerine çökerek yumruklarını yüzüne savurmaya devam etti.

"Durdur onu!" diye bağırان Leydi Hasselthorpe, Beatrice'in koluna sarıldı. "Richard'ı öldürecek."

Gerçekten de öldürecekti. Diğer adam karşı koymaktan vazgeçtiği halde Reynaud'nun durmaya hiç niyeti yoktu.

"Reynaud," dedi Beatrice. "Reynaud!"

Hemen durdu, göğsü son hızla inip kalkıyordu, elleri kanlıydı, zincirler hâlâ bileklerinden sallanıyordu.

Beatrice hızla yanına giderek kısa siyah saçlarına dokundu. "Reynaud."

Döndü ve yüzünü onun karnına gömerek kalçasına yapıştı. "Canını yaktı."

"Hayır," dedi Beatrice o sevgili başı okşayıp sıcaklığını avuçlarında hissederken. "Hayır. Kan onun kanı. Kurşun bir yerine isabet etmiş olmalı. Bana bir şey olmadı."

"Buna dayanamazdım" dedi yüzünü bastırarak. "Sana bir şey olsaydı dayanamazdım."

"Bir şey olmadı," diye fısıldadı Beatrice. O iri ve yaralı elleri ellerinin arasına aldı ve kocasını ayağa kaldırdı. "Sapasağlamım ve güvendedeyim. Sen beni kurtardın."

“Hayır,” dedi ayağa kalkarken. “Kurtanlar benim. Kaybolmuştum, yaralıydım ve sen beni kurtardın.” Eğilerek dudaklarının üzerinde fısıldadı. “Beni esaretten kurtardın.”

Onu kendine çekti, Beatrice sevdiği adamın kollarının arasına büyük bir keyifle atıldı.

Hem de onu seven adamın kollarına.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

Yirminci Bölüm

Prenses'in sözlerini duyan Goblin Kralı başını geri attı ve yeşil saçları başından havalanana kadar kahkahalarla güldü. "Koleksiyonuma mükemmel bir ilave olacaksın, hayatım."

Nasırlı elini uzattı. Prenses küçük beyaz elini Goblin Kralı'nın avucuna koydu. Tam o sırada Uzun Kılıç delice bir hızla koşarak geldi.

"Dur!" diye bağırdı. "Durdur şu korkunç şeyi! Karımın ne yapacağından haberim yoktu, karanlıkta uyandım ve gitmiş olduğunu gördüm ve bunu yapmış olduğundan korktum.

Buna engel olabilmek için gece boyunca koştum."

"Ah," diye içini çekti Goblin Kralı. "Ama çok geç kaldım.

Karınla aramızdaki anlaşma yapıldı ve mühürlendi.

Yapabileceğin bir şey yok. O artık benim..."

Uzun Kılıç'tan

"Lord Hasselthorpe'a ne olacak?" diye sordu Beatrice günün ilerleyen saatlerinde. Geceliğiyle tuvalet masasında oturmuş saçlarını tarıyordu.

Aynadan Reynaud'yu seyretti. Yatakta uzanmıştı, önü açık olan ropdöşambırından çıplak göğsü görünüyordu. Ayakkabı ve çoraplarını çıkarmıştı ama pantolonu hâlâ üzerindeydi. Onu bugün neredeyse kaybediyordu ve yaşadığı bu dehşeti henüz unutamamıştı. Elinden gelse sadece nefes aldığını görebilmek için gün boyu onu bir gölge gibi izleyecekti. Ama bu sabah ayrılmak zorunda kalmışlardı. Reynaud, Lord Hasselthorpe'u hapse götürme işiyle ilgilenmişti, Beatrice de kafası iyice karışmış olan Leydi Hasselthorpe'la birlikte yorucu bir yolculuk yaparak Londra'ya gelmişti. Zavallı kadın kocasının katil ruhundan bihaberdi ve işin daha da kötüsü bu korkunç adamı gerçekten seviyordu. Beatrice yolculuk boyunca kadını teselli etmeye çalışmıştı.

Sonuçta akşam yemeğinden kısa bir süre sonra yeniden bir araya gelebilmişlerdi. Reynaud onu telaşla kucaklamış ve izin isteyerek banyo yapmaya gitmişti. Saçları hâlâ ıslaktı, bunu görebiliyor ve o saçlara dokunmak istiyordu ama inanılmaz bir utanç hissederek kendini tuttu.

"Vatana ihanet ve cinayet suçlarıyla yargılanacak," dedi Reynaud. "Ve suçlu bulunarak asılacak."

"Leydi Hasselthorpe için ne korkunç bir durum." Beatrice hafifçe ürperdi ve fırçayı tuvalet masasının üzerine bıraktı. "Alayın güzergâhını Fransızlara sadece ağabeyini öldürtmek için mi vermiş?"

Reynaud omuz silkince ropdöşambırının önü biraz daha açıldı. "Muhtemelen iyi bir para da almıştır ama asıl istediği ağabeyinin unvanına konabilmektir."

"Ne korkunç bir adam."

"Şahiden öyle."

Beatrice onu tam olarak görebilmek için taburesinde döndü. "Sana Bay Wheton'ın yasa tasarısının geçmesini sağladığın için teşekkür edemedim."

"Bana teşekkür etmek zorunda değilsin," dedi usulca. "Bu işten çıkan olan kişiler askerler. Benim adamlarım. Oturup kendim için endişelenmek yerine bu yasayla ilgilenmem gerekirdi."

Beatrice ayağa kalkarak ona doğru yürüdü. "Her şeyini kaybetmiştin. Bu konuya odaklanmanın belli bir sebebi vardı."

"Hayır." Başını iki yana salladı, çenesindeki kas seğirdi. "Sadece parayı, arazileri ve unvanımı düşündüm. Benim için esas önemli olan şeyi neredeyse çok geç olana kadar anlamadım."

Beatrice'in boğazı tıkanı. Yatağa çıkıp yanına oturdu ve parmaklarını göğsünde gezdirdi. "Peki, o neymiş?"

Dönerek elini tuttu.

"Sensin." Parmak uçlarını öperken siyah gözlerinde son derece ciddi bir bakışla onu izledi. Beatrice neredeyse korkacaktı. "Sen. Sadece sen. Bunu atla Hasselthorpe Malikânesi'ne giderken fark ettim ve çok geç olduğunu biliyordum. Tanrım, Beatrice. Oraya varamadan öleceğini düşünerek saatler boyunca at sürdüm."

"Gelmeyeceğini düşünmüştüm," diye itiraf etti.

Reynaud acıyla gözlerini yumdu. "Çok korkmuş olmalısın. Benden nefret ediyorsundur."

"Hayır." Reynaud'nun elini dudaklarına götürdü ve öptü. "Senden asla nefret edemem. Seni seviyorum."

Reynaud onu yakaladı ve hızla altına aldı. Pozisyonu son derece hükmedici ve saldırgan. Endişelenmesi gerekirdi ama ondan hiç korkmuyordu.

Reynaud üzerine doğru eğildi, burun buruna geldiler. "Samimi olmadığın sürece sakın söyleme. Geri dönüşü olmaz, bir kez tam anlamıyla benim olursan geri çekilemezsin. Arzuladığım şeyi elime geçirdikten sonra bırakmak gibi bir huyum yoktur. Ağırdan al."

Beatrice onun yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Ağırdan almayacağım. Koşarak son hızla ilerleyeceğim. Çatılardan da bağırabilirim. Seni seviyorum. Seni çay partime geldiğin günden beri seviyorum. Aslında ondan da önce, genç kızlığımda mavi odada o çapkın portreni gördüğüm günden beri. Seni seviyorum, Reynaud. Seni..."

Reynaud dudaklarıyla dudaklarını örttü ve kelimelerini yuttu. Beatrice ellerini yukarı kaydırarak saçlarının yumuşaklığını hissetti. O yaşıyordu. Kendisi de yaşıyordu. İçini bir mutluluk kapladı ve bacıklarını açarak onu davet etti.

Neyse ki Reynaud da aynı fikirdeydi.

Ellerini bedenlerinin arasına sokarken dudaklarını ondan kopararak inledi. "Benimsin. Sonsuza kadar, Beatrice."

Kendini hafifçe kaldırdı ve geceliğinin eteklerini yukarı sıvadı. Bir şey yırtıldı ve Beatrice kocasının sıcak erkekliğini kadınlığının arasında hissetti. İçine doğru bastırdı, bir, iki ve yerine yerleşti ve durdu.

Başı aşağı düştü ve titredi. "Beatrice."

Beatrice usulca gerilerek kıpırdandı.

"Tanrım, yapma," diye mırıldandı. "Beatrice..."

Bacaklarını önce uyluklarına oradan da kalçasına sardı. "Hımm?"

İçini kasti.

Erkekliği içinde zıpladı. “Tanrım.”

“Bunu tekrar yap,” diye mırıldandı Beatrice kalçasını onun-
kine sürtüp sallayarak. Ağırdı, onu kıpırdatamazdı ama altında
kıvranabilirdi ve bunu yaptı.

“Beni öldüreceksin,” diye fısıldadı Reynaud alnını onunkine
yapıştırarak.

“Sahi mi?” Ellerini ropdöşambınının içine kaydırarak çıplak
sırtını okşadı.

“Evet,” diye inledi Reynaud. “Mutlu bir adam olarak öleceğim.”

“O zaman birlikte ölelim,” diye fısıldadı Beatrice dudaklarının
üzerinde gezinirken.

Beatrice onu öptü, yumuşak, tatlı ve hafif, bir dokunuş,
dudakları aralandı ve Reynaud’ya onu ne kadar çok sevdiğini
göstermeye çalıştı çünkü söylenecek daha fazla sözü yoktu.

Galiba Reynaud anlamıştı. İnleyerek yüzünü avuçlarının arasına
aldı ve üzerinde hareket etmeye başlamadan hafifçe yükselerek
yüzünü seyretti. Geri çekildi ve içine doğru bastırdı, hareketi
küçük ve kontrollüydü. Beatrice’in tüm duyuları ayaklandı. Onu
seyretti, sevdiği adamı, hayatından onun için vazgeçen adamı,
onunla sevişen adamı. Yüzü sert ve ciddiye, kuş dövmeleliyse
egzotik. Dudakları nazikti ve gözlerindeki duygu Beatrice’in ona
doğru bükölmesine sebep oldu.

“Beatrice,” diye fısıldadı ve hızlandı.

Beatrice ona tutundu, kasları gerildi, nefesi hızlandı, onu
seyrederek bekledi. Reynaud üzerinde biraz daha yükseldi, aşağı
bastırdı ve aynı noktaya darbeler vurmaya devam etti. Beatrice
darmadağın olmuştu. Bir anda, nasıl olduğunu bilemeden. İn-
leyerek, titreyerek ve çığlık atarak o acımasız gözlerin içine ba-

karak kendini ona bastırđı. Her yanını hiç sona ermeyecekmiş gibi görünen bir sıcaklık sardı.

“Beatrice,” diye haykırdı Reynaud. “Tanrım! Beatrice!”

Reynaud üzerinde kasılmaya başladı, tüm tohumlarını içine akıttı. Titredi, siyah gözleri umutsuzlukla irileşti, dudakları acı çekiyormuş gibi kıvrıldı. Ağır ağır gözlerini kapadı ve göğsü son huzla inip kalkarken başı aşağı düştü.

Beatrice sırtında parmağıyla daireler çizdi, bedeni ve zihni huzur içindeydi.

Reynaud başını eğerek onu öptü, dudakları açık dili sahipleniciydi. Beatrice yeniden büküldü, sinir uçları hâlâ çok hassastı.

Reynaud başını kaldırarak ona baktı. “Seni seviyorum, Beatrice. Şimdi ve sonsuza kadar. Seni seviyorum.”

Beatrice gülümsedi. “Ben de seni seviyorum. Şimdi ve sonsuza kadar.” Bu yeni bir başlangıçtı. Yeni bir sözleşme.

Reynaud başını kendine doğru çekerek onu öptü ve sözleşmeyi mühürledi.

“Demek hükümi giydi,” dedi Samuel Hartley boğuk ve kısık bir sesle yaklaşık bir ay sonra.

“Hüküm giydi ve yeni yıldan önce asılması planlandı,” diye cevapladı Reynaud aynı kısıklığıdaki sesiyle. Erkekler mavi odada grup halinde ayakta duruyorlardı ama kadınlar çok uzaklarında değildi ve maalesef hepsinin kulağı çok iyi duyuyordu. Konuysa güne hiç uygun değildi.

“Bunu hak etti,” dedi Reginald St. Aubyn hiç de kısık olmayan bir sesle. Vale’ın kalkan kaşlarını görünce kızardı.

“Bırakın vatana ihanet etmeyi, adamın ağabeyinin katili olduğunu bilseydim bile onu asla desteklemezdim. Ulu Tanrım.”

“Hiçbirimiz bilmiyorduk,” diye homurdandı Munroe. “Bu senin hatan değil, dostum.”

“Ah,” dedi Reginald boğazını temizleyerek, şaşırmıştı. “Teşekkür ederim.”

Hartley başka bir şey söylemek üzere eğildiğinde Reynaud hafifçe sırttı. Bu son bir ayda “Reggie amcanın” ortalıkta olmasına alışmıştı. Onu en yakın dostu olarak adlandıramazdı ama gayet iyi anlaşıyorlardı. Reggie parayı yönetme konusunda oldukça hünerliydi, servetleri giderek büyüyordu. Dünyanın en cimri adamı bile olsa Reynaud onunla geçinmeye kararlıydı. Beatrice’i o büyüttmüştü ve Reynaud, Beatrice’i seviyordu. Önemli olan da buydu.

Eşlerinin grup halinde oturmakta oldukları koltuğa baktı. Beatrice yanlarında durmuş Leydi Munroe’nun söylediği bir şeye gülüyordu. Bu gece açık pembe bir elbise giymişti ve saçları mum ışığında altın gibi parlıyordu. Blanchard mücevherleri de boyununda ışıltıyordu ama onun ışıltısının yanında son derece sönük kalıyorlardı. Yalnız olsalardı yanına gider, onu kucaklayıp yatağına götürür ve sonra da ona nasıl tutkun olduğunu gösterirdi. Ona olan sevgisinin asla tükenmeyeceğini karısına bir an önce ispatlamak istiyordu. İçini çekti. Şu an misafirleri vardı ve daha birkaç saat boyunca Beatrice’i sahiplenemeyecekti.

Reynaud koltuğun ortasında oturan Emeline’e baktı, bir portakal gibi yusuvarlaktı. Hartley’nin sık sık karısına baktığının da farkındaydı ve onun kız kardeşine olan bu düşkünlüğünü onaylıyordu. Leydi Munroe yani Helen, biraz daha ayrı oturmasına rağmen sohbete dâhil olmuştu. Cristelle teyze altın kaplamalı

iskemlede tahta kurulmuş gibi oturuyordu. Leydi Vale koltukta Emeline'in yanına oturmuştu, dimdik duruyordu, ince dudaklarında bir tebessüm vardı.

Bir kadın kahkahası dikkatini Bayan Rebecca Hartley'nin oturmakta olduğu diğer koltuğa çekti. Yanında siyahlar giyinmiş, koyu renkli saçları arkadan atkuyruğu yapılmış genç bir adam dimdik oturuyordu.

"Sanırım önümüzdeki yıl bir kayınbiraderim olacak," diye mınıldandı yanında duran Hartley, Reynaud'ya.

Reynaud homurdandı. "Emeline onun senin evindeyken uşak olduğunu söyledi."

"Öyleydi." Hartley yeniden karısına baktı. "Ama O'Hare geçen yılı Sömürgeler'de yaptığım işi öğrenerek geçirdi. Rakamlarla arası çok iyi. Onu Boston'daki depoların başına atamayı ve Emeline'le İngiltere'de daha uzun zaman geçirmeyi düşünüyorum."

Reynaud kaşlarını kaldırdı. "İş için henüz çok genç gibi duruyor."

"Öyle zaten," dedi Hartley. "Ama birkaç yıl içinde..." Omuz silkti. "Böylece iş aile içinde kalmış olacak."

Reynaud yeniden koltukta oturan çifte baktı. Bayan Hartley'nin yanakları pembeleşmişti ve O'Hare odaya girdiklerinden bu yana bakışlarını ondan alamıyordu. "Yani bu birleşmeyi onaylıyorsun."

"Evet, onaylıyorum." Dudakları büküldü. "Benim fikrim çok da önemli değil zaten. Rebecca'nın kendisi için doğru eşi seçeceğine inanıyorum."

Kadınların sesleri birdenbire yükselince Reynaud başını o tarafa çevirdi. Beatrice eğilerek Emeline'in kucağına bir paket koydu.

“Ne yapıyorlar?” dedi yanından Hartley.

Reynaud başını iki yana salladı. Beatrice’in heyecanını hissederek gülümserken, “Hiçbir fikrim yok,” dedi.

“Beyler yine o korkunç haiden bahsediyorlar,” diye ortaya konuştu Cristelle teyze.

Beatrice o tarafa baktı. Erkekler köşede toplanmıştı ve Lord Hasselthorpe da en çok konuştukları konulardan biriydi ama Reynaud bu gece son derece huzurlu görünüyordu. Reynaud ona baktığını fark etti ve ona hafifçe göz kırparak yanaklarının ısınmasına sebep oldu. Tanrım! Şu an sabah yaptıklarını hatırlamanın hiç zamanı değildi.

Telaşla Emeline’e döndü. “Aç lütfen.”

“Hediyelere hiç gerek yoktu,” dedi Emeline ama yine de çok mutlu olmuştu.

Beatrice bu bir ay içinde görüncesinin o resmî duruşunun altında çok iyi bir insan yattığını anlamıştı.

“Aslında bu Leydi Vale, Leydi Munroe ve benim için. Ama göreceksin zaten. Ah, hadi aç.”

Emeline, kutunun kapağını kaldırdı. İçinde dört tane ciltli kitap vardı ve hepsi farklı renkteydi. Mavi, sarı, eflatun ve kırmızı.

Emeline, Beatrice’e baktı. “Nedir bunlar?”

Beatrice başını iki yana salladı. “Birinin içine bak.”

Emeline maviyi seçerek açtı ve nefesi kesildi. “Ah, ah Tanrım. Neredeyse unutmuştum.”

Melisande’ye, Helen’e ve Beatrice’e sırayla baktı. “Nasıl...”

Cristelle teyze öne eğildi. “Nedir o?”

"Bu, küçükken dadımızın Reynaud ile bana okuduğu masal kitabı. Affedersiniz."

Emeline parmak uçlarıyla gözlerini sildi. "Orijinal kitabı çevirmesi için Melisande'ye vermiştim."

"Ben de çevirdim," dedi Melisande. "İşim bitince kopyasını çıkarması için Helen'e verdim. El yazısı çok güzel."

Helen kızardı. "Teşekkür ederim."

"O da bana sayfalar dolusu yazıyı geri verdi, dört kopya çıkarmıştı, uzun bir süre onları ne yapacağımı bilemedim," diye devam etti Melisande. "Beatrice, Reynaud'yla evlenince onları ciltleyerek kitap haline getirmesi için ona verdim ama dört kitap yapacağından haberim yoktu."

Beatrice gülümsedi. "Hepimizin emeği olduğu için hepimizde anı olarak bir tane bulunması gerektiğine karar verdim."

"Teşekkür ederim," dedi Emeline usulca. "Teşekkür ederim Melisande, Helen ve Beatrice. Bu harikulade bir hediye." Mavi kitabı göğsüne bastırırken erkeklerin bulunduğu tarafa baktı. "Oldukça uzun bir süre sadece Reynaud'nun anılarına sahiptim ve bu kitap da en iyisiydi. Şimdi ona da yeniden sahibim. Çok müteşekkirim."

Beatrice de gözlerini silmek zorunda kaldı. Reynaud geri dönmüştü ve o da müteşekkirdi.

O sırada odanın kapısı açıldı ve kâhya orada belirdi. "Yemek hazır, Lordum."

"Ah, güzel," dedi Reynaud. Cristelle teyzenin önüne giderek eğildi. "Bir beyefendinin yemeğe giderken karsına eşlik etmesinin doğru olmadığını biliyorum ama daha yeni evliyiz. Bir kereliğine ayrıcalık isteyebilir miyim?"

Yaşlı kadın çelik gibi mavi gözleriyle ona baktı ve sonra yumuşadı. "Sus. Aptal oğlan. Ama bugün Noel, bu yüzden seni affediyorum." Elini salladı. "Karını al. Hepiniz karılarınıza eşlik edin. Ve sen," dedi parmağını paniğe kapılan Reggie amcaya uzatarak, "sen de bana eşlik edebilirsin!"

Misafirleri yemek odasına doğru ilerlemeye başladığında Reynaud kolunu Beatrice'e uzattı. Beatrice parmaklarını o kolun üzerine yerleştirdi ve Reynaud başını ona doğru eğdi. "Size mutlu Noeller dilemiş miydin, madam?"

"Diledin," dedi. "Pek çok kez ama duymaktan sıkılmadım."

"Galiba ben de dilemekten sıkılmayacağım." Kömür karası gözleri parıldadı. "Şimdi veya gelecekte. O zaman bir kez daha söylemeye izin ver: mutlu Noeller aşkım. Mutlu Noeller, sevgili Beatrice'im."

Sonra onu öptü.

Son Bölüm

Goblin Kralı'nın korkunç sözlerini duyan Uzun Kılıç dizlerinin üzerine çöktü. Büyülü kılıcını kınından çıkardı ve Kral'ın ayaklarının dibine koydu. "Ölecek de olsam kılıcımı karımın gitmesine izin vermen şartıyla sana veriyorum."

Goblin Kralı o kadar şaşırmıştı ki turuncu gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Hayatını bu kadın için feda mı ediyorsun?"

"Memnuniyetle," oldu Uzun Kılıç'ın cevabı.

Goblin Kralı, Prenses'e döndü. "Sen de kendini bu adam için son-suza dek feda mı edecektin?"

"Bunu zaten sana söyledim," diye cevap verdi Prenses.

"AAAH!" diye bağırdı Goblin Kralı öfkeyle yeşil saçlarını yolarak. "O zaman bu Gerçek Aşk! Korkunç bir şey! Gerçek Aşk gibi güçlü bir şeye karşı koyma iznim yok." Kılıcı almak üzere eğildi ama metal elini yakınca tısladı. "Ah! Kılıç bile aşkla bozulmuş! Bu başa gelebilecek en kötü şey!"

Goblin Kralı bu sözlerin ardından yeryüzüne çıktığı çatlıktan içeri girdi.

Prenses hâlâ diz çökmeye devam eden kocasının önüne gelerek dizlerinin üzerine çöktü. Ellerini ellerinin arasına aldı, "Anlayamıyorum. Goblin Ülkesi'nden nefret ediyordun; bana öyle söylemiştin. Neden kendimi feda etmemi engellemeye çalıştın?"

Uzun Kılıç karısının ellerini dudaklarına götürdü ve onları teker teker öptü. "Sensiz bir yaşam Goblin Ülkesi'nde geçirilecek sonsuzluktan çok daha kötü."

"O zaman beni seviyorsun," diye fısıldadı Prenses.

"Hem de tüm kalbimle," dedi Uzun Kılıç.

Prenses titreyerek Goblin Kralı'nın biraz önce durduğu yere baktı. "Bizim için geri gelecek mi dersin?"

Uzun Kılıç gülümsedi. "Duymadın mı sevgilim? Goblin Kralı'nın bile yenemeyeceği büyülmüş bir güce sahibiz: Birbirimize duyduğumuz sevgi."

Sonra onu öptü.

Uzun Kılıç'tan

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)
